

Edgars Auziņš

PŪKA ĒNA
IESLODZĪJUMA

Edgars Auziņš

Pūķa ēna. Ieslodzījuma

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70621897

SelfPub; 2024

Аннотация

Katram pūķim ir vajadzīga Ēna, lai paliktu cilvēks un valdītu. Dimanta pūķis apgalvo, ka es esmu viņa Ēna. Draud, ka nekad mani neatlaidīs. Ar maģiju pat pieķēdēja mani, un tagad es esmu viņa gūsteknis. Taču es atradīšu ceļu mājās, jo man ir palicis kaut kas ļoti svarīgs. Daļa manas sirds, bez kuras es nevaru izdzīvot. Ja tas nozīmē ieviest kārtību pūķu valdījumā, es esmu gatavs to darīt. Lai maģiskais zobens man palīdz!

Содержание

1. nodaļa. Pūķi neeksistē!	5
2. nodaļa: Pūķa atmodināšana	17
3.nodaļa. Aukstumā un ārā no uguns!	35
4. nodaļa. Jaunais draugs ir “dīvaināks” par diviem vecajiem	50
5. nodaļa. Pūķa kunga mērķis	69
6. nodaļa. Dortholas pils briesmīgie noslēpumi	78
7. nodaļa. Bīstami uzņēmumi	93
8. nodaļa. Maģija tās labākajās izpausmēs	105
9. nodaļa. Jaunas rūpes	120
10. nodaļa. Vārti uz lielo pasauli	134
11. nodaļa. Traku vecu sieviešu prognozes dažkārt piepildās	149
12. nodaļa. Viesi, kuri nav gaidīti, un lēmumi, kas nav izpildāmi	163
13. nodaļa. Jauna pasaule, jaunas realitātes	170
14. nodaļa. Kazas pret zirnekļiem	187
15. nodaļa. Zirnekļi, zobeni un citas rūpes	203
16. nodaļa. Episkas vietas un cīņas	219
17. nodaļa. Kā jebkuram mūsdienu pilsētniekam	233
18. nodaļa. Negaidīta papildināšana un paredzamā sadalīšana	249
19. nodaļa. Pratināšana ir abpusgriezīgs zobens	266

20. nodaļa. Ar galvu iet pagātnē	287
21. nodaļa. Nāvējoši piedzīvojumi	304
22. nodaļa. Atcerieties visu un pat vairāk	319

Edgars Auziņš

Pūķa ēna. Ieslodzījuma

1. nodaļa. Pūķi neeksistē!

Vasilina Vjuga, joprojām tikai sitiens un garām
Nezināms kur...

Pūķi neeksistē!

Milzu lidojošo ķirzaku esamība ir pretrunā ar fizikas, dabas
un loģikas likumiem. Veselais saprāts, beidzot! Vai tā nav?

– Celies! Mosties, kam es saku! – pierunāju sevi cerībā, ka
murgs beigsies.

Bet sapnis nebeidzās, un pretruna joprojām raudzījās no
tumsas kā dzintara apakštasītes un negrasījās man piekrist. Un
es darīju to pašu, atbildot, baidīdamies novērst skatienu. Kaut
kur manā prātā bija doma, ka dzīvniekiem nevajadzētu tik vērīgi
skatīties acīs. Tas ir izaicinājums. Agresijas akts.

Aukstā grīda, uz kuras gulēju pilnīgi kaila, neveicināja domāt.
Mazie oļi ierakās manā ķermenī, radot papildu diskomfortu, bet
man bija bail kustēties. Ko darīt, ja pūķis uzbrūk?

Nu vai nav stulbi? Es guļu, bet man joprojām ir velnišķīgi bail,
bet es nevaru pamosties...

– A! – es iekliedzos un centos rāpot prom, balstoties uz
elkoņiem, kad milzu ķirzakas milzīgā galva virzījās uz manu

pusi, izpletinot nāsis.

Ēdiet to! Kā dzert, lai viņš to apē!

Viņa aiz bailēm aizvēra acis un pat pārstāja elpot, izliekoties par mirušu. Es domāju, ka esmu kaut kur lasījis, ka beigta gaļa nepiesaista plēsējus. Interesanti, vai tas darbojas ar pūķiem?

Ķirzaka sāka uzmanīgi šņaukt mani no galvas līdz kājām un aizmuguri, pārlejot ar karstu elpu kā tvaiku. Labi, ka nesmird, citādi būtu grūtāk izlikties par mirušu. Tas man tik un tā nebija viegli. Gaiss manās plaušās strauji izsīka, arī grīda nekļuva siltāka, un kaut kas ciets sāpīgi iespiedās manā lāpstiņā.

Dzelzceļš? Nē, kaut kas auksts. Metāla profila gabals?

Mana ticība stulbajam sapnim nedaudz satricināja, un aiz stūra kautrīgi lūrēja versija, ka es bezsamaņā guļu kaut kur industriālā rajonā.

Bet kā es te nokļuvu? Notikumi pirms manas pamošanās bija slēpti miglā, un mākoņainajiem attēliem nevēlējās pārtapt neko konkrētu. Izskatās, ka man kārtīgi iesita pa galvu... Nē, visticamāk, viņi mani piepumpēja pilnu ar kaut ko stipru, un tas ir tas, ko es redzu kā dzeltenacainas ķirzakas!

Pūķis kaut kā izsmējīgi nošņāca.

Nē, tas joprojām ir sapnis. Patiesībā pūķi nešņāc. Uhh! Patiesībā pūķu nav. Starp citu, kāpēc viņš šņāca? Vai tu lasīji manas domas, vai tev nepatika mana smarža?!

Viņa sašutumā atvēra acis.

Pūķa purns, pārklāts ar slīpētām zvīņām, attālinājās, un kļuva redzams, kā no ķirzakas kakla izdalās zils mirdzums. Šajā

nenoteiktajā gaismā uz milzīgās ķepas, kas pacelta virs manis, draudīgi pazibēja nags. Izliekts, kā turku zobens, un ass!

Tieši tā! Tas tiks izķidāts... un apēsts!

– Ahh! – viņa iekliedzās un atkal aizvēra acis.

Drošākais veids, kā pamosties, ir nomirt. Tad laipni lūdzam. Un tas jūs iemetīs realitātē. Bet pat sapnī bija bail nomirt. Brīži, kas piepildīti ar mokošām gaidībām, vilkās kā melase.

Es gaidīju un gaidīju, bet nebija sāpju un nebija...

"Nāc jau, šeit vai tur!" – viņa nolaižīja sausās lūpas, garīgi steidzinot pūķi.

Atskanēja melodisks zvans, it kā kāds būtu pieskāries kristāla lustrai. Negaidīti patīkama skaņa. Tikai vēja mūzika!

Nevarēdama to izturēt, es atkal atvēru acis un... Es nelamājos tikai tāpēc, ka biju iemācījusies sevi savaldīt. Pūķis kaut kur pazuda, un viņa vietā pār mani noliecās vīrietis. Tumsa vairs nebija tik piķa melna kā minūti iepriekš, un es viņu redzēju.

Plati pleci. Tumšs kronis. Gludu, vēsu matu ūdenskritums aizraujoši pieskaras jūsu krūtīm...

Vīrietis stāvēja man virsū četrpāpus un šķita, ka šņauc!

– Ko tu dari?!

Pacēlis galvu, svešinieks sastapās ar manu skatienu, un es uz brīdi sastingu, bet tad pēkšņi samulsu. Vīrišķīgs zods, klāts ar tumšiem rugājiem. Skaisti... Nē! Ideāla mutes forma manai gaumei. Platas taisnas uzacis. Kreisais ir izsvītrots ar rētu, piešķirot izskatam huligānisku šarmu.

Viņš izskatījās kā meitenes sapnis. Acīmredzot murgs lēnām

pārtapa erotiskā sapnī. Nedaudz dīvaini, bet nav nekāds brīnums. Personīgajā frontē Vasilina Vjuga ir pilnīgā nekārtībā. Kā saka Agripina, šī fronte “vispār neeksistē”. Tātad zemapziņa noņem attēlus...

Vīrieša seja bija pārāk tuvu, un man šķita, ka viņš grasās mani noskūpstīt. Un tajā brīdī es skaidri sapratu, ka viņam, tāpat kā man, nav nekā! Bet par šādu notikumu pavērsienu nez kāpēc nemaz nesapricājos.

Svešinieks izskatījās pārāk īsts. Viņš bija pārāk tuvu man. Es skaidri jutu viņa ādas karstumu vietās, kur mūsu ķermeņi pieskārs. Silta elpa uz lūpām... Sapņā nav tik dabisku sajūtu!

Viņa sakustējās, mēģinot attālināties, bet tad aizrāvās. Vīrieša plauksta nospieda manus matus. Ievainot!

"Tīne," svešinieks ņurdēja manās lūpās dziedāšanas balsī.

Tas izklausījās kaut kā ne erotiski, bet drīzāk draudīgi.

Dievs, tas joprojām ir murgs!

Bet mani instinkti kļiedza, ka tas nav sapnis. Kāda cita ķermeņa siltums, grīdas aukstums, sāpes no dzelzs gabala iegraušanās ķermenī un nospiestiem matiem beigās! Un šis puisis ar nezināmiem nodomiem ir kaitinošs... Atkal nonāca otrā versija. Tā, kurā es guļu bezsamaņā.

Neatkarīgi no tā, vai tas ir sapnis vai nē, es neļaušu nevienam palikt pār mani!

– Mati! Es saspiedu matus, stulbi! – viņa uzlika plaukstas uz svešinieka krūtīm, mēģinot viņu atgrūst: "Nekavējoties izkāpiet!" – es centos panākt, lai mana balss skanētu pārlicinoši.

– Vai tu uzdrošies mani pavēlēt, nodevēj?! – mazais spalvainais bija nopietni pārsteigts, bet, it kā atjēdzies, atbrīvoja manas šķipsnas.

Tas vienkārši nepadarīja to vieglāku. Pretēji! Man šķita, ka viņa paša steiga viņu sanikvoja. Skaudīgi kuplas skropstas plīvoja uz augšu un uz leju, līdz pusei aizsedzot niknuma pilno acu skatienu, kas mirdzēja izkausētā zeltā ar vertikālu zīlīti!

Plata vīrieša plauksta uzkrīta man uz kakla pamatnes, it kā to pielaiktu. Es sajutu savu pirkstu vieglo raupjumu, siltumu un spēku, un nevilus iespiedu pakausi grīdā nedaudz stiprāk.

Vai jūs nolēmāt viņu nožņaut pirms...?

Tas viņu nobiedēja daudz vairāk nekā iepriekšējo pūķi, un viss uzreiz kļuva kristāldzids. Esmu nomodā un neesmu traks. Es vienkārši iekritu lamatās. Mani nolaupīja ceļā... no darba?

Man noteikti bija darbs, bet kaut kādu iemeslu dēļ es nevarēju atcerēties, kas tas bija. Būtībā viņi mani nolaupīja, apreibināja ar kaut ko spēcīgu, un tas ir tas, ko es redzu kā pūķus. Šis puisis to izpumpēja. Sasodīts Deksters!*

Un tas, ka viņa acis spīd tumsā, ir tikai dekoratīvas lēcas, lai biedētu upurus. Agripinai patīk skatīties visādas šausmas internetā, viņa nekad neko tādu nav stāstījusi...

Mana atmiņa palīdzīgi paslīdēja faktos par šo neapšaubāmi unikālo sievieti, bet kas viņa bija, ar ko es biju radniecīgs un kā viņa izskatās, es nebūtu atbildējis pat spīdzinot. Es vienkārši... neatcerējos. Varbūt šīs ir nolaupītāja lietoto narkotiku sekas? Cerams labojams.

Es neplānoju kļūt par padevīgu maniaka upuri. Negaidot, kad mani nožņaug, es ar rokām satvēru savus varenos plecus, kas kā divi gaiši plankumi izspiedās no tumsas, un noliecos uz priekšu, sirsnīgi sitot rāpuli ar ceļgalu savā visvērtīgākajā īpašumā.

– Nnna!

Puisis acīmredzami nebija gaidījis šādu triku. Ar dziļu vaidu viņš atrāvās, dodot man brīdi brīvības.

Bailes par dzīvi man deva spēku un ātrumu. Cik ātri vien spēju, es apritos uz sāniem, satverot to pašu dzelzs gabalu, uz kura gulēju. Man būs ar ko cīnīties, ja nelietis nolems man sekot.

Un viņš izlems. Es pat nešaubījos.

Apkārt viss kļuva gaišāks mūsu acu priekšā. Parādījās apkārtnes kontūras un aprises, un es gandrīz izplūdu asarās, atklājot, ka atrodos ne mazāk vai vairāk, bet gan milzīgā alā. Un nekur nav ne miņas no izejas! Pat gaisma nāca caur caurumu griestos – pārāk augstu, lai es izkāptu.

Izkliedēti stari skāra sienas un grīdu. Pilnībā pārklāti ar kristālu augšanu, tie atbildēja ar mīkstu mirdzumu. Kāda toņu dažādība! Peridots, topāzs, ametists – vienkārši maģiski! Vienīgi ekskursiju uz pasaku alu man aiz muguras sabojāja maniaks.

Viņa pagriezās pret vajātāju, ērtāk satverot dzelzs gabalu.

– Nu! – viņa pacēla roku. – Vienkārši pamēģini!

Matains pārsteidzoši ātri atguvās no šoka, bet es situ no visa spēka, bez nožēlas! Pēc tāda sitiena pa riekstiem nāktos saritināties un raudāt. Bet svešinieks negrasījās raudāt. Viņš stāvēja taisni, un viņam bija tikai greizs smīns.

Es novērtēju. Un militārpersonas gultnis. Un ķermeņa dabiskais atvieglojums. Kur ir kultūristu skulptūras vai proteīna sūkņi! Paskatījusies pāri savam sešpaku vēderam, viņa uzreiz pacēla acis. Mati karājās tieši zem pleciem. Blāvās gaismas un krāsaino atspulgu dēļ bija grūti noteikt to krāsu. Drīzāk tumši brūns, bet ne melns.

Godīgi sakot, citā situācijā es būtu viņu apbrīnojusi. Tā ir bilde, nevis vīrietis! Daudz foršāk nekā Austrālijas ugunsdzēsēji, kas pozē kalendāriem ar kucēniem rokās. No tik perfekta ķermeņa skata būtu viegli aizdegties un nodegt līdz zemei, bet tas mani tikai nobiedēja.

Vīrietis izskatījās spēcīgs un bīstams. Pat kails viņš neizraisīja vēlmi smieties, bet gan dīvainu savīļņojumu. Mana intuīcija man teica, ka es ar to nevaru tikt galā pat ar Kalašņikova triecienšauteni rokās, kā arī ieteica man pakļauties un paklausīgi izpildīt visas prasības.

"Linnij, Linij," svešinieks nopūtās un pakratīja galvu.

Mans vārds skanēja svešā manierē, nepatīkami pārsteidzoši.

– Kā tu zini manu vārdu? – es to atkal draudīgi šūpoju un pēkšņi sajutu pirkstos ērtu rokturi.

Kas pie velna?

Nebija laika pārbaudīt. Man bija bail pat uz sekundi atraut acis no svešinieka, bet viņš lēnām tuvojās.

Kailums viņu nemaz netraucēja. Tomēr viņam joprojām bija mazliet vairāk drēbju nekā man. Uz viņas plaukstu locītavām bija greznas metāla rokassprādzes un ap kaklu vienkārša sunim

līdzīga kaklasiksna, ko iepriekš nebiju pamanījusi.

Juzdamās kautrībā, viņa izbāza sev priekšā zobenu, kas, nezin kā, izrādījās paņemts dzelzs gabals, un sāka lēnām atkāpties. Tas maniaku neapturēja, tikai smaids kļuva platāks. Bet es neuzdrošinātos viņu saukt par laipnu.

Vai jūs sapratāt, ka es nezinu, kā lietot ieroci? Loģiski.

Viņš paskatījās no apakšas, bet acis vairs nespīdēja. Varbūt objektīva efekts darbojas tikai tumsā?

– Nenāc tuvu!

– Bet tas fakts? – Viņš ļauni pasmaidīja, sastingdams vienu soli no zobena gala. "Ko tu šoreiz ar mani darīsi, Lindara?"

Uzacs, ko šķērsoja maza rēta, izsmējīgi sakustējās, un vīrietis paspēra vēl vienu soli.

Zobena gals ierakās vīrieša krūtīs, tieši pie sirds.

– Nāc, Linij. Dariet to, kamēr jums vēl ir iespēja," viņš iztaisnojās, viņa pleci iespaidīgi pagriezās un viņa kvadrātveida žoklis izbīdījās uz priekšu.

Mūsu skatieni krustojās, un man likās, ka dzirdēju metāla šķindoņu, un tad... Pats vīrietis paliecās uz priekšu!

Zobens, pat pēc izskata ass, viegli iedūrās viņa ādā.

Parādījās koši lāse, ātri uzbriest un noripoja lejā, zīmējot ceļu gar ideālo ķermeni. Pārsteigta es viņai sekoju ar savu skatienu. Svešinieka asinis kļuva sudrabainas un mirdzēja dzirksti, liecinot, ka nezināmā narkotika, kas man tika injicēta, vēl nav pilnībā nolietojusies.

Bet es nevilku šo dzelzs gabalu aiz roktura... Spriežot pēc

griešanas malas asuma, maniem pirkstiem tagad vajadzētu būt izkaisītiem pa alu!

Viņa pamirkšķināja acis. Piliens, mirdzot tāpat kā iepriekš, noripoja pa vīrieša rumpi. Viņa jau bija sasniegusi sešpaku abs un lēnām, bet pārliecinoši pārvarēja atvieglotumu. Apmulsis ātri pacēlu skatienu uz augšu, konstatējot, ka zobena gals jau ir iegrimis miesā par labu centimetru!

– Nāc, Linij! – šī psihone mani gandrīz sirsnīgi iedrošināja.

Un ko darīt šādā situācijā?

Es redzēju tikai divas iespējas: noņemt ieroci vai, gluži pretēji, nospiest spēcīgāk.

Jā! Un pēc iespējas asāk. Var nebūt citas iespējas sevi pasargāt. Pašsaglabāšanās instinkts prasīja izmisīgus pasākumus. Mans prāts mani mudināja novērst draudus, kamēr bija iespēja, bet es vilcinājos.

Es neesmu slepkava! Vai es nevaru viņu vienkārši paņemt un tā caurdurt? Tikai ne šādā veidā!

– Tu esi slims?! – es kritu panikā.

Viņam noteikti nav viss kārtībā. Sāpes nejūt. Provocē... Kā ar to tikt galā? Un arī šī apkakle... Ko tas viss vispār nozīmē?

Tas neko nenozīmē! Viņa pati atbildēja. Tāpat kā stulbie objektīvi – tikai kārtējais apkārtnes elements... Un šī ala arī ir tikai studija kāda trakajai produkcijai. tieši tā!

Biedējošs minējums uzkrita man uz galvas kā lāsteku kaudze no jumta.

Arī šis vīrietis ir upuris!

Varbūt viņš arī tagad kaut ko iedomājas? Tas izskaidroja gan nepiemērotu uzvedību, gan nejutīgumu pret sāpēm. Pēkšņi mūs abus nolaupīja, izģērba, un tagad izvirtuļi skatās uz mums caur monitoru ekrāniem un gaida, ko mēs darīsim. Un ķēms, kurš to visu trokšņaini sāka, pelna naudu straumē** un priecājas.

Mūsdienās ir daudz konvertēto. Daži cilvēki filmē visas šīs nepatīkamās lietas, citi to skatās.

Īpaši gribējās ticēt, ka arī svešinieks bija upuris. Ja izdosies vienoties, mums abiem būs vieglāk tikt ārā.

Viņa dziļi ievilka elpu, sakopot spēkus, un draudzīgi pasmaidīja:

– Klausies. Mums abiem jānomierinās, labi? – Es mēģināju runāt pārlicinoši un ar acīm norādīju uz viņa krūtīm: "Tev asiņo." ES varu palīdzēt.

Viņa teica un apstājās. Jā, tas ir interesanti. Man nav ne pārsēju, ne antiseptisku līdzekli. Nav pat ūdens vai apģērba, ar ko mazgāt un pārsiet brūci.

– Tā ir patiesība? – vīrietis izsmejoši pacēla uzaci.

Ar vienu zibens parautu viņš pēkšņi attapās man aiz muguras. Man pat nebija laika pamirkšķināt ne aci. Asmens, it kā dzīvs, izgriezās no viņa rokām un atradās piespiests pie rīkles.

Joprojām nav upuris...

Es sastingu, baidīdamās atvilkt elpu, lai nesagrieztos.

– Atlaid!

Viņa mēģināja atgrūst vīrieša rokas, taču nespēja tās pakustināt ne par milimetru.

– Nu, es nē! "Es vairs nepieļaušu šādu kļūdu, Linij," svešinieks gandrīz cieši čukstēja.

Cerība, ka esam vienā pusē, ir pilnībā izgaisusi. Viņš zina manu vārdu, kas nozīmē, ka viņš apzināti piedalās visā šajā idiotiskajā izrādē.

– Līna! Mani sauc Līna! – viņa dusmīga atcirta. – Ļauj man iet!

– Turies mierā, Ēn. Citādi tu gūsi savainojumu, "psihs kaut kā pārāk mierīgi teica. Pat nejauši un pat nedomājot par pakļaušanos.

Ar savu brīvo roku viņš apvija manu vaigu kaulu, ar īkšķi pieskārās manām lūpām un viegli piespieda apakšējo. Noliecieties pār manu plecu, viņš pēkšņi uzspieda skūpstu manai mutei. Ar vienu roku viņš turēja zobenu, bet ar otru neļāva man novērsties. Likās, ka, ja viņš nospiedīs nedaudz stiprāk, kakla skriemeļi lūzīs.

Tas bija uz malas. Drosmīgi. Atklāti sakot. Ļaunprātīgs. Neticami sierīgs un... Negaidīti patīkams.

Es nevarēju iegūt pietiekami daudz gaisa no neērtās pozīcijas, no pārlicinātās vīrieša plaukstas. No asmens piespiests pie ādas.

Skūpsts uz neprāta un nāves robežas! Salda kā pēdējā elpa un rūgta kā čūskas inde...

Nevarēdama to izturēt, viņa centās atbrīvoties, aizmirstot par veselo saprātu. Asmens dega no sāpēm, pārgriežot ādu tieši virs atslēgas kauliem.

Zibspuldze!

Spilgtā gaisma izdedzināja manu tīkleni, un nākamajā mirklī es jutos ļoti auksts...

* Varone atceras varoni no tāda paša nosaukuma seriāla par burvīgu seriālu maniaku. (autora piezīme)

** Apraidiet video reāllaikā internetā. Straumētāji bieži lūdz savai auditorijai naudu, lai turpinātu straumēšanu. (autora piezīme)

2. nodaļa: Pūķa atmodināšana

Reginharda Berliāna dimanta pūķis, Drakendortas draklords*.

Thoriswen's Reach, Erlings no Zinborro pirms septiņiem gadiem...

Pēdējo sešu mēnešu laikā es apmeklēju karsto Soljaru un mežaino Bērštonu, taču neatradu tur ne miņas no Ēnas. Kirfarongs to atstāja uz vēlāku laiku personisku iemeslu dēļ un pēc padomdevēja dzeramnaudas devās pie Erlinga Zinborro, kas atrodas Torisvenas pierobežā.

Mēs mazajā viesistabā runājām ar grāfu Zinborro, malkojot vietējo pikanto dzērienu, kas pagatavots no tāda auga sulas, kas sastopams tikai šajā purvainajā reģionā.

– Kā jums patīk trīsgadīgais “Esh-kam-akk”, mans kungs? – Ērls jautāja, gaidīdams, kad pamēģināšu dzērienu. – Dvēselisks dzēriens!

– Lieliski! – no sirds uzslavēju.

– Vai jūs zināt, no kā tas ir izgatavots? Mēs to ražojam no īpašas zāles...” Ērls sāka detalizēti stāstīt par grūtībām sagādāt augstas kvalitātes izejvielas, iejaucot savu runu ar deminutīviem ad nauseum.

“Eš-kam-akk”, iespējams, izrādījās pirmais un vienīgais, kas man patika šajā Pūķa priekšteča aizmirstajā vietā.

Pats Dors Zinborro, smagnējs vīrietis ar gaļīgu degunu un

izspiedušām acīm, jau no pirmajiem brīžiem izraisīja tikai aizkaitinājumu. Manam pūķim absolūti nepatika Ērla smarža, un man nepatika idiotiskais runas veids.

– Vai vēlaties vēl vienu glāzi? – Ērls nolieca galvu, mānīgi skatīdamies man acīs, un izskatījās pēc liela lielgalva putna.

"Varbūt vēlāk," es atteicu, parādot savu puspilno glāzi.

Man bija svarīgākas lietas, ko darīt, nekā tukša plāpāšana, bet man bija jāsarunājas, kamēr es gaidīju, kad grāfs iepazīstinās ar savu meitu Lindaru.

"Nez, kā izskatās grāfa meita? Vai jūs domājat, ka viņa izskatās pēc sava tēva? – Berliān, mans pūķis, satrakojās.

"Kirfarongas Lindara Zinborro māte..."

"Reg, jūsu vārdos ir tik daudz cerību!"

"Un jūsu – ironija!" – Es nepaliku parādā.

Aizbildinoties ar to, ka meitenei vajadzēja sevi sakārtot, katrs grāfs centās pēc iespējas aizkavēt laiku, lai būtu laiks kaulēties sev par privilēģijām, nesadusmojot Draklordu. Ērls Zinborro nebija izņēmums.

"Kā tad ir ar Esh-kam-akka prioritārajām piegādēm no Zinborro uz Drakendortas tiesu?" Padomē draklāra Valda priekšā teiksiet man kādu labu vārdu?

"Par padomju laiku! "Pūķis manā galvā atdarināja grāfu un apzināti piebilda: "Es beidzot esmu izlēmis, kas nozīmē, ka drīz parādīsies mana meita."

Es nevilus pasmaidīju un neskaidri atbildēju, zagšus skatoties antīkajā vectēva pulkstenī:

"Es paskatišos, ko es varu darīt, Ērl Dors."

Diemžēl jūs varat saprast, kas ir jūsu Ēna, tikai klātienē. Un, ja pietiek ar vienkāršu cilvēku pulcēšanos vienuviet, tad grāfu ģimenes jāapmeklē personīgi, lai saglabātu lojalitāti.

– Esi tik laipns, Draklord Berlian! – Ērls bija sajūsmā. – Bet aiz mums tas nesapūtīs! Centīsimies visu iespējamo...

Viņš teica kaut ko citu, bet es viņu vairs nedzirdēju. Vienā mirklī viss mainījās.

Pat pirms es redzēju grāfa Zinborro meitu, es sapratu, ka tā ir viņa. Mana ēna. Pēkšņi nebija svarīgi, kā tieši šī meitene izskatās. Pat ja viņš klibo uz abām kājām vai šķielējas.

Lindara Zinborro smaržoja brīnišķīgi.

Es iemīlējos tās smaržā no pirmā mirkļa. Tik tikko manāms. Maigs, kā spalvas pieskāriens ādai, pavasara aromāts, pēdējā sniega vētra un pirmie saules stari, dodot siltumu.

Jaunas dzīves smarža. Solījumu smarža...

Viņa parādījās man aiz muguras un piegāja pie mana tēva. Viņa stāvēja blakus viņa krēslam, pazemīgi salikusi rokas uz vēdera un nolaidusi skatienu.

"Ēna! Mana ēna!" – mans pūķis skaļi rūca.

Viņš priecājās un pieprasīja nekavējoties satvert meiteni un atgriezties mājās. Es pati tik tikko varēju atturēties no dejošanas, taču Draklordam nepiestāvēja uzvesties kā nesavaldīgam zēnam.

Fakts ir tāds, ka katram dralordam ir jāatrod sava Ēna līdz divdesmit septiņu gadu vecumam, pretējā gadījumā sekas būs bēdīgas. Kad es kļūstu par pūķi, es vairs nevaru kļūt par cilvēku.

Pēc desmit dienām tuvojas mana divdesmit septītā dzimšanas diena, un tas visu ļoti pasliktināja...

"Mana otrā sieva nosauca mūsu meitu kalnu lilijas vārdā – lindara, kas aug Kirfarongas kalnos. Smalks zieds, mans mazulis ir tāds pats," Ērls turpināja slavēt savu meitu. – Vai mana meita nav skaista? – viņš cerīgi jautāja.

"Bez šaubām," es atbildēju.

Pretēji Berliāna bažām, Lindarai Zinborro nebija nekādu trūkumu. Šķita, ka Dorss nebija piedalījies savas meitas radīšanā. Es neatklāju nevienu grāfa ģimenes iezīmi, lai arī cik cītīgi es skatījos.

Viņas krūtīs gulēja gaišas kviešu bizes, tikpat biezas kā roka. Īpašo sudrabu, ko viņi izlēja, Lindarai nodeva viņas māte, tāpat kā viņas gaišo ādu, kas bija pat delikāta pēc izskata. Greznās kleitas karmīna kaklasaite-samts veiksmīgi uzsvēra viņas baltumu. Bet pats labākais bija aromāts. Es tik tikko varēju atturēties, lai neiebāztu degunu kviešu matiņos, un pūķis, aiz sajūsmas mežonīgi metoties, man nepalīdzēja saglabāt mieru.

Es nekad neesmu pieredzējis tādu Berliāna stāvokli.

Zem mana alkatīgā skatiņa meitene kļuva satraukta. Viena no viņas rokām nervozi satvēra otras plaukstu locītavu. Kārtīgās krūtīs kleitas dziļajā kakla izgriezumā bieži vien izcēlās, liekot domāt par necienīgām domām.

Ērls Zinborro neizturēja un pirmais pārtrauca klusumu:

– Nu kā tev patīk manas mazās asinis, dralord? Vai der?

Viņš paskatījās uz mani ar ārkārtīgu cerību, bet es pamanīju,

kā viņa kakls kļuva slapjš zem kamzola ciešās apkakles un pastiprinājās neveselīgā ķermeņa skābā smaka, sitot viņa ožu ar netīru lupatu.

“No kā viņš baidās? Vai uztraucaties, ka Lindara mums nederēs? – Berlians bija pārsteigts.

"Viss ir izlemts".

Pat ja Lindarra Zinborro nav vienīgā meitene, kas ir piemērota Pūķa ēnā, joprojām nav laika meklēt citu. Jā, un vēlmes.

"Mans! Mans!" – mans pūķis kā traks atkārtoja, apslāpēdams visas pārējās domas.

"Ērl Zinborro," es oficiāli uzrunāju viņas tēvu. – Lindara kļūs par Pūķa ēnu.

Piecēlos no krēsla un piegāju pie meitenes.

Pēdējā brīdī Lindara neizturēja un atkāpās, pievēršot mani savu caurspīdīgo zilo acu izbiedēto skatienu.

Kāda neparasta krāsa...

Ērls Zinborro neapmierināti nošņāca un kurnēja:

– Paliec mierā, Linij! Ļaujiet draklordam jūs labi apskatīt!

Atturīgais aizkaitinājums viņa balsī grauza manas ausis. Tas nesaderēja ar “manām mazajām asinīm” un citām bērnu runām.

"Jā, tēvs," meitene tikko dzirdami izdvesa un atkal paskatījās lejup.

Es dzirdēju, kā viņas sirds nemierīgi pukst krūtīs. Es gribēju to turēt ar plaukstu, lai tas neizlēktu. Bet tas būtu par daudz, tāpēc es pieskāros savam zodam.

"Lindara, paskaties uz mani," viņš maigi jautāja.

Meitenes āda izrādījās maigāka, nekā es gaidīju, bet viņas acis un skropstas bija pārāk izklātas ar krāsu.

"Viņa ir tikai bērns, Reg!" – pūķis bija sašutis.

"Pārāk jauns, lai kļūtu par ēnu!" – Es nonācu pie secinājuma.

Tas ir aķis! Tas ir tas, no kā Ērls Zinborro baidās!

– Cik viņai ir gadu? – mans jautājums abiem izklausījās skarbs un negaidīts.

Meitene nodrebēja viscaur, norādot, ka man bija taisnība savos secinājumos. Maigā lindara smarža sāka smirdēt pēc bailēm.

"S-s-septiņi... Sešpadsmit," atzina Dorss Zinboro, un es gribēju noplēst viņam galvu par viņu maldināšanu.

Lindarai Zinborro ir divi gadi pilngadībai, bet mans lāsts nevar tik ilgi gaidīt. Man bija par vēlu sākt meklēt Ēnu...

"Reg, situācija ir bezcerīga," pūķis uzmanīgi atgādināja.

Viņš jau bija atpazinis grāfa meitu, taču pilnvērtīgs rituāls ar viņu vēl nebija iespējams. Pilngadības sasniegšana ir panākumu atslēga. Iepriekš bija precedenti, bet pēc tam mainījās valdošā dinastija. Ir tikai viena izeja – to izturēt. Pastāv iespēja, ka man paveiksies un izturēšu vēl gadu vai divus. Tas arī notika vienu vai divas reizes.

"Alkatība lika jums darīt kaut ko līdzīgu?" – saniknotais pūķis ar manām acīm paskatījās uz grāfu.

"S-s-piedod, mans kungs," nelaimīgais krāpnieks kratīja savus nokarušos žokļus un nokrita uz ceļiem, gandrīz apgāzdamas masīvo krēslu.

No šausmām viņš zaudēja visus vārdus un izsauca tikai neskaidru svilpienu. Meitene kļuva bāla, kā ledus statuļa, un acīmredzami grasījās noģībt.

"Ko darīt, ja Zinborro to izdarītu ar nolūku?" – Berliāns pastiprināja manas aizdomas.

"Ko jūs zināt par dralordu lāstu?" – uzdevu grāfam jautājumu.

"B-b-nedaudz," Ērls Zinborro stostījās tā, ka šķita, ka viņš tūlīt norīs mēli.

"T-t-t-tikai tas, ka T-t-ēna ir nepieciešama katram d-d-d-d-d-d-d-d-d-d-d-k-kungam," atbildēja grāfs.

"Izskatās, ka viņš no bailēm saslapinās!" – no mana pūķa izplūda nicinājuma vilņi.

– Tas ir viss? – nospiedu ar pūķa auru.

"Bez Ēnas jūs nevarēsiet pieņemt cilvēka veidolu," grāfs izteica.

"Kamēr viņš atkārtoto to, ko visi jau zina," Berliāns joprojām šaubījās, un es arī.

– Kas vēl?

– Tas ir viss, ko es zinu! ES zvēru!

"Viņš nemelo," mans pūķis ar nožēlu noteica.

Ērla Zinborro smarža ierosināja to pašu. Likās, ka viņš tiešām nezināja, ka es tuvojos bīstamam punktam savā klusajā dzīvē, un viņš neaptvēra, cik ļoti viņš mani ir apskāvis. Uz Drakendorta troņa var sēdēt tikai cilvēks draklords.

Dors Zinborro mani ar nolūku nesagrāva, bet aiz stulbuma, un es esmu vainīgs tikai pats. Citi draklordi Ēnu meklē iepriekš un negaida līdz pēdējam brīdim, aizbildinoties ar darbībām.

Viņš šaubīgi paskatījās uz meiteni, kas bija pusmirusi no bailēm.

"Berlian, ko mēs darīsim?"

"Tā nav meitenes vaina, ka viņas tēvs ir mantkārīgs muļķis," pūķis aizvainots atbildēja.

Viņš jau meiteni piesavinājies. Pūķa primārā saikne ar Ēnu bija izveidota, un tas nozīmēja lielas problēmas, meklējot jaunu. Mēs noteikti netiksim galā atlikušajās dienās.

"Linij, dod man savu roku, mīlā," viņš pastiepa viņai savu roku.

Manu vārdu jēga uzreiz neiekrita. Lēnām, it kā negribot, meitene atlaida savu plaukstu locītavu un pastiepa man plaukstu. Viņas tievie pirksti trīcēja tā, ka, ja rokās būtu glāze, tās saturs būtu izbiris līdz pēdējai lāsei.

Es satvēru viņas roku savējā un mierinoši to saspiedu.

– Dors Zinboro, jūsu meita kļūs par Dimanta pūķa ēnu, – es vēsi atkārtāju un nometu izpirkuma somu uz grīdas.

"Tas bija Jānis, kurš jums ieteica šeit meklēt Ēnu?" – Berlians pēkšņi jautāja.

Es neatbildēju, jo tajā brīdī Lindara apstājās. Es pagriezos, lai pārbaudītu, kāpēc. Galu galā es nedevu viņai iespēju atvadīties no tēva...

Dors Zinborro izlēja maisa saturu tieši uz grīdas un sāka skaitīt. Kad viņš paskatījās uz mums, viņa acis dzirkstēja alkatībā.

– Lūdzu, draklord, ejam ātri prom! – meitene pēkšņi klusi

jautāja, viņas sejā atspoguļojot ārkārtīgu naidīgumu.

Jā, viņa viņu ienīst!

"Ērls to izdarīja!" – Berliāns atzīmēja, kad es, satverot Lindara roku, izgāju no viesistabas.

– Aiz bailēm?

"No laimes. Es skaitīju kristālus.

Drakendort Reach, ala Senču pūķu kalnos, mūsdienās

Mani pamodināja lindara aromāts. Tik tikko manāms. Nodevīgs, kā purvs zem ledus. Izkusuša sniega smaka un nodevība...

Viltus cerību smarža.

Lindara Zinborro joprojām brīnišķīgi smaržoja pūķim, taču vīrietis bija gudrāks.

Kailā meitene gulēja tieši alas vidū. Es neredzēju, kā un kad viņa parādījās. Esmu pārāk ilgi gulējis. Tas bija vienīgais veids, kā cilvēkam ar pūķa būtību bija iespēja saglabāt savu prātu veselīgu, taču tas nebija fakts, ka tas izdevās.

Neviens nevar iekļūt alā, un es nevaru no tās izkļūt. Tāpēc secinājums bija neapmierinošs. Kāds viņu atveda šeit, izmantojot maģiju. Vai tas nozīmē, ka šis cilvēks tik viegli spēj pārvarēt manu aizsardzību? Vai arī aizsardzība vairs nedarbojas?

"Viņa ir šeit! Šeit!" – Berliāns iesaucās, dedzīgi pētot kailo sievietes figūru.

"Tu esi tik bez mākoņiem un patiesi laimīga... Es uzdrošinos cerēt, ka mums tā nešķiet."

Atšķirībā no pūķa esences, kas bieži vien pakļaujas

instinktiem, es biju skeptiska. Tikmēr meitene atvēra acis. Es mēģināju paskatīties apkārt, bet viņas skatiens uzreiz nokrita uz mani.

– Celies! Mosties, kam es saku! – viņa teica nedaudz aizsmakušā balsī, it kā no miega.

"Zied, vai jūs varat gulēt blakus?" "Berliān nesāka pilēt siekalas."

Es neatceros, ka viņš kādreiz būtu rīkojies tik dīvaini.

"Zieds?!" – es neizpratnē pacēlu uzacis un ar bažām uzlūkoju meiteni.

"Viņa ir atgriezies, Reg! Mūsu ēna! Mēs esam izglābti!

Atklāti sakot, šī "atgriešanās" man šķita aizdomīga. Bet kāpēc pūķis to nepamana?

"Atcerieties, kā tas beidzās pagājušajā reizē. Viņas dēļ mēs esam šeit ieslēgti," es atgādināju.

"Esmu pārliecināts, ka jums izdevās novērst katastrofu, Reg. Ko darīt, ja priekštecis pūķis dod mums otru iespēju?

"Tik daudz cerību! Man tas ir tasparādība draud lielas problēmas. Varbūt tu to vienkārši apēdīsi un būsi galā? – Es biju kategorisks.

"Kā tu vari, Reg?! Viņa ir mana! Čau!" – pūķis atcirta un mēģināja mani apspiest.

Vienu brīdi viņam pat izdevās. Gadu gaitā, kamēr es biju pūķa formā, viņš pieradis valdīt viens. Taču tagad es nesteidzos atdot savu amatu, un atgriešanās bija negaidīti viegla.

"Šķiet, ka esat aizmirsis, kas ir mūsu spēks?" – viņš auksti

jautāja.

Pūķis nesteidzās atbildēt, entuziastiski nošņāca meiteni. Viņa cītīgi izlikās, ka ģībst, bet sirdspuksti viņu atdeva.

Es pieķēru sevi skatāmies uz kailām krūtīm, glītām un ēstgribu, ar izvirzītām rozā...

Viņš satricināja sevi un ar savu gribu spieda:

"EŠ nevaru sadzirdēt!"

"Vienotībā," Berlians negribīgi atbildēja un piebilda: "Vai jums nešķiet, ka tagad viss ir kaut kā... savādāk?"

Lindara un sievietes ķermeņa aromāts bija galvu reibinošs, liedzot man savaldību. Tikai šoreiz viss tiešām bija savādāk...

Nav svarīgi.

Ja Berliānam ir taisnība un Pūķis priekštecis mums atdeva Ēnu, man nav tiesību to atkal zaudēt. Galu galā šī ir iespēja beidzot veikt rituālu un izklūt no gūsta. Tad es varu ņemt atpakaļ Drakendortu.

"Berliān, mums vajag viņas asinis! Steidzami!"

– Bet mums nav zobena, Reg. Tas ir, tas te kaut kur gulēja, bet..." – pūķis deva mājienu, ka artefakts ir izsmelts un vairs nekam neder.

"Zobens uz Nirfu! Veiksim rituālu bez viņa," es jutu nebijušu sajūsmu.

Bez artefakta zobena Ēna tiks piesieta tikai pie pūķa un paliks bez Reach aizsardzības. Bet ar to pietiek, lai sagādātu ienaidniekiem nepatīkamu pārsteigumu.

"Vai jūs domājat, ka Jānis Tapredels joprojām ir dzīvs?"

"Protams. Šim savdabīgajam skoomam nav drosmes ieņemt troni, taču viņš, iespējams, kļīst apkārt. Berliāns, asinis! – Es steidzos.

Tagad, kad bija plāni dzīvei, nebija jēgas kavēties. Reiz es pieļāvu šādu kļūdu, tas mums izmaksāja pārāk dārgi.

Pūķis nopūtās un pacēla savu aso dimanta nagu.

"Kur? Varbūt apakšdelms? Vai augšstilbs? Nē, mans augšstilbs ir pārāk slikti..."

"Nebūs rētu, mūsu maģija visu izlabos."

Bet Berliāns vilcinājās, nevēlēdamies sabojāt pilnību, kas parādījās mūsu priekšā. Es pati nevarēju beigt uz to skatīties, kā zēns, kas ielīst vannā. Tāda Lindara manī izraisīja neprātīgu vēlmi. Viņa izauga apaļa un vairs neatgādināja pusaudzi. Manā priekšā kā neizsaiņota dāvana gulēja jauna un ļoti pievilcīga sieviete. Nāc un paņem!

Pikanti tēli... Dīvains karstums, ko dala es un pūķis... Migla galvā neļauj skaidri domāt...

Varbūt tas viss ir par izolāciju? Cik ilgi mēs esam bijuši šajā alā?

"Apmēram septiņi gadi, trīs mēneši, divdesmit viena diena un septiņpadsmit stundas," pūķis uzreiz atbildēja uz manām domām.

"Vai es jau minēju, ka jums ir neticama laika izjūta?"

Berliāns apmierināti noņņāca, un meitene atvēra acis

– A! – viņa tievi iespiedzās un cieši aizvēra acis.

"Ejam!" – es steidzos, tik tikko savaldīdama.

Manās ausīs atskanēja troksnis, un man šķita, ka kaut kas notiks.

“Reg, es nevaru! Man ļoti nepatīk, ka viņa no mums baidās...”

Lindarra smarža pastiprinājās no bailēm. Viņš pamodināja manī vēlmi aizsargāt, nomierināt. Pretrunīga vēlme. Galu galā mans nicinājums nekad nepazuda. Es joprojām ienīdu Ēnu par viņas nodevību, kas ir sliktākais, ko viņa varēja darīt.

Bet šī smarža...

Nespēdams savaldīties, viņš noliecās zemāk, gandrīz bakstīdams ar degunu meitenes kakla pamatnē. Viņš dziļi ievilka elpu. Atskanēja melodisks zvans, paziņojot, ka esmu atkal kļuvis par cilvēku.

Pirmo reizi pēc... septiņiem gadiem, trīs mēnešiem, divdesmit vienu dienu un septiņpadsmit stundām?

– Ko tu dari?! – viņš izklausījās pārsteigts.

Viņš apburts skatījās uz viņas lūpām, sajuzdams smagumu tur, kur to nebija jutis sen...

“Reg, septiņi atturības gadi! Ko tu gribēji?” – mans pūķis pa prātam nopūtās.

"Septiņi gadi, trīs mēneši, divdesmit viena diena un septiņpadsmit stundas, blēņa!"

Atgādinājums par laiku, kad biju spiests sēdēt alā, bija prātīgs.

– Pusaudzis! – viņš ar niknumu izdvesa nodevēja sejā.

Mana paša balss skanēja neparasti, it kā cilvēka kakls būtu aizmirsis, kā radīt normālas skaņas.

– Mati! Es saspiedu matus, stulbi! Nokāp no manis tūlīt! – tas

izklausījās gandrīz pēc pavēles.

"Agrāk Ēna nepieļāva šādu toni!" – Berlians bija sašutis

"Arī viņa ir mainījies. Viņa ir pietiekami drosmīga, lai nāktu šeit," es kļuva vēl niknāks.

Visi grāfi paklanījās dimanta pūķa priekšā, un Reaches draklords izturējās pret viņiem ar cieņu! Kur šai meitenei ir tik daudz drosmes?!

Roka pati no sevis piegāja pie Lindara rīkles, pakļaujošā žestā.

"Reg, uzmanies!" – pūķis kļuva noraizējies

"Es netaisos viņu nogalināt! – Es to pamāju. "Es tikai gribu jums parādīt, kā vērsties pie valdības..."

Nagi skrāpēja plecus, un asais, bet spēcīgais celis iedzina pašā iekāres centrā.

– Oho!

Lindara dažus mirkļus atvairīja visas vēlmes un domas. Viņa izmantoja apjukumu un novērsās kā kalnu zebiekste. Viņa aizrāpoja četrkāpus. Dažādos apstākļos es būtu novērtējis šo skatu, taču šobrīd es biju pārāk aizņemts, mēģinot mazināt sāpes.

"Cik negaidīti... Viņa tiešām ir kļuvusi drosmīgāka, Reg! Vai jūs domājat, ka aiz viņas kāds stāv?"

"Vai tas ir tā vērts vai nē, ir dedzinošs jautājums."

Kamēr es šaubījos par abiem variantiem.

Viņš ar grūtībām piecēlās kājās. Arī ēna piecēlās kājās un, noskrējusi trīs metrus tālāk, pagriezās, šūpodama nūju. Un kur tev izdevās to atrast?

"Reg, tā nav nūja! Šis..."

"ES redzu!"

Pārklāts ar maģisku kvēpu pārslām, garais objekts tika pārveidots mūsu acu priekšā. Melnie plankumi pazuda, virsma kļuva gluda un blāvi mirdzēja, atspoguļojot dārgakmeņu mirdzumu. Lindara turējās galā parādījās rokturis.

Mana Ēna man draudēja ar Cleaver. Bet artefakta zobens tika iznīcināts! Es pats to izdarīju.

"Jūs to sadedzinājat līdz pēdējai lāsei, lai aizsargātu pili. Kā tas ir iespējams?" – piebalsojot manām domām, pūķis pielīda, gatavojoties apgriezties.

Otrajā iemiesojumā es biju gandrīz imūna pret burvībām.

"Kāpēc tas nav iespējams? Kā viņa šeit nokļuva? Kāpēc gan lai viņa neatdzīvinātu leģendāro Pūķa priekšteča dāvanu? – Es pilēju no ironijas.

Pašā Lindarā nebija ne pilītes maģijas, taču nebija šaubu, ka aiz muguras stāv spēcīgais Nirfeat**. Uz to spēj tikai tie, kas zīmē haosa maģiju.

"Reginhard, ja nu vairs nav ierobežojumu?" – pūķis kautrīgi izteica manas bailes.

"Mēs atriebsimies."

Skatoties uz meiteni, manā mutē izveidojās nejauks rūgtums.

Pūķa ciltstēv, kāpēc tu manai Ēnai piešķīri tik perfektu izskatu un tik sapuvusi dvēseli? Kāpēc es tevi tik ļoti sadusmojos? Cik slikti...

"Linij, Linij," es pamāju ar galvu, lēnām tuvojoties.

– Kā tu zini manu vārdu? – Lindara pavēstīja zobenu.

"Kādā nozīmē tas nozīmē?" – Berlians bija piesardzīgs.

"Varbūt viņa ir apburta un neapzinās, ko dara?" – Es pirmo reizi par to šaubījos.

Nojautu, ka Lindara ir tikai instruments nepareizajās rokās. Maz ticams, ka kautrīga meitene, kas ienīda savu tēvu, varētu ko tādu plānot. Bet viņai vajadzēja man uzticēties.

"Vai jūs domājat, ka viņa tika iebiedēta vai iemānīta, uzliekot jums fiksējošās rokassprādzes?"

"Pat ja. Es esmu tas, kuram viņa varētu bezgalīgi uzticēties. Jūs varētu man izstāstīt visu. Man vajadzēja! Es varētu viņu aizsargāt. Bet Lindara izvēlējās lēnprātīgi izpildīt visas savvērnieku prasības," es apstājos viena soļa attālumā, skatoties uz meiteni.

"Reģ..."

"Viņa mūs nodeva, punkts! Tas nozīmē, ka es arī nestāvēšu ceremonijā kopā ar viņu.

– Nenāc tuvu!

Tagad Ēna vairs nebija tik pārliecināta, ka viņas balsī ielauzās histēriskas notis. Bet viņa nekad nenolaida zobenu. Un arī izskats. Pat bailēs un apjukumā es viņu piesaistīja ne mazāk kā pūķis. Un es izlēmu.

Rituālam nepieciešamas asinis. Viņas un manas. Un arī Cleaver, kam tas jādod dzert.

"Sāksim ar manējo, jo zobens ir Ēnas rokās."

Viņš piespieda krūtis pret galu, un tas viegli iedūrās miesā. Es pat nejutu nekādas sāpes.

– Tu esi slims?! Lindara iepletās acis.

Viņas rokas tikko manāmi trīcēja, bet viņa nekad neatlaida zobenu. Viņa tikai šokēta paskatījās uz asins lāsi.

"Man patīk, kā viņa izskatās..." Berliāns apmierināti murrāja, aizmirsis sevi.

Tikko pamanāma dzirkstele pārskrēja pāri asmens debesu tēraudam, un rubīns uz roktura pamirkšķināja aci. Upuris tiek pieņemts.

"Reg, ja nu uzbrucēju sabojā nirfeat burvestība?" – pūķis pieķēra sevi.

"Tu tā domā?"

"Nē".

Vienmēr varēja paļauties uz pūķa maģiskajiem instinktiem.

"Tāpēc es tā nedomāju. Nozveja slēpjas kaut ko citu..."

– Klausies. Mums abiem jānomierinās, labi? – Lindara pasmaidīja un ar acīm norādīja uz manām krūtīm: "Tev asiņo." ES varu palīdzēt.

"Šeit nāk triks!" – Priecājos par ātro iznākumu.

Tas, kāds tieši bija ienaidnieka plāns, nebija svarīgi. Galvenais neļaut Lindaram darīt neko lieku, kamēr nepabeigšu rituālu. Pēc tam pieķēdētā Ēna man vairs nespēs kaitēt.

Meitenes atbrūņošana man neko nemaksāja, un tagad es viņai draudēju ar asmeni. Klīvers smalki vibrēja no nepacietības manā plaukstā.

– Atlaid!

Lindara mēģināja atbrīvoties. Bet viņas spēka nepietika, lai

tiktu ar mani galā. Turklāt viņa baidījās sevi sagriezt.

– Nu, es nē! Es vairs nepieļaušu šo kļūdu, Linij.

–Līna! Mani sauc Līna! – meitene pēkšņi nekaunīgi atcirta. –

Ļauj man iet!

– Turies mierā, Ēn. Citādi tu gūsi savainojumus,” es teicu, saprotot, ka esmu iedzinusi slazdā.

Mēs stāvējām neiespējami tuvu. Āda pret ādu. Tur, kur mūsu ķermeņi pieskārs, šķita, ka skraidīja dzirksteles, un es to nevarēju izturēt.

Tikai viens skūpstis neko nemainīs, bet tas liks man justies labāk. Var būt...

*Draconic Reaches pasaule ir sadalīta piecos robežstāvokļos, kurus pārvalda dralordi. Katrs Reach sastāv no vairākiem Erlingiem. Galvenais Reach tiek uzskatīts par Drakendortu, kuru pārvalda mūsu varonis (autora piezīme)

**Ster ir garuma mērs, kas vienāds ar aptuveni pieciem metriem (autora piezīme)

***Nirfīts ir burvis no haosa Nirfgarda zemēm. Nirfeats mēģina iznīcināt dralordus un pārņemt Dragon Reaches zemes.

3.nodaļa. Aukstumā un ārā no uguns!

Vasilina Blizzard, Pūķa ēna, bet pagaidām par to nenojauš
Kaut kāda kalnu virsotne.

Es instinktīvi aizvēru acis no spilgtās zibspuldzes. Acu priekšā peldēja krāsaini loki, un no sāpēm nevarēju pacelt plakstiņus, kā arī atcerējos bērnu multfilmu, kur kāds varonis histēriski klepo un saka, ka mirst un jūtas auksti.

Aukstums, ko es jutu, bija caururbjošs un visaptverošs. Šķiet, ka arī pie manis ir ieradies skifs, taču atšķirībā no multfilmās es diez vai uzlēkšu un skriešu nākamajā kadrā...

Dūriena vēja brāzma apdedzināja ādu ar ledainu liesmu. Mans Dievs! Tik auksts, ka gandrīz karsts. Viļņos cauri ķermenim pārskrēja spēcīga trīce, zobi sāka klabēt kā izsalkušam zombijam, bet es neatceros, ka mirušie būtu tik spēcīgi dauzīti.

Grīdu alā varētu uzskatīt par siltu, salīdzinot ar virsmu, uz kuras es apgūlos. Apzinoties, ka, turpinot gulēt uz ledus ar basām kājām, tad tiešām riskēju pievienoties to rindām, kurām steidzos sevi klasificēt.

Kas tas ir?

Iekšā viss bija piepildīts ar sašutumu par tik neuzmanīgu attieksmi pret manu ķermeni. Protesta vilnis palīdzēja pacelties gaisā. Pēkšņā kustība aizrāva elpu, spoža gaisma skāra acis, izsitot asaras, un es sajutu vājuma uzbrukumu.

Viņa akli pamirkšķināja acis, mežonīgi skatoties apkārt. Kad

beidzot izdevās koncentrēties, es biju apstulbis. Visapkārt, kur vien skatījies, bija asas kalnu virsotnes, klātas ar sniega cepurēm.

– Kas tas par sasodītu Everestu?! – viņa skaļi svilpa, sarauktā balsī.

Kā es vispār te nokļuvu? Un kur palika ala ar kailajiem, bet laikiem siltiem... Nē! Karsts cilvēks? Aukstuma un šoka pilnībā satriekta, viņa apvija rokas ap sevi un saspieda augšstilbus, cenšoties kaut kā noturēt siltuma paliekas.

Man šķiet, ka es jau gribu atgriezties. Kaut kā patīkamāk būs nomirt siltumā...

Jaunā vēja brāzma bija spēcīga un pēkšņa. Apbērdams ar smeldzīgām sniegpārslām, viņš mani iesēdināja seklā sniega kupenā. Un tas nepavisam nebija tas pats, kas lekt sniegā pēc peldes. Neapprakstāmas sajūtas!

Viņa kļiedza kaut ko nepārprotamu. Un viņa mēģināja piecelties, bet atkal paslīdēja un četrpārus iekrita tajā pašā nelaimīgajā sniega kupenā. No bezspēcības no acīm izskrēja divas asaras, kas sastinga uz vaigiem, pirms tās paspēja atrauties un pazust, ceļojumu noslēdzot ar diviem ļoti dabīgiem ledus gabaliem.

Ledus gabali iekrita sniegā un apmaldījās, un jauna vēja brāzma nekavējoties izlīdzināja pēdas. Es vairākus mirkļus neizpratnē skatījos uz šo vietu, domādams, vai tās tiešām ir sastingušas vai tikai iedomātas?

Domas griezās arvien lēnāk. Ķermenis negribēja paklausīt. Viņa tik tikko piespieda sevi piecelties, tupoties vējā. Viņa uzlika

roku uz rīkles, gandrīz atkārtojot svešinieka žestu. Viņa bija tik karsta...

Es noteikti parasti valkāju siltus šalles. Ietinoties tajās līdz degunam. Man viņu ir daudz. Citādi... Kaut man tagad būtu vismaz viens no manas kolekcijas. Pat ja dzeloņainais ir rūtainais, kuru es gandrīz nekad nenēsāju. Un arī jauns slēpošanas tērps. Spilgti dzeltens, lai būtu viegli pamanāms...

Es neatceros, kāpēc, bet es noteikti zināju, ka ir svarīgi būt pamanāmam.

Man joprojām nebija ne šalles, ne citu apģērbu, bet es atradu zobenu. Tas pats, ko es mēdzu sāpināt puisi. Tas iesprūda savu galu sniega kupenā, un no virsmas izvirzījās tikai rokturis. Uzmaniību piesaistīja saules stars, kas atspīdēja no liela asiņaini koši akmens.

Pastiepusi roku, viņa to satvēra ar nosalušiem pirkstiem. Es nezinu, kāpēc man tas bija vajadzīgs, bet ierocis noteikti man radīja neracionālu pārlicību. Raustīdama no vēsuma, it kā stāstīta, viņa piespieda sevi spert dažus neveiklus soļus līdz vietai, kur nogāze strauji nolaidās. Viņa izmantoja zobenu kā atbalstu.

No galējā punkta pavērās skats uz smaragda ieleju, ko šķērsoja zila upes lente. Ezeru izkliede un... jūra, kas izskatās pēc spīdīgām konfeti! Tur, kur beidzās kalni un sākās zilais plašums, upes grīvu sargāja gaiši pelēks sēklis ar augstiem torņiem un sienām.

Vietu neatpazinu, bet noteikti bija silts. Daudz siltāks nekā šeit...

Stop! Slēdzene?! Vai tiešām nolaupītāji mani aizveda uz Eiropu? Bet kāpēc tādas grūtības?

Vēl divi soļi. Manas kājas gandrīz zaudēja sajūtu, un tikai pateicoties zobenam, es to vairs nejutu. Šoreiz uz leju. Vēja brāzma man no acīm izsita vēl divas asaras, un arī šīs pārvērtās ledū, apmaldoties baltajā segā zem manām kājām. Atskanēja kristāla zvans.

Nu ir pienākušas halucinācijas. Vai varbūt tie nekad nebeidzās?

Notiekošais patiešām atgādināja sapni vai delīriju. Un ja tā... Tu nevari padoties! Jācīnās līdz pēdējam, kā mācīja Agripina. Es nevaru viņu pievilt, lai arī kāda viņa būtu...

Manu acu priekšā pavīdēja duļķains sievietes tēls, taču tas nekad neveidoja neko konkrētu. Izelpojot tvaika mākonī, es vērīgi paskatījos uz pili.

Noteikti tur ir kamīns. Un āda... Milzīga silta āda pie kamīna. Būtu lieliski tajā ietīties un gulēt, gulēt, gulēt...

Droši vien izmisums piespieda mani pacelt ieroci un, rādot zobenu, čukstēju tieši uz pili:

– ES gribu būt tur! Dievs, lūdzu!

Uzliesmoja spoža gaisma...

Es pamodos ar rāvienu un atklāju, ka guļu ar aizsegtu galvu. Silts, omulīgs, un es labi izgulējos. Tomēr murgs netika aizmirsts. Dievs, kā viņš man pieskārās! Īpaši pēdējā daļa. Brr! Labi, ka tas bija tikai sapnis.

Viņa atviegloti nopūtās, un viņas mutē iekrita garš kažoks.

– Pfft! Pfft!

Atbrīvojoties no garajiem matiem, kas kutināja viņas seju, viņa atklāja, ka kažoks ir mīksts un gluds uz tausti. Mierīgais un atslābinātais stāvoklis uzreiz pazuda, to aizstāja trauksmais modrs.

Es neatceros, ka man kādreiz būtu bijusi tāda sega.

Nedaudz pavērusi seju, viņa ar skatienu skenēja pieejamo telpu un gandrīz iekliedzās no nepatīkamā atklājuma. Murgs negrasījās beigties.

Nepazīstama istaba. Akmens sienas pārklātas ar putekļainiem gobelēniem. Apgāztas mēbeles, kas izskatās pēc antīkām mēbelēm. Saplēsti aizkari uz augstā lancetloga kreisajā pusē. Uz grīdas bija izkaisīti papīri un visādi sīkumi, piemēram, svečturi un salauztas vāzes. Likās, ka cauri šai telpai būtu pāršalkusi viesuļvētra, kas bez izšķirības mētājās apkārt.

Un nez kāpēc es arī gulēju uz grīdas.

Baidīdamies, ka kuru katru brīdi atkal tikšu iemests kaut kur vulkāna mutē, es atkal aizsedzu galvu.

Neļauties panikai! Tikai nekrīti panikā!

Viņa vienmērīgi elpoja, nomierinot savus nobružātos nervus.

Kas notiek? Kā es nokļuvu tajā alā, kalnos un tagad šeit?! To vairs nevar izskaidrot ne ar sapņiem, ne klūmēm. Laiks apstāties un padomāt, kamēr starp manu pliku dibenu un piedzīvojumiem vienreiz ir silta kažoka kārtiņa.

Es sāku analizēt. Es neko neatceros par to, kā es nokļuvu alā. Atmiņas par manu dzīvi ir trūcīgas un nesistemātiskas:

vārds, individuālās realitātes, piemēram, godbijīga attieksme pret šallēm un naidis pret aukstumu. Arī Agripina, pareizāk sakot, viņas gudrība.

Viņa saspringa, mēģinot atcerēties. Nekas. Es neatceros savu bērnību, savus darba kolēģus, savus mīļos... Kaut kas draud uz robežas. Viņa tieši kliedz, ka aizmirsusi kaut ko ļoti svarīgu, bet mēģinājums atcerēties viņai tikai sāpēja galva.

Jūs to nevarat darīt šādā veidā! Es kļuvu pārliecināts, ka nekas tā neizdosies.

Uz priekšu. Kopš tā laika divas reizes es kaut kā nokļuvu jaunā vietā. Bet kā? Kas kopīgs šiem diviem gadījumiem?

Zibspuldze! Gaišs un žilbinošs. Abas reizes es piedzīvoju dezorientāciju un reiboni, bet tie ātri pārgāja. Zināma saistība tiešām bija. Es biju alā, bet atradu sevi kalnos. Tad es redzēju pili un varu derēt, ka tagad esmu tajā.

Rave. Jutos tā, it kā ar mani strādātu speciāli aģenti no Men in Black. Noklikšķiniet ar īpašu ierīci un uz redzēšanos. Tikai šī nav ierīce, bet gan trankvilizators. Tās darbību un uzliesmojumu var izskaidrot. Upuris aizmieg un tiek ātri nogādāts vajadzīgajā vietā, un spēle turpinās. Man šķiet, ka notikumi notiek nepārtraukti, bet patiesībā laiks, kas nepieciešams ainavu maiņai, paiet.

Pieņēmums šķita ļoti ticams.

Un kāpēc tas viss? Realitātes šovs! Kāpēc ne? Varbūt kāds nelegālais kanāls bagātajiem? Tādu, kur viss ir īsts? Dalībnieki tiek pakļauti pārbaudījumiem, kurus ne visi izdzīvos. Skatītāji liek likmes uz favorītiem. Viņi balso par to, kuru paturēt un kuru

izmest. Tiešā nozīmē.

Es iztēlojos naudasmaisus, kas balso ar īsziņām, skatoties ekrānā. Ja tā, tad man līdz šim ir paveicies. Varbūt mans dibens ir skaistāks par citiem dalībniekiem.

Starp citu, kā viņi atlasa tādus cilvēkus kā es? Vai viņi vienkārši kādu sagrābj uz ielas? Vai... Ak nē! Kā būtu, ja es pats parakstītu kaut kādu viltīgu līgumu? Protams, tur ir mātīga piezīme sīkā drukā, kas saka, ka neviens nav atbildīgs par manu dzīvību un veselību...

Versija bija pretīga, un tomēr kļuva vieglāk, kad dīvainībām tika atrasts vismaz kāds racionāls izskaidrojums. Un, ja man ir taisnība, mums ir jāīstojas. Ja tu apgulsies, viņi tevi pamodinās. Un tas nav fakts, ka tas ir humāni.

Viņa uzmanīgi apsēdās un paskatījās apkārt.

Dekors tiešām atsauc atmiņā viduslaiku pili, kurā profesionāli dekoratori bija radījuši tādu kā dabisku nekārtību. Un putekļi un zirnekļu tīkli stūros šķiet īsti...

Es biju ietīts ādā ar garu sudrabaini baltu kažokādu, pārsteidzoši tīru šai vietai. Ādai nebija galvas, tāpēc bija grūti identificēt dzīvnieku, kuram tā piederēja. Varbūt polārlācis?

Pieceloties, sirdī biju gandrīz pārliecināta, ka, tiklīdz pamodīšos, turpat blakus atkal atradīsies tas pats karstais puisis apkaklītē, ar kuru tik negaidīti bijām šķīrušies interesantākajā vietā. Un man bija gandrīz taisnība.

Pa labi virs lielā nodzisušā kamīna atklājās svinīgs portrets. Mans vecais paziņa, paldies Dievam, tērpies kaut kā baltā

militārā uniformā, skatījās uz viņu bargi un karaliski. Ar savu vīrišķīgo žokli augstprātīgi izstiepts uz priekšu, viņš sēdēja tronī. Acīmredzot, lai neviens neapjuktu par to, kurš šeit ir atbildīgs.

– Dzīvespriecīgi! – viņa skaļi atzīmēja, neviļus pavelkot ādas malu augstāk uz krūtīm.

Iespaidu miglāja tas, ka portrets bija šķībs.

Viņa iesmējās un paskatījās apkārt, bet neredzēja tuvumā nevienu dzīvu dvēseli. Tikai es uz grīdas starp visu šo postu. Vai tiešām visā pilī nebija nevienas rezerves guļamistabas?

Cerībā uzzināt nedaudz vairāk par vietu, kur atradusies, viņa pastiepa roku pēc tuvākās lapas. Viņa apgriezta to pirkstos, skatoties no visām pusēm. Biezs dzeltenīgs papīrs, visādas monogrammas. Lapa klāta gludā, glītā rokrakstā. Par laimi, burti neizskatās pēc hieroglifiem vai arābu rakstības. Bet tie pat neiederas kirilicā un latīņu alfabētā. Šī valoda man ir pilnīgi sveša.

Nopūšoties, viņa no papīra lapas izveidoja lidmašīnu un palaida to gaisā. Pabeidzis cilpu, viņš lidoja uz pretējo telpas galu. Atcerējos, ka varētu uztaisīt arī vardi, laivu un celtni. Un ja tu piespiedies, tad kaut kas cits...

– Lieliski, es zinu origami!

Jaunā atmiņa nonāca krājkasītē kopā ar pārējām, taču tā nedeļa lielu labumu. Es vēlreiz paskatījos uz portretu. Vīrietis izsmejoši skatījās uz mani ar dzintarainu skatienu, it kā jau iepriekš zinātu visas manas domas. Tas bija negaidīti satriecoši.

Es to noraušu no sienas un sasitīšu! Tas joprojām ir viltojums.

Plakāts.

Viņa uzlēca, pārmetot ādu pār pleciem, lai nepazibinātu savu dibenu iespējamo skatītāju priekšā, un pēkšņi kaut kas nošķindēja. Ļoti tuvu. No bailēm es pat aizmirsu par saviem postošajiem plāniem, piespiežot rokas pie krūtīm.

Tas pats zobens mani nobiedēja. Izrādās, viņš nekur nav devies. Viņš mierīgi gulēja uz ādas, un, kad es to strauji pavilku, viņš nokrita.

Man bija prieks viņu redzēt kā vecu draugu. Šis zobens parādījās alā un kopš tā laika vienmēr ir pavadījis mani visur. Un, ja viņš kādu laiku devās pie ienaidnieka, viņš joprojām palīdzēja kalnos, kaut arī kā rezerves. Un zobens man noteikti deva cerību un mazliet pārliecības, lai gan es zināju, kā to izmantot galvenokārt tikai kā kruķi.

Aukstumā pat agrāk kaut kā nebija laika pārdomām, bet tagad bija lieliska iespēja pārbaudīt asmeni. Diezgan viegls savam izmēram. Garš, kā pusotrs. Rokturis, kas slīpēts čūskas zvīņu formā, neslīdēja rokā.

Kas tas par materiālu? Kaulu? Vai varbūt kāda veida izturīga plastmasa vai organiskais stikls*, lai ko tas arī nozīmētu.

Apsargs atvēra sikspārņu spārnus, asinssarkanais kabošons starp tiem aicinoši pamirkšķināja gaismā... Pēkšņi man atausa: tie ir pūķa spārni! Viņi šeit noteikti bija apsēsti ar pūķiem.

Un patiešām, uz salauztu krēslu kājām, uz kamīna karnīzēm un flīzēm ir izgrebti pūķi. Visur, kur skatāties, zvīņainās ķirzakas harmoniski iekļaujas interjerā.

Zobena asmens bija izgatavots no blāvi zila metāla. Plāns, bet, kā izrādījās, pietiekami stiprs, lai aukstumā izmantotu kā kruķi, nelūstot. Zobens nebija tāds, kādu redzēju muzejā, un likās kaut kā mākslīgs, bet tajā pašā laikā īsts. Lai gan es nevarēju sev izskaidrot šo dīvaino sajūtu.

Kā man izdevās to sajaukt ar dzelzs gabalu?

Bet kāpēc es esmu? Es pat iztēlojos pūķi cilvēka vietā, tāpēc tas nav pārsteidzoši.

Viņa pieskārās malai, un tajā pašā brīdī akmens rokturī kvēloja koši.

– Mēness!

Zobens izrādījās necerēti ass, un es iegriezu sev līdz asiņošanai. Viņa acis mirdzēja no sāpēm. Un arī...

Es vēlreiz paskatījos uz portretu, izceļot detaļu, kurai iepriekš nebiju piešķīrusi nozīmi. Svešinieka klēpī nejauši gulēja zobens ar pamanāmu rokturi. Vai šis nav tas pats?

Viņa cieši apvija ādu sev apkārt un uzmanīgi, lai ar basu kāju neuzkāptu uz šķembām, piegāja pie kamīna. Tuvumā tronī sēdošais vīrietis atstāja daudz spēcīgāku iespaidu, un nez kāpēc bija grūti sastapt viņa skatienu. Mana elpošana nedaudz paātrinājās, un atmiņa par trako skūpstu alā kā karsts vilnis pārņēma manu ķermeni.

Cik dzīvs! Lielisks darbs.

Viņa pieskārās audeklam ar pirkstiem. Es nezināju daudz par glezniecību, bet es varēju noteikt, ka portrets patiešām ir veidots ar krāsām. Drošinātājs pagāja, un es zināju, ka nevarēšu iznīcināt

šo šedevru. Es neesmu vandalis.

Portreta apakšā bija planšete ar uzrakstu tādā pašā valodā kā izkaisītajos papīros.

Eh, būtu lieliski viņu iepazīt. Varbūt šie dokumenti man palīdzētu saprast, kur tieši es nokļuvu un kurā vēstniecībā vērsties pēc palīdzības...

Un pēkšņi mana redze aizmiglojās, un tad nezināmo simbolu nozīme pēkšņi pārvērtās saprotamos vārdos: "Reginhardus Berlians, piecu stieņu draklords, dimanta pūķis."

– Lieliski. "Tātad mēs satikāties," viņa uzmanīgi atkāpās, mirkšķinot un mēģinot saprast, kā tas notika.

Viņa paņēma pirmo papīra lapu, kas viņai nāca pretī, un gandrīz nometa zobenu un ādu, kas bija noslīdējusi no pleciem, pirksti tik ļoti trīcēja. Veselais saprāts mēģināja visu izskaidrot ar hologrammu, vai kaut kādu tehnoloģiju, bet es skaidri zināju, ka uzraksts ir īsts!

Piekāpās arī teksts uz lapas. Tagad es sapratu katru vārdu un pat varēju to pareizi izrunāt. Paņēmu vēl vienu, tad trešo...

Tie bija kaut kādi dokumenti, noteikti biznesa dokumenti. Par lopbarību, zemi, robežām... Dīvaini vārdi, nezināmi vārdi. Paķēru vienu pēc otra un ātri paskatījos cauri. Tad viņa piespieda sevi apstāties un dziļi elpot.

Mana galva nedaudz reiba, un man bija metāla garša manā mutē. Splāvusi uz ādas, kas tikai traucēja, viņa paņēma zobenu un devās uz portretu.

– Tātad jums šeit ir slēptā kamera, vai ne? Nu pagaidi!

Riskējot nomest smago rāmi uz sava mīlotā mazā pirkstiņa, viņa to noņēma no sienas un apgrieza otrādi – tagad ļaujiet tam raudzīties sienā. Izpētīju vietu zem gleznas un tās apakšpusi. Nekas. Nav vadu, nav raksturīgu skata caurumu. Ne viņas no tehnoloģiskā progresā.

– Darbojas...

Visu laiku, kamēr es šeit biju, neviens neparādījās, bet pēkšņi parādījās izsalkuma sajūta, tik asa kā šis sasodīts zobens. Tas ir patiesi sirdi plosošs. Es neatceros, kad pēdējo reizi ēdu un ko tieši. Un mana intuīcija man arī teica, ka viņi mani šeit nebaros.

Ir pienācis laiks atstāt istabu, bet apgērba jautājums ir kļuvis akūts. Esmu kā velni noguris no staigāšanas kailai, un āda... Jā, ir silti, bet tik apjomīga! Vajadzētu lomai kaut ko izvēlēties, ja ne apakšveļu, tad apakšveļu.

Varēja apskatīties arī citās telpās, bet es nemaz negribēju pili izpētīt nesagatavota. Tomēr mūsdienu cilvēks drēbēs jūtas daudz pārliecinātāks.

No visiem tekstilizstrādājumiem, kas tika atrasti dzīvojamā istabā, apgērbam bija piemēroti tikai aizkari. Es izdomāju, ka varu ietīt lielu auduma gabalu kā pareo. Lai gan nekad neesmu bijusi pie jūras, noteikti zinu vairākus veidus.

Dzīli tumši zilais audums uz tausti šķita mīksts un līdzīgs plīšam. Viņa ar zobenu nogrieza daļu no tā, kas joprojām karājās, un nekaunīgi nošķaudīja.

Bija pretīgi pielikt tādus putekļus pret ķermeni. Es izliecos pa tuvāko logu, lai kārtīgi izsistu aizkaru. Uz loga nebija stikla,

tas bija izsists jau sen, un, iespējams, lejā zālē gulēja tūkstoš asu šķembu kā mānīgs lamatas.

Ārpusē ir savvaļas pagalma dārzs. Takas bija pilnībā aizaugušas ar apstādījumiem, bet par to esamību liecināja ar ievu klātie laternu stabi. Centrā bija redzamas strūklakas paliekas, ap kuru bija redzami kaltas dzelzs soliņi.

Un no cietās zaļās jūras šur tur parādījās statujas, kā jūs domājat? Nu, protams, pūķi! Sapinušies efeju tīklos, šķita, ka viņi vēltīgi mēģināja lidot, bet nespēja.

Lieliska vieta fotosesijai. Ļoti svīta un atmosfēra. Vai tādām nav jābūt labai izrādei?

Saule sildīja, un daži lieli gaiši dzeltenie ziedi, līdzīgi koku peonijai, pagrieza savas cirtainās galvas pret gaismu. Virs tiem lidinājās lieli kukaiņi, līdzīgi spārēm vai naktstauriņiem. Es to nevarēju redzēt no attāluma.

Dzīve. Daba. Miers...

Es tik ļoti skatījos uz šo mežonīgo skaistumu, ka zaudēju līdzsvaru un, absurdi vicinot rokas ar aizkaru tajās, izkritu pa logu. Viņa un leknā veģetācija lejā mīkstināja kritienu. Sasitumu un nobrāzumu nebija, bet man bija diezgan bail. Tomēr tas nolidoja gandrīz pusotru stāvu vai pat divus!

“Šķiet, ka es vienkārši zaudēju reitinga punktus neredzamu skatītāju priekšā. Viņiem noteikti nepatiks tik apkaunojošs kritiens,” viņa ar ironiju domāja.

Viņa pacēla galvu, lai meklētu slēptās kameras vai novērotājus, un bija apmulsusi...

Divas saules!

No debesīm uzreiz spīdēja divas saules! Viens liels un spilgts, gandrīz kā parasti, nedaudz aiz tā ir otrs, šķietami tumši oranžais!

Nav brīnums, ka sākās panika tika apspiesta. Ja cilvēku apskaužamu biežumu piebāzīs ar visādām nejaukām lietām, tad sanāks kas cits.

Cik es esmu noguris no šī visa!

Viņa apgūlās tieši uz saburzītā aizkara un, pagriezusies uz sāniem, pievilka ceļgalus pie krūtīm un aizvēra acis. Gulēt saulē būtu bijis patīkami un mierīgi, ja vien izsalkums nebūtu tik brutāli mocījis...

Kā izrādījās, izsalkums nebija vienīgais, kas mani mocīja, jo nākamajā brīdī kreisās rokas rādītājpirksts dega no sāpēm. Kāds man iekoda!

– Ak! – Es pielēcu un ieraudzīju tos pašus kukaiņus plīvojam prom no manis.

Nē, ne kukaiņi!

Mazu krāsainu pūķu bars, vicinādams spārnus kā kolibri, lidinājās gaisā no attāluma. Viņi skatījās uz mani ar ziņkāri, jocīgi, putnam līdzīgi noliecot galvas dažādos virzienos. Es saskaitīju gandrīz divdesmit cilvēkus. Mīksti rozā ar lielām izspiedušām acīm, dzeltens ar plānu šauru purnu, līdzīgs čūskai. Zaļi, oranži un tumši brūni “krokodili”. Starp tiem visiem izcēlās viens – spilgti zils ar dzeltenām acīm un negaidīti pūkains krēpes, kas skaisti karājās vienā pusē. Spriežot pēc tā, kā viņš laizīja

lūpas un apmierināti samiedza acis, tas bija viņš, kurš mani iekoda.

Patiešām, uz rādītājpirksta parādījās asins pilieni, kur mazi asi zobi iedūra ādu.

–Tu to izdarīji, vai ne?

"Nu, es..." mazais pūķis gandrīz aizvainots nomurmināja, atbildot.

Šeit beidzās mana izturība. Abu saulīšu gaisma izgaisa un es zaudēju samaņu.

* "plexiglass, lai ko tas nozīmētu" – varone precīzi nezina, kāds materiāls tas ir (autora piezīme)

4. nodaļa. Jaunais draugs ir “dīvaināks” par diviem vecajiem

Kad atkal atvēru acis, es atklāju, ka joprojām esmu viena un joprojām tajā pašā vietā. Saules disks vai abi, ja es to nebiju iedomājusies, pazuda aiz jumtiem, iegremdējot iekšējo dārzu ēnā, un es jutos nedaudz atdzisusi. Dzeltēni ziedi aizvēra pumpurus, mazi pūķi izklīda, un to vietā daži kukaiņi, piemēram, cikādes, sacēla apdullinošu čivināšanu.

Stop! Es tiešām redzēju pūķus, vai ne? Un viens pat runāja ar mani... Bet tas nav iespējams!

Bija grūti pieņemt runājošu dzīvnieku esamību, taču arī bija nepareizi to noliegt. Ak, cik ērti bija visu notiekošo piedēvēt halucinācijām, bet es novēroju pārāk daudz dīvainu lietu.

Dažas šaubas mani moka, vai es redzēju dubultzvaigzni un visu pārējo, vai arī tās ir bēdīgi slavenās “sekas”?

Bet kodums rādītājpirkstā nav pārgājis.

Daudz vairāk par jebkādam šaubām mani mocīja slāpes un izsalkums. Tik ļoti, ka sāku cieši aplūkot dzeltenos pumpurus. Tie izdalīja ļoti smaržīgu smaržu. Tas ir tas, pie kā es pieķeros, lai nebūtu traks. Pirmā lieta, kas mums jādara, ir iegūt ūdeni un pārtiku.

Logs, no kura es izkritu, bija pārāk augsts, un pa to nebija iespējams iekļūt ēkā. Man nav izauguši spārni un es joprojām

nevaru skriet pa sienām. Bet dārza pretējā galā ieraudzīju arku, caur kuru varēja iziet ārpus pagalma.

Viņa pacēlās no atsperīgā augu paklāja un tomēr izkratīja putekļus no aizkara gabala. Viņa to ietina kā togu, abus galus sasienot uz viena pleca. Eh, žēl, ka nav ko piesprādzēt pie vidukļa. Es plānoju šim nolūkam izmantot greiferus, bet tie tika atstāti viesistabā, piemēram, zobens, bez kura es zaudēju labu pārlicību.

Es pieķēru sevi tā domājam un gandrīz smējos.

Kādas muļķības! Par kādu pārlicību es runāju?! Es šobrīd ne par ko neesmu pārlicināts. Vienīgais, ka pirms tumsas labāk būtu patverties ēkā. Kas dzīvo šādos brikšņos naktīs, nav zināms. Ja ķirzaka, kaut vai spārnota, mani sakoda pa dienu, tad naktī mani apēdīs klaiņojošie suņi, un varbūt pat lāči!

Līdz viduklim dziļajā zālē nekas nebija redzams, un es, ar basām kājām taustīdams zemi, uzmanīgi virzījos uz arku. Pārsteidzoši, ka nebija ievainojumu vai ievainojumu. Es pat šķembu nenokēru. Pagāju zem arkas uz otru pusi un atradu tādu pašu postu kā dārzā. Izņemot to, ka zāle auga savādāka un zemāka.

Hmmm, pils teritorija sen nav redzejusi cilvēku rokas.

Pa kreisi un tieši bija dažas ēkas, pēc izskata diezgan spēcīgas. Pie viena kā klibs vecis stāvēja tukši rati. Laukuma centrā stāvēja akmens aka, virs kuras jumts jau sen bija sapuvis un sabrucis. Aiz visām ēkām pacēlās spēcīgs un augsts cietokšņa mūris, un labajā pusē atradās pati pils.

Man vienmēr ir šķitis, ka pilis pēc mūsdienu standartiem ir diezgan mazas celtnes, bet šī bija iespaidīga. Četri stāvi, un stāvi nelīdzinās dažām hruščova ēkām, katrs ir kā pusotrs parastais vai pat divi. Es redzēju augstus torņus un trīs jumtus no vietas, kur stāvēju.

Kur es esmu? Man jau bija šaubas par Eiropu. Pils neizskatījās pēc Noišvānšteinas, un es nezināju par citu tik lielu. Kķina? Tur noteikti var atrast jebko. Pat spārnotie pūķi. Lai gan, kas viņus tur pazīst? Varbūt jau pa kluso ir izaudzējuši, krustojot ķirzaku un sikspārni...

Es uzreiz pamanīju durvis ar zemu lieveni un, pārtraucot domas, pagriezos pret tām. Viņa uzgāja pa divpakāpju akmens lieveni un apstājās. Es vēlreiz paskatījos pa pagalmu, pamanīju kaut ko dīvainu. Kur es gāju garām, zāle bija saspiesta, un tas bija skaidri redzams. Cilvēks vai zvērs būtu atstājis līdzīgu zīmi. Bet nē. Visa teritorija ar aku centrā bija neskarta.

Izrādās, ka neviens, izņemot mani, šeit nav staigājis?

Laizīdama sausās lūpas, viņa ar nožēlu paskatījās uz aku. Man bija neticami izslāpis, bet es negribēju atstāt tik acīmredzamas savas klātbūtnes pēdas.

Ko darīt, ja ūdens akā ir saindēts? Ko darīt, ja tas ir arī pārbaudījums? Un vispār man vēl kaut kā jāsaņem.

Viņa novērsās un apņēmīgi pavilka durvju rokturi. Viņa viegli padevās, bet cilpas apdullinoši un draudīgi čīkstēja, sitot ar cērti sasprindzinātos nervus. Es pat apsēdos, bailīgi kaut ko gaidot, bet viss bija kluss. Pa gaiteni skrēja tikai caurvēja, traucējot zirnekļu

tīklus un putekļus.

Šaurais koridors bija krēslā, bet no abām pusēm atvērtajām durvīm plūda gaisma, pārvēršot grīdu zebras joslā. Es uzmanīgi virzījos uz priekšu un ieskatījos tuvākajās durvīm. Liela telpa, kas izskatās pēc noliktavas. Salauzta koka kastes, nekas noderīgs un ēdams.

Tas pats notiek pretējā telpā. Un vēl trīs istabās aiz viņiem. Bet ceturtajā bija kaut kas cits. Gar sienu skrēja gara akmens sile. Drenāžas caurums apakšā bija aizbāzts ar aizbāzni uz sarūsējušas ķēdes, apakšā bija drenāžas noteka, kas gāja leņķī pret sienu, un tur pazuda vaļējā bedrē.

Virs siles bija caurule, no kuras veda citas īsākas. Viņa pieskārās tam, pārlicinoties, ka tas nav metāls vai plastmasa. Pārsteidzoši, tas visvairāk izskatījās pēc koka.

Bambuss!

Lai gan nebija raksturīgu džemperu, šeit nepārprotami tika izmantots kaut kas līdzīgs cauruļu vietā. Atklājums tikai apstiprināja, ka vieta, kur esmu, visticamāk, atrodas Āzijā.

Kā tas viss man atgādināja vannas istabu manā mīļākajā suši bārā!

Uzreiz atcerējos, ka dievinu suši, un mans vēders atbildēja ar izsalkuma spazmu. Izraidījusi domas par ēdienu, viņa pagrieza sviru vienā no “krāniem” un sāka gaidīt.

Sākumā nekas nenotika, bet tad sāka pilēt ūdens. Tas pilēja arvien ātrāk un ātrāk, līdz kļuva par vienmērīgu strūklu. Caurspīdīgs, pretēji gaidītajam. Nav grabošu vai sarūsējušu

izplūdes gāzu. Vai raksturīga smaka.

Mana mēle pielipa pie mutes jumta ar vēlmi paņemt pilnu sauju un iedzert tik milzīgu malku. Bet es tikai ar prieku nomazgāju seju, neskatoties uz to, ka ūdens bija auksts.

Dievs, cik es esmu izslāpis!

Slāpes kļuva nepanesamas, mani atturēja tikai civilizācijas uzliktie šķēršļi, un pat tie strauji samazinājās. Es paņēmu otru sauju.

Nebija!

– Dzer jau! Tu nesaindēsies! – atskanēja smieklīga, gandrīz muldeniska balss.

Viņa nodrebēdamās uzlēja visu sauju uz krūtīm un neprātīgi paskatījās apkārt, meklējot to, kurš to teica. Veļas istabā bija tumšs, bet īpaši nebija kur paslēpties. Un tomēr es nevienu neredzēju.

– Esmu šeit! – man sejas priekšā kaut kas plīvoja.

Es instinktīvi satvēru šo kaut ko ar roku, kā muša lidojumā. Dūrē bija kaut kas dzīvs un elastīgs, dažviet pat dzeloņs.

– Ak! Ko tu dari, infekcija?! Ļaujiet man nekavējoties iet! Tu mani nožņausi!

Balss skanēja nožņaugta, un es steidzos atvilkt pirkstus. Akmens sile iekrita kaut kas mazs, piemēram, sikspārnis. Instinktīvi nodrebēdama, viņa noslaucīja roku savā pagaidu kleitā.

– Uh, pretīgi!

– Tieši tā! – tā pati balss asarīgi nomurmināja. – Tu sabotāji

manu spārnu! Kā es tagad lidošu, vai ne?

– Dievs! Vai tas... Vai tu runā?!

Viņa noliecās, nopētot radījumu siles apakšā.

– Nē, Pūķa ciltstēv! Neizskatās? – ņirgāšanās notis uzreiz pazuda, bet parādījās ņirgāšanās notis.

Mazais pūķis! Tas pats – zils!

Silē jau bija ieplūdis diezgan daudz ūdens, un, kad tas nokrita, mažuļa garie sprādzieni kļuva slapji un nožēlojami nokarājās, bet es joprojām viņu atpazinu. Turklāt viņš bija vienīgais, ar kuru es runāju, pirms es noģību.

Un te nu atkal! Nešķita...

Grīda zem kājām nedaudz trīcēja, sienas sāka peldēt, un manās ausīs atskanēja nepatīkama zvanišana. Es satvēru siles malu.

– Čau! Kuš kuš! Nāc, paņem ūdeni! Pasteidzies! Un tad es kļuvu bāla...

Acīmredzot no šoka viņa izdarīja, kā viņš lika, atklājot, ka ūdens garšo vienkārši brīnišķīgi. Lai gan kādam, kurš nav dzēris visu dienu, tas, kurā ziedi stāvējuši nedēļu, droši vien šķitīs kārtībā. Nomazgāju seju un saslapināju pakausi. Tas palīdzēja. Mana galva vairs nereaģēja.

– Vai ir kļuvis labāk? – jautāja pūķis.

"Es jūtos labāk," es automātiski viņu izlaboju.

– Kāda atšķirība?

"Jums ir pareizi jāizrunā savi vārdi, lai cilvēki jūs saprastu."

– Cilvēki? Ha! Tikai tu mani saproti.

Es apmulsusi skatījos uz mazo pūķi, un tas nepacietīgi lēca, šļakstīdams ūdeni.

– Ātri izved mani ārā! Ir auksts!

Es pastiepu roku, bet apstājos.

–Vai tu netaisies iekost?

– Lūk, vēl viens! Un tā es gandrīz salauzu ilkņus. Biezādains!

– Kas?!

– Iet! Man patīk nektārs un viss saldaiss. Un tavas asinis ir tīri pretīgas!

Mazais pūķis sāka komiski spļaut un mazgāt mēli.

"Es arī tagad gribētu kaut ko saldu apēst..." viņa sapņaini novilka un jautāja: "Tā kā tu nedzer asinis, kāpēc tad tu iekodi?"

– Un tad viņš gribēja kļūt par bara līderi. Es izlikos, ka uzvarēju tevi, lai citi mani cienītu. Viņi nobijās, kad tu izkriti pa logu, viņi nolēma, ka tu esi uzbrucis, un es pamanīju, ka tu to izdarīji nejauši. Nu tad...

– Tas ir skaidrs. Tātad, viņš sevi apliecināja uz mana rēķina. Un kā pārējie tam ticēja?

– Joprojām būtu! Tagad es esmu pils ziedu pūķu bara karalis.

Mazais pūķītis runāja svarīgi un pat kļuva savā veidā cienīgs, un es centos šo informāciju asimilēt.

– Mm! – viņa jēgpilni ievilka, tik tikko aizturot smieklus. – Nu tad apsveicu.

Situācija bija tik smieklīga, ka es nezināju, kā pret to visu justies. Tikai padomā! Vasilina Vjuga runā ar lidojošo ķirzaku pilnā nopietnībā, un tā viņai atbild. Vai tu esi pārliecināts, ka es

vēl neesmu šaurumos?

– Kāpēc tu smeijies? Ātri izved mani ārā, pretējā gadījumā es saaukstēšu! Ziedu pūķi... nevajag pārdzesēt..." mazais pūķis kaut kā šaubīgi pabeidza, un viņa balss sāka skanēt vājāk.

Viņš sastinga, un es steigšus izrāvu viņu no ūdens un noslaucīju ar aizkara malu.

– Čau kā tev iet? – izsteidzās ārā, kur bija siltāks un gaišāks.

Atklāti sakot, es gribēju šo brīnumu aplūkot tuvāk.

Mazais pūķis gulēja man plaukstā ar aizvērtām acīm un likās tik nelaimīgs, ka man viņu kļuva žēl.

Ak! Es viņam salauzu spārnu!

Viņa apsēdās uz lieveņa un uzmanīgi atvilka ādaino spārnu kā sikspārņa spārnu, kas bija pārklāts ar mīkstu kā zamšādu kažokādu, un sāka to pētīt. Vesels. Arī otrs...

– Ko tu dari? – pūķis pacēla galvu un aizdomīgi skatījās uz mani.

– Kurš spārns, tavuprāt, ir salauzts? Pa labi vai pa kreisi? – uz jautājumu atbildēju ar jautājumu.

"Nekas," nomurmināja pūķis un atņēma locekli.

– Tātad tu man meloji? – es viltīgi samiedzu acis.

"Vai jūs būtu mani izvilkuši no ūdens, ja es to vienkārši pajautātu?"

– Noteikti!

Šķiet, ka pūķim uz to nebija ko atbildēt. Viņš apmulsis vilcinājās un tad teica:

– Cilvēkiem pārāk nepatīk puķu pūķi...

– Kāpēc tā?

"Saka, ka mēs sabojājam ziedus," viņš atbildēja, it kā leptos ar šo iezīmi.

– Tātad, varbūt mums nevajadzētu to sabojāt? – Es ierosināju visredzamāko risinājumu.

Bērns neatbildēja. Viņš plīvoja un lidinājās, lūkodamies kaut kur tālumā. Un es nolēmu mainīt tēmu.

– Tu teici, ka tevi saprotu tikai es, kāpēc?

– Nezinu. Kaut kas notika, kad es pagaršoju tavas asinis. Jutos tik dīvaini, ka tik tikko paguvu paslēpties saulē...

– Kur kur?

– Dzeltēni ziedi. "Es guļu vienā no tiem," paskaidroja mazulis. – Parasti ēdu, līdz noriet saule. Šeit ir palicis maz saules ēdāju; ja jums nav laika ēst, jūs paliksiet izsalkuši. Bet šodien tas neizdevās, un tas viss bija tevis dēļ. Es nogulēju pusi ēdienreizes un pamodos ar jau aizvērtu pumpuru. Bija vēls, bet es tik un tā izkāpu, jo biju izsalcis, un tad sajutušis.

– Kas tas ir"?

"Šo," pūķis teica vārdu ar zināmu godbijību. "Es sapratu, ka man tevi ir jāatrod, un sekoju pavedienam. Viņa mani atveda pie tevis.

Šajā brīdī es pazaudēju katru pavedienu šajā dīvainajā sarunā.

– Ar kādu citu pavedienu? Es neko nesaprotu.

Es uzmanīgi paskatījos apkārt, bet nepamanīju nekādus pavedienus, virves vai citus "saziņas līdzekļus" starp mums.

– Maģiski, protams! Kas vēl? – pūķis bija pārsteigts.

– ES neko neredzu.

– Tātad šeit viņa ir! – mazais pūķis ar nagaino ķepu norādīja uz... tukšumu.

Es nervozi ķiķināju, arvien vairāk pārlicinoties par savu garīgo slimību. Vasiļina noteikti ir nokritis truša bedrē, un nākamais viņu sagaida tējas ballīte ar trako cepurnieku...

– Kāpēc tu redzi šo maģisko pavedienu, bet es nē? – uzdeva nodevīgu jautājumu.

"Man nav ne jausmas," pūķis izpleta ķepas un pacēlās gaisā, lidinoties manai sejai. "Es vēl daudz nezinu, es tikko izšķīlos vasaras sākumā."

– Vai tiešām? Tad viss ir kārtībā. "Izskatās, ka man bija darīšana ar bērnu vai pusaudzi." – Vai tu vēl izaugsi?

– Diez vai. Esmu jau diezgan liels puķu puisim. Un stiprs," mazais pūķis braši pamāja ar saviem izžuvušajiem un pūkainajiem sprādzieniem.

"Tas ir labi," es pilnībā pamāju ar galvu, lai gan mazais, nedaudz mazāks par manu plaukstu, nebija uzdevumu augstumos.

Tomēr pārējie pūķi, ko es redzēju, patiešām bija mazāki, ja mana atmiņa mani nevil. Lai gan šī kundze man bija mazliet stulba, šajā konkrētajā gadījumā es viņai varēju uzticēties. Nu, ir pienācis laiks satikt jauno puķu pūķu karali, ko es arī izdarīju:

– Es esmu Vasiļina. Varbūt tikai Līna. Un kā tevi sauc?

Mazais pūķis kaut ko melodiski nosvilpa, bet es nekad nebūtu varējis atveidot tik sarežģītu skaņu. Pamēģināju godīgi, bet mans

jaunais paziņa, gandrīz mirstot no smiekliem, teica, ka tas ir ļoti nepiedienīgi no manas puses.

"Atvainojiet, šķiet, ka es nevaru iemācīties Cvetodraku," es vainīgi nosmīnēju. – Vai tas ir kaut kā pārtulkots cilvēciskā izteiksmē?

"Es nezinu..." mazais pūķis neizpratnē skatījās. – Man šķiet, ka nē.

"Varbūt tad mēs varam jums izdomāt citu vārdu, ko cilvēki varētu izrunāt?"

– Var. Vienkārši iesakiet to, un es pats to izvēlēšos! – mans jaunais paziņa bargi brīdināja. "Un pārlicinieties, ka vārdi ir labi un jēgpilni," viņš norādīja uz mani ar pirkstu.

Uzmanīgāk apskatīju puķu atvilktņi, bet man nez kāpēc ienāca visādas blēņas:

– Varbūt Vasīleks? Tas ir tik zils zieds. Gandrīz tāds pats kā tu. Vasīlina un Vasīleks. Ko tu domā?

– Nē. Tad viņi mūs noteikti samulsinās," pirmo variantu pūķis pilnībā noraidīja.

– Pūkains, Smurfs, Pele?

Ziedu pūķu karalis negatīvi pakratīja galvu.

– Bartolomejs, Marmadūks, Rozenrencs, Dartanjans? – Es nolēmu, ka viņš vēlas kaut ko sarežģītāku.

Tagad arī mazais pūķītis ir saburzījies. Un man arvien vairāk likās, ka viņš man kādu atgādina. Krāsa zila, lielas acis... Tikpat jocīgi...

Mēģinot vēlreiz atcerēties, man radās asas sāpes deniņos un

reibonis.

"Sonic..." viņa teica čukstus, cīnoties pret vājumu.

Un es biju gandrīz pārliecināts, ka tas attiecas ne tikai uz spēles un filmas tēlu.

– Sonic? Sooo-nick! – pūķis gandrīz savā manierē čivināja. – Un kas? Man patīk! Izskatās pēc Cvetodrakska. Ko tas nozīmē tavējā?

– Skaņa, lai gan... Šeit tas ir vistīcamāk – ļoti ātri. Swift," es izdvesu un aizvēru acis.

– Tā es esmu! – pūķis lepni apstiprināja. – Neviens visā barā nav ātrāks par mani... Hei! Ko tu dari?

Pielidojis man pie sejas, viņš aktīvi plivināja spārnus, un gaisa plūsma lika man justies nedaudz vieglāk.

– Paldies.

–Vai tu vienmēr esi tik vājš?

"Nē," viņa pamāja ar galvu. – Tas laikam bada dēļ. Es neatceros, kad pēdējo reizi ēdu.

Pūķis brīdi padomāja un, izmetis cilpu tieši man deguna priekšā, sacīja:

"Es neko daudz nezinu par cilvēku pārtiku, bet..." viņš paskatījās debesīs. – Seko man, es tev kaut ko parādīšu!

Negaidījis atbildi, viņš aizlidoja taisni uz pils mūri, un es piecēlos un stutēju viņam pakal, atstājot redzamu taciņu, kur vēl nesen baidījtos to darīt. Vēl bija jāiet uzmanīgi, lai nesavainotos. Man ne tikai nebija ēdiena, bet arī banāls pārsējs.

"Sonic," es saucu. – Tu esi ļoti ātra. Man nav laika!

Šķiet, ka mans jaunais draugs tikai lepojās ar manu lūgumu, bet atgriezās.

– Atvainojiet. Es aizmirsu, cik jūs, cilvēki, esat lēni.

Es gribēju dot mājienu, ka es to noķēru ar roku lidojumā, bet es to neizdarīju. Tāpat kā jebkurš pusaudzis, arī šis pūķis bija neaizsargāts un jūtīgs. Viņa arī iestājās par "cilvēkiem".

"Tieši tādi mēs esam," es piekritu un jautāju: "Sakiet man, Sonic, vai esat šeit redzējis citus cilvēkus, izņemot mani?"

– Šajās sienās? – pūķis bija pārsteigts.

"Jā," es pamāju, nejauši smaidot.

Un atspere saspiesta iekšā. Kāda būs atbilde? Es biju šausmīgi apmulsusi un nesapratu, kam ticēt. Sapņā, delīrijā, realitātes šovā vai savā trakumā? Pēdējais ir visloģiskākais izskaidrojums, ņemot vērā, ka es runāju ar radījumu, kas vienkārši nevar pastāvēt!

Un tomēr man bija ļoti svarīgi uzzināt par cilvēkiem.

– Nē, viņi šeit nenāk. Nevar. Un tur ir ārpusē. Daži pat mēģina iekļūt pilī.

Cik interesanti!

– Tātad, tagad šajās sienās es esmu viens? – viņa noskaidroja, uzmanīgi kāpdama pa akmens pakāpieniem, sekojot lēni lidojošajam ceļvedim.

Viņš piezemējās man uz pleca un, nopietni paskatījies, jautāja:

– Viens. Un šeit ir mans pretjautājums: kā jūs nokļūvat Dortholā?

– Nezinu. Man šķiet, tāpat kā visi citi," viņa paraustīja plecus.

– Kā jau visi?! Nevienam tas iepriekš nav izdevies! Ne pirms dzimšanas, ne pēc.

– Kā tad ir? – Es apstājos un paskatījos uz augšu.

Es neskatījos lejup. Pie šaurajām kāpnēm, kas veda uz sienu, nebija margu, un vajadzēja turēties tālāk no malas, lai neatkārtotos lidojums no loga.

– Aizsardzība Dortholā ir nopietna. Pat burvji nevar ar to tikt galā. Slinks skaitlis. Es redzēju tādu neveiksminieku pirms trim dienām. Kad viņa burvestība nedarbojās tā, kā viņš domāja, es pat parādīju viņam savu asti.

Sonic slaveni vicināja savu garo asti ar pūkainu pušķi galā.

Aizsardzība? Burvis?! Burtot! Sonic jau minēja maģisku pavedienu, kas it kā mūs saistīja, bet es to neredzu. Varbūt cita “maģija” man nav pieejama? Bet viņš nerunā par katapultām vai trebušetēm. Uz sienām un torņiem nekas tāds nebija redzams.

No otras puses, ja pēdējo trīs dienu laikā vērīgais Sonic nav saticis nevienu cilvēku Dortholas pils teritorijā, jo pilij ir kaut kāda nepārvarama superaizsardzība, tas nevar vien priecāties kaut vai tāpēc, ka mana teorija par realitāti izrāde neizdodas. Man atliek tikai pārliecināties, ka neesmu zaudējis prātu vai kas vēl ļaunāks. Bet tad...

Izlēmusi savās spekulācijās neskriet lokomotīvei pa priekšu, viņa jautāja:

– Sonic, kā izskatās šī aizsardzība?

– Kā lai es zinu? Viņa ir neredzama! – puķu atvilktņu karalis piekāpīgi nošņāca.

Fu! Es jūtos labāk!

Tikmēr kāpnes beidzās un es atrados uz sienas.

Skats no šejienes bija tāds, ka man palika bez vārda. Viņa paspēra dažus soļus un satvēra zobratu, lūkodama saulrietu virs jūras.

– S-sonic, kas tas ir?!

Zemu, tikko pieskaroties ūdens virsmas malai, karājās koši zeltains saules disks, ko ieskauj koši, un mazliet tālāk, pa pusei iegremdēts aiz horizonta, otrs. Blāvāks un mazāks. It kā viņš paliktu aiz sava vecākā brāļa.

Šo es jau redzēju šodien, bet tad saules bija tuvumā, un es nolēmu, ka tās ir tikai manas iztēles. Vai vismaz redzēt dubultā. Bet tagad viss bija pavisam savādāk.

– Kur? – mazais pūķis uzlidoja no mana pleca, uzlidoja virs zobrata un sāka griezties.

– Vai tu redzi to, ko es redzu? – viņa jautāja un nervozi ķiķināja.

Kā ir jautāt kļūmei, vai man ir kļūmes?

"Šodien saulriets ir neparasti skaists," pūķis mani pārprata. – Tas ir tāpēc, ka šodien ir vasaras ekvinokcijas diena. Pūķis un ēna ir ļoti tuvu.

– Pūķis un ēna? "Es atkārtēju pēc viņa, pēkšņi saprotot, ka ir noticis kaut kas pilnīgi neticams.

Kaut kam tik grūti noticēt. Kaut ko tādu, par ko es klusībā aizdomājos, bet nevarēju pieņemt. Un es joprojām nevaru.

–No kurienes tu nokriti? Protams, es iepriekš neesmu

saskāries ar cilvēkiem, bet kurš gan nezina par Pūķi un ēnu?

Novērsusies no satriecošā saulrieta, viņa noslīdēja muguru pa zobratu un, viscaur trīcēdama, savilkās dūrēs, lai atkal nenogūbtu. Patiesām, šodien kaut kas ir kļuvis biežāks.

– Es nezinu. Tāpēc, ka viņa nokrita no Zemes," viņa novēloti atbildēja.

Viņa cieši paskatījās uz ziedu atvilktni. Es redzēju mazus zvīņas uz ķermeņa. Ātri spārni, ar katru atloku vējiņš izplatījās uz sāniem. Jautri, apjomīgi sprādzieni, kuriem varētu būt nepieciešama ķemmēšana. Viņa zem plaukstām pieskārās citas pasaules saulīšu sasildītajam akmenim. Viņa kritiski skatījās pa kreisi un pa labi, atzīmējot mazos gružus stūros un gadalaiku maiņas postošo ietekmi. Virs galvas satumstošās debesis un nepazīstamas zvaigznes, no kurām spožākās jau bija skaidri redzamas. Zvaigznescits miers!

Tas viss bija īsts.

Un fakts, ka Sonic ar mani runā nevis cilvēku valodā, bet gan čivināšanu un svilpienu sajaukumā, ko mans prāts ieliek pazīstamos vārdos un jēdzienos, arī bija patiesība.

Viss ir pa īstam!

–...atradu? – Sonics čivināja, bet savās domās es nedzirdēju frāzes sākumu.

– Atvainojiet, es dzirdēju. Vai jūs varētu atkārtot jautājumu?

"Tu esi dīvains," pūķis pielidoja tuvāk manai sejai.

Ne tas vārds! Es pati tā domāju.

"Kur, es saku, jūs atradāt tādu zemes kaudzi, lai iekristu

mūsu pilī?" "Mazais pūķis izaicinoši pacēlās augstāk un sāka griezties uz visām pusēm, it kā cerētu ieraudzīt šo kaudzi. – Ak, es saprotu! Tu laikam domāji kalnus! – Viņš norādīja ar nagaino pirkstu uz ziemeļiem.

Es piecēlos un apgāju apkārt sienai, nenovēršot acis no nebeidzamās kalnu ķēdes. Tās sākās rietumos un kļuva augstākas un spēcīgākas, līdz ziemeļaustrumos sastapa jūru. Starp visiem viens šķita īpaši garš, ar savu virsotni caururbdams bez mākoņiem debesis.

– Vai tu nokriti? Šķiet, ka tā bija," es novēloti atbildēju. – Tur es nokritu. Sonic, kā sauc šos kalnus?

– Pūķa mute. Un tas ir Pūķa Ilknis," viņš norādīja uz to pašu virsotni. "Un jūs, iespējams, nevarējāt no turienes izkrist, jo jūs nevarētu tur uzkāpt." Ne katrs pūķis uz to spēj.

"Es tā domāju," es skepsi teicu.

Šķiet, ka šajā pasaulē nav vietas bez pūķiem.

– Uz ilkņa ir Dimanta ala. Šī ir mūsu drakloda spēka vieta.

– Reginhards Berlians? – Es nostājos.

"Nu, vismaz tu kaut ko zini," Sonika mani slavēja ar neapmierināta pārbaudītāja gaisu.

– Labāk pastāsti, kā tu to zini? Tu teici, ka izšķīlējies tikai vasaras sākumā?

"Esmu ziņkārīgs, un pilī ir liela karte un bibliotēka."

Man jaunatklātajā realitātē "karte un bibliotēka" izklausījās kā "cerība". Tas ir tik labi, ka es apguvu spēju lasīt vietējā valodā!

–Vai tu mani tur aizvedīsi?

– Noteikti! Bet vispirms jums ir nepieciešams ēst.

Es centos nedomāt par ēdienu. Protams, bija zināma cerība, ka pils noliktavās varētu atrasties kādi krājumi, taču tas, cik tie bija lietojami, bija liels jautājums. Otrs variants, kas šķita pieņemams, bija makšķerēšana. Pie pils tecēja upe. Apmēram divu vai trīs kilometru attālumā. Tur noteikti bija zivis. Agripina man iemācīja makšķerēt. Es zināju, kā makšķerēt ar kailām rokām, bet, iespējams, pilī bija makšķeres vai tīkli. Un ja nē, tad es varu izveidot lamatas no pieejamajiem materiāliem.

– Vai tu staigā? – Sonics jau vicināja spārnus pie otrās kāpņu telpas. – Pasteidzies, ja nevēlies palikt izsalcis.

Mani divreiz pierunāt nevajadzēja, un drīz vien mēs atradāmies pils otrā pusē. Šeit, tieši zem sienas, starp to un saimniecības ēkām, tika atklāts ļoti dabisks sakņu dārzs! Maza, tikai dažas dobes, bet nez kāpēc nav aizaugusi.

– Sonic, kā tas ir iespējams? Kas rūpējas par šīm gultām?

– Neviens. Veclaiki stāsta, ka šī vieta kādreiz bijusi daudz lielāka, taču burvība izsīkst, un viss tiek izmantots, lai Dortholu pasargātu no nelūgtiem viesiem, tāpēc pils iet bojā.

– Par kādiem veclaikiem tu runā?

Sonic, izlaižot sarežģītu trilu, sauca vārdus. Es nesapratu, bet drīzāk jutu, ka tas tā ir.

– ... viņi teica, ka pirms septiņiem gadiem Dortholā viss bija savādāk. Viņi mācīja atšķirt augus. Šis ir romāns. Satveriet augšējo daļu un velciet.

Es darīju, kā viņš teica, un pārsteigta skatījos uz burkānu, pie

kura biju pieradusi. Tikai lielāka.

– Uz ko tu skaties? grauzt. Cilvēki noteikti to ēd.

– Un tu?

– Un man patīk lunārija. Tie patiešām liek manai galvai nedaudz griezties, un man sāp vēders, ja jūs pārēdat, bet es to nedaru.

Viņš plīvoja uz krūmu ar ziediem, kas izskatījās pēc lieliem baltiem zvaniņiem, un, satvēris vienu ar ķepām, iebāza tur purnu. Padomājusi, noslaucīju “burkānu” no aizkara malas, kas nomainīja manu kleitu, un nograuzu gabaliņu. Garšīgi! Noteikti saldāks par burkāniem, lai gan ļoti līdzīgs. Mans vēders bija ļoti priecīgs par ēdienu, bet es tomēr gribēju to vispirms nomazgāt.

– Vienkārši pasteidzies. Sefira drīz dosies medībās. Un arī Anguss. Anguss ir biedējošs, bet es nedomāju, ka viņš tev nodarīs pāri. Bet Sefira ir bīstama. Pat ziedu atvilktnēm labāk palikt ārpus viņas redzesloka.

Ziņas mani neiepriecināja.

– Sonic, par ko tu runā?

Tā vietā, lai atbildētu, pūķis skatījās kaut kur man aiz muguras un tikko dzirdami nosvilpa.

– Mēs kavējam! Sefīra jau ir klāt!

5. nodaļa. Pūķa kunga mērķis

Reginhards Berlians, dimanta pūķis, Drakendortas draklors.
Drakendort Reach, Dragon Peak, Diamond Cave.

Raugoties ar pūķa acīm uz vietu, kur tikko stāvēja mana Ēna, viņš sarūgtināts rūca un izdvesa zilu liesmu. Bija tikai viens veids, kā izkļūt, bet tagad nav jēgas par to domāt.

"Cik labs plāns tas bija!" – es sūdzējos, un mani nagi izsita no sienas dimanta skaidas.

"Neviens tevi nespieda viņu skūpstīt," piesardzīgi atzīmēja Berliāns. "Bet jūs padevāties impulsam un nobiedējāt viņu, tāpēc viņa sagriezās."

Pūķim taisnība. Lindarai ir saikne ar Klīveru. Izdzēris viņas asinis, zobens piepildīja tieši viņas vēlmi. Kas, tas bija skaidrs kā diena – viņa gribēja būt prom no manis.

"Vai drošā vietā," pūķis ieteica un iedrošināja: "Vismaz viņa noteikti ir Drakendort Reach aizsardzībā."

Bet es zināju, ka Berlians ne tuvu nebija tik mierīgs, kā viņš mēģināja parādīt. Viņā iekšā plosījās auksta liesma.

"Mēs varam tikai cerēt, ka Haosa adepti nesagūst Reaches zemes..."

Pūķis klusēja, iekārtojoties nelielā depresijā, kur nebrīves gados ar nagiem bija izskrāpējis gultu, un manas domas atgriezās tajā liktenīgajā dienā, kad Lindara Zinborro ieradās pie manis ar liktenīgu dāvanu.

Tās bija jahnes – rokassprādzes, kuras tika dāvinātas Kirfarongas saderinātajām meitenēm. Dāvana nozīmēja, ka Lindara piekrita mani precēt pēc pilngadības. Pasniedzot mātei tradicionālo zemes dāvanu, meitene bija samulsusi līdz sajūtas zaudēšanai. Es neatstāju novārtā tik aizkustinošu dāvanu. Turklāt viņš patiešām plānoja apprecēties ar savu Ēnu. Tika uzskatīts, ka tas nav nepieciešams, taču dimanta pūķi vienmēr ir cienījuši tradīcijas.

Un Ēna ļoti nobijās, un viņas bailes kā rūgušpiens nogulsņējās uz mana pūķa mēles.

Tad es nolēmu, ka viņas bailes noteica bailes no noraidījuma. Lindara bija noraizējusies, ka viņa man neder un es viņas dāvanu nepieņemšu. Bet es mīļi pasmaidīju un pastiepu rokas, tikai pašā pēdējā brīdī sajutu tvērienu, kad uz plaukstu locītavām uzsprāga rokassprādzes ar greznu sarma rakstu.

Viņa to darīja pārāk prasmīgi, it kā būtu trenējusies to darīt vairākas dienas pēc kārtas.

Pašos jahnēs nebija ne pilītes maģijas, tāpēc pat Berliāns neko nesaprata. Tas bija metāls, no kura tie tika kalti, un īpašais dizains, kas bloķēja manu burvību iekšā, pagriežot to pret mani.

Apdullināts no sava un pūķa spēka, es zaudēju samaņu un pamodos šeit – alā. Aizsegā palīdzot draklordam, kurš bija pārcietis nezināmu slimību, mans padomnieks Jānis Tapredels aizveda mani uz Dimanta alu. Kad pamodos viņš bija man blakus un sarkastiski pasmaidīja.

"Tu esi neveiksminieks, Reg," viņš mani pazīstami uzrunāja.

"Izrādījās, ka tevi ir tik viegli maldināt."

Viņš paraustīja nodevējam. Es varu to iznīcināt bez jebkādas maģijas.

Raut! Un, gandrīz salaužot kaklu, es nokritu, sāpīgi atsitoties pa pakausi. Man acu priekšā peldēja krāsaini loki, kad es piespiedu sevi piecelties, it kā nekas nebūtu noticis.

"Vai tu esi mani pielicis ķēdē kā suni, Tapredel?" "Pēc mana toņa nevarēja pateikt, cik es biju satraukts, vienkārši pārsteigts.

Padomnieks sāka trakot un, maskējoties ar maģisku aizkaru, atkāpās pussoli pretī izejai no alas.

"Tu piederi pie ķēdes, Reg." Tagad neviens netraucēs īstenot mūsu plānu. Akhare Nirfe! – viņš kļiedza renegātu burvju moto.

"Tu aizmirsi, ka es neesmu suns, Jāni." Es esmu pūķis.

– Tad kāpēc tu kavē? Pārveido sevi, Reg!

Tas ir tas, ko viņš centās panākt! Viņš apzināti man ieslidināja Ēnu, kas nebija gatava pilnam rituālam, un tagad grib piespiest mani ieņemt kaujas formu, labi zinot, ka es tajā palikšu uz visiem laikiem.

–Ko tu izdarīji ar manu Ēnu?

"Tev nav jāuztraucas par viņu." Lindara ir paklausīga meitene. Viņa darīja visu, ko viņai lika. Šīs rokassprādzes un apkakle jums satriecoši piestāv," Tapredels burtiski izsmēla ironiju. "Vai jūs zināt, ka tikai Ēna var tās uzvilkt un noņemt?"

– Ja tā. Nekavējoties atved viņu šurp. Tas ir pasūtījums!

"Reg, vai tu vēl nesaproti?" Es tev vairs nepaklausu. Neuztraucieties par meiteni. Es viņu ņemšu sev līdzī un

pievērsīšu mūsu ticībai. Viņa būtu lieliska Nirfa priesteriene. Kā tev tas patīk? – padomnieks pasmīnēja.

Nirfu priesterienes, pēc aculiecinieku no Berštonas teiktā, piedalījās orgijās ar radībām. Nirfeats tika uzskatīts par laimīgu, ja kāds no viņiem varēja dzemdēt. Radības, kas dzimušas no šādām attiecībām, izrādījās padevīgas, un tās varēja pieradināt un izmantot pēc saviem ieskatiem, ko nevar teikt par Haosa radībām.

Zobus sakodis, viņš klusi apviņa ķēdi ap dūri. Cilvēka formā es arī esmu diezgan spēcīga, un Berliāns jau ir iemācījies tikt galā ar burvību, kas kūsāja iekšā. Mēs to varam.

– Tu biji mana labā roka, Jāni? – paspēru vēl vienu īsu soli padomnieces virzienā. "Jūsu pozīcija ir tikai vienu soli zemāka par dralordiem." Grāfi paklanās jums, un šogad, kā es solīju, jūs izietu rituālu, lai atrastu otro dvēseli un atrastu savu pūķi...

– Nav tādas lietas kā par daudz spēka! – padomnieks dzirkstošām acīm pārtrauca mani. "Es nevēlos būt tikai labā roka, es nevēlos stāvēt ne soli zemāk!" Un es pat nevēlos būt vienāds ar draklordiem. Jūs visi izrādījās tuvredzīgi, lētticīgi idioti un nokļuvāt Nirfgarda varā. Es vēlos pārvaldīt Drakendortu vienatnē! Akhare Nirfe!

Padomnieks palaida garām, un no viņa vārdiem izrietēja, ka arī citos Reaches kaut kas notika ar dralordiem, bet es ļoti vēlētos kļūdīties savos secinājumos

– Kuteris tev nepaklausīs, Jāni! Progenitor Dragon mantojums tiek nodots tikai no dimanta pūķa uz dimanta pūķi.

– Stulbi! "Man nebūs vajadzīgs tavš zobens," Tapredels iesmējās.

"Vai jūs gatavojaties izmantot Nirfu spēku?"

Man bija taisnība. Padomnieks pilnībā paļāvās uz Haosa spēku. Bet vai tiešām viņš nesaprata, par ko pārvērtīsies Reača zemes atraisītie radījumi? Kas notiks ar parastajiem cilvēkiem?

– Kā tu tiec galā ar nirfiem, Jāni? Viņus ir ļoti grūti pakļaut.

– Neviena no jūsu nolādētajām lietām! – nodevējs atcirta.

"Es neļaušu jums iznīcināt manus cilvēkus!"

Es no visa spēka vilku ķēdi, un tā neizturēja. Tajā pašā laikā manā labajā rokā parādījās Cleaver. Lai viņam piezvanītu, man nevajadzēja izmantot maģiju, pietika ar vienu formalizētu vēlmi.

Padomnieks tik ļoti steidzās glābt savu nevērtīgo dzīvību, ka burtiski izkrita. Es gribēju viņam sekot, bet, tiklīdz izgāju aiz alas sliekšņa, es atkal atrados tās centrā. Arī jaunais mēģinājums bija neveiksmīgs, tāpat kā nākamais.

Man apkakle darbojās kā rokassprādzes, un es nevarēju to noņemt, lai arī kā es centos. Padomnieks mani ieslēdza Dimanta alā! Dimanta pūķa spēka vieta, kur varēju atgūties un papildināt savu burvību, pārvērtās par lamatām. Un jo spēcīgāks es kļuvu, jo uzticamāks bija lamatas, kurās es iekritu.

Es nevarēju saglabāt visus Reaches, taču es arī nevarēju pieļaut, ka Drakendortam notiek nepatīkšanas. Es biju atbildīgs par saviem subjektiem, kuri uz mani paļāvās.

Rūkdama es pacēlu Klīvu.

– Neviena nirfa vai nirfeat... Nevienam cilvēkam nevajadzētu

šķērsot Drakendort Reach robežu! Dortas zālē neviens nedrīkst iekļūt. Es tā teicu!

Es iztērēju katru artefakta maģijas pilienu, baidoties, ka tieši tajā brīdī visā Drakendortā atveras portāli, no kuriem izlīdīs pēc miesas un asinīm izsalkušu radījumu bari. Klīvers izpildīja manu gribu, taču bez Draklora maģijas viņš sevi izsmēla līdz pēdējai pilienam.

Zobens manā rokā kļuva melns un pārklājās ar maģiskiem sodrējiem, pārvēršoties par mirušu metāla gabalu, kas turpmāk nederēs gan cīņai, gan maģijai. Pūķa priekšteča mantojums tika zaudēts, tāpat kā mana vienīgā iespēja izbēgt no alas.

Lindara pēkšņā parādīšanās atjaunoja cerību.

Man bija jāveic rituāls un jāsaķēdē Ēna. Pēc rituāla es viņai teicu, lai viņa noņem manas važas, un tad mēs varētu doties prom. Ar maģiju, ko uzsūcu septiņu gadu nebrīvē, es spētu piepildīt katra draklora likteni un aizsargāt cilvēku zemes.

“Starp citu, Regs runā par mērķi. Vai ne šogad mums vajadzētu...” manās domās pēkšņi iejaucās pūķis.

Ar mājienu pietika, lai aptvertu visu tumšā dobuma dziļumu zem pūķa astes, kurā atradās Reaches.

"Nirfgarda liesma!" – sašutis viņš atbrīvoja vēl vienu uguns straumi.

Laika un pūķa uguns pulētie kristāli lauza gaismu un dzirkstīja visās varavīksnes krāsās.

Katrs draklords ir atbildīgs par vienu no Pasaules obligācijām – pilāriem, kas aizsargā Limitus no dabas katastrofām.

Mans stabs atradās tālu Septiņdesmit septiņu vētru jūrā uz pašas robežas starp salīdzinoši mierīgiem ūdeņiem un Mūžīgo Vētru okeānu, kur neviena dzīva dvēsele neuzdrošinās mesties. Tieši tur atradās mazā sala. Tikai klints, uz kuras kā bāka stāvēja stabs, ko radījis Pūķis priekštecis.

Pirms septiņiem gadiem es šķērsoju jūru ar pūķa spārniem, lai nomainītu dimantu staba augšpusē. Virs asās zelta smailes kā gara tieva adata karājās vecais akmens, novārdzis un aptraipīts kā parasts bruģakmens. Mans tēvs to atveda uz šejieni. Šis lidojums viņam nebija viegls, un mēnesi pēc atgriešanās viņš man nodeva Berliānu, bet pēc pieciem gadiem – troni. Man palika divdesmit, kad pienāca mana kārtā mainīt artefaktu.

Ar liesmas strūklu es iemetu novārgušo akmeni Vētru okeāna ūdeņos, uz īsu brīdi tos nomierinot. Un tad uzmanīgi, baidīdamies to nomest, viņš ielika līdzpaņemto ķepās tieši virs zelta adatas.

Jaunais dimants uzliesmoja kā zvaigzne, apgaismojot telpu daudziem sterioniem* apkārt. Gar ūdeni abos virzienos, līdz pat apvārsnim, bija tā, it kā kāds būtu novilcis līniju, kas atdala mieru no drošas nāves.

Zibspuldze mani nedaudz apžilbināja un dezorientēja, bet paliku uz spārna. Paklausot impulsam, viņš pacēlās augstāk un apmeta apli pāri stabam, lidojot pāri Mūžīgo Vētru okeānam. Es ar sajūsmu vēroju, kā viņi salas austrumos plosījās un rēja, cenšoties mani sasniegt. Viņi atkal un atkal satrieca salu un stabu ar artefaktu, it kā gribētu to salauzt gabalos un ievilkt bezdibeņa

rīklē.

Bet pūķa maģija droši aizsargāja skrepas, un viļņi varēja izšļakstīt tikai sāļas putas, piemēram, izsalcis plēsējs ar siekalām.

Un tagad ir aiz muguras vēl septiņi gadi. Ja laikus neatjaunināsit artefaktu, Mūžīgo vētru okeāns aprīs Septiņdesmit septiņu vētru jūras klusumu. Milzu cunami viļņi iznīcinās pusi no Drakendortas un, iespējams, visu. Krastus lauzīs, pludmales un auglīgās zemes nolaižīs. Mežu nebūs, un upes atgriezīsies. Un mans kā draklora pienākums ir novērst to, ka tas notiek pat uz savas dzīvības rēķina.

"Reg, mums ir jāatgriež Ēna par katru cenu."

"Un mēs to darīsim neatkarīgi no izmaksām. Pat ja man ir jārok jauna izeja Dimanta alā.

Iegrimis domās, staigāju šurpu turpu. Pūķa aste sadūra dzirksteles no dimantiem, kad es pagriezos pārāk strauji.

"Cik daudz laika mums atlicis?"

"Termiņš pienāks pavasarī. Tad pat tu nevarēsi pārvarēt trakojošo jūru un pat ar milzīgu laukakmeni ķepās.

Rūkdama es metos uz izeju, ātri izejot no alas. Un haosa burvība mani parasti atgrieza manā iepriekšējā vietā centrā. Neapstājoties, viņš mēģinājumu atkārtoja duci reižu, jūtot patīkamu baudu savos muskuļos.

"Bet mēs iesildījāmies. Atklāti sakot, miega laikā mēs zaudējām savu formu. Ja tikai es varētu lidot..."

Es vērīgāk aplūkoju gaisa vadu griestos un pavēlēju: "Nāc!"

Berliāns izpleta spārnus, un plašā ala uzreiz šķita pārāk

šaura. Šūpoles, citas, pat ne pilnvērtīgas, bet tā... Akmeņi zvanīja, atsitoties viens pret otru, kad pūķis sasniedza griestus un pieskārās tiem ar spārniem. Caurums bija pārāk mazs, lai tajā pat ietilptu galva. Pilnīgi nebija vietas lidojumam, un mēs neveikli sagriezāmies un nokritām. Beidzot es ieelpoju uguni, un mana liesma izlauzās ārā no dimanta alas...

*Sterions ir garuma mērs, kas vienāds ar pusotru tūkstoši km.
(autora piezīme)

6. nodaļa. Dortholas pils briesmīgie noslēpumi

Sonics šķita sastindzis gaisā, skatījās uz kaut ko aiz manis, un tikai viņa spārni turpināja plīvot. No nezināmo briesmu virziena atskanēja nepatīkama slīdēšanas skaņa, kas lika mati stāvus. Nepagrieziesies, lai pārbaudītu, kas tur atrodas, viņa pacēlās, pa ceļam ar brīvo roku satverot pūķi. Otrajā es saķēru vietējo burkānu ķekaru un nedomāju to izmest.

Es nezināju, kur meklēt tuvāko ieeju pilī, tāpēc es metos cik ātri vien varēju uz tuvākajām kāpnēm, kas ved uz sienu. Augstā zāle ļoti apgrūtināja skriešanu. Viņa satvēra mani aiz potītēm un mēģināja novilkt manu pagaidu kleitu.

Dievs, kaut man būtu laiks! Nekāp uz grābekļa! Nevajag sapīties garajos kātos...

Dažas reizes es aiz kaut kā paklupu, bet noturējos kājās un vienā elpas vilcienā nogāju pusi kāpņu augšā, nerūpējoties par to, kā piespieties pie sienas vai neuztraucoties par to, ka nav margu.

Man aiz muguras čaukstēšana kļuva attālāka, un es atļāvos apgriezties.

Mani dzenāja zirneklis!

Aizaudzis sarkans spalvainš tarantuls, strauji kustinot kājas, mēģināja kāpt pa akmens kāpnēm, taču atkal un atkal krita, nespēdams noturēties uz pakāpieniem, kas bija pārāk šauri savam

izmēram. Varbūt bailēm ir lielas acis, taču tās bija lielākas nekā Kamaz!

– Mammītes! – no pārsteiguma nometu Sonicu un savu vienīgo ēdienu uz kāpnēm.

Es īpaši nebaidos no zirnekļiem, bet, to redzot, man viss ķermenis niezēja un mana galva, godīgi sakot, sāka griezties. Vēl nedaudz un es būtu nokritis, zaudējot samaņu, sagādājot Sefīrai vakariņās siltu gaļas kūku, bet tad mazais pūķis atjēdzās. Nikni plivinot spārnus tieši manā acu priekšā, šis nelaimīgais man sāpīgi iekoda degunā. Tas strādāja ne sliktāk kā amonjaks. Mana galva noskaidrojās, un es varēju skatīties prom.

– Bēdziet, Linij! Skrien! – puķu pūķis iesaucās, un viņa izspiedušās acīs, krēslā mirdzot sārti violeti, izšļakstījās patiesas šausmas.

Pirms sekoju prātīgajam ieteikumam, notupos, lai paņemtu kādu burkānu, un tajā brīdī virs galvas kaut kas atskanēja blāvi būkšķi.

"Sefira nevar šeit uzkāpt, bet viņa precīzi izspļauj tīklus!" – Sonic mani apgaismoja.

Tik ātri četrpārus vēl nebiju skrējusi. Pa ceļam pazaudējis vienu no diviem burkāniem un nodīrājis ceļgalus, beidzot sasniedzu kāpņu augšdaļu un aizripos zem iekšējā zobrata aizsardzībā. Mana elpošana kļuva nestabila, un mana sirds dauzījās tik spēcīgi, ka draudēja izlēkt un dejot hopaku.

– S-sonic? P-Kur viņa ir? Viņš noteikti šeit neienāks? – Es tik ļoti trīcēju no bailēm, ka sāku stostīties.

– ES domāju, ka nē. Iepriekš viņai nebija iemesla to darīt.

– Un tagad ir ko darīt! – es biju sašutis un uzmanīgi paskatījos ārā, lai pārbaudītu, ko zirneklis dara.

Viņa traucās kāpņu pakājē, nekad nepametot mēģinājumus tikt pie laupījuma. Viņa uzreiz pamanīja mani un, izliekusi vēderu, veikli izšāva tīmeklī. Par laimi, Sphira bojājumu rādiuss nebija tik liels. Bet es joprojām iegrimu aizsegā, pirmo reizi pēc ilga laika ļaujot sev netīri un grezni zvērēt.

"Ar to nepietiks," Sonic mani mierināja un nedomāja atkārtot manu manevru un ātri jautāja. – Kādu burvestību tu lasīji?

"Ļaunuma kļiedēšana," viņa neiedziļinājās detaļās.

Sonics domīgi pamāja ar galvu un domīgi paskatījās lejup.

– Patiesībā tas nedarbosies. Sefira nav ļauna, viņa vienkārši ir ļoti izsalkusi," viņš paskaidroja. "Dzīvnieki bieži neierodas Dortholā, un viņai vajag daudz pārtikas." Bet tagad esmu pārliecināts, ka viņa nevarēs uzkāpt sienā, pretējā gadījumā viņa jau sen būtu aizbēgusi no Dortholas medīt.

– Jā. Kā jūsu "ne ļaunais" kļuva tik liels? Es kaut kā neesmu vairāk pieradis pie zirnekļiem kā tu.

Šeit es pat nedaudz meloju. Jā, es īpaši nebaidos no zirnekļiem, bet tikai tik ilgi, kamēr to izmērs nepārsniedz monētu.

"Maģija," Sonic paskaidroja. "Viņa barojas ar maģiju, bet izsalkums nepazūd."

Kolorista secinājumi par sienas nepieejamību mani iepriecināja, un es nedaudz atslābu. Bet tad viņa atkal saspringa,

atceroties otrās nakts šausmas, no kurām viņai vajadzēja turēties tālāk.

– Un Anguss? Vai viņš arī ir zirneklis?

– Nē, Anguss ir spoks, bet viņš nekad neienāk istabā. Ejam! – pūķis man pamāja, lai sekoju viņam uz tuvāko torni.

Drīz vien mēs abi atradāmies uz šauras istabas sliekšņa. Izskatās, ka te kādreiz bijusi kaut kāda sarga māja. Pie izejas saspiedās kaut kāda lete, līdzīga ieroču novietnei. Uz pretējās sienas uz grīdas gulēja izdilis vecs matracis ar sen sapuvušiem salmiem, bet stūrī sēdēja... skelets ar dunci krūtīs.

Es ilgi nevilcinājos un izvēlējos mierīga izskata skeletu, nevis nezināmu, bet noteikti bīstamu spoku. Sasveicinies ar mirušo vīrieti čukstus, nezin kāpēc, un apmetās pretējā stūrī pie šaurā cauruma loga.

– Sonic, kāpēc es nekur citur neesmu redzējis skeletus? – Es paskatījos sānis uz nelaimīgo vīrieti, kurš nomira, bet nesaņēma normālu apbedījumu.

“Veclaiki stāsta, ka pēc tam, kad šeit viss sākās, pagalmā bija daudz liķu, bet Sfira mielojās ar viņu mirstīgajām atliekām.

Kaklā sacēlās slikta dūša, un es ciešāk satvēru burkānu. Man riebās ēst netīru ēdienu, un zirneklā skats uz kādu laiku pilnībā atņēma apetīti. Katram mākonim ir zelta maliņa.

–Vai visi zirneklī šeit ir tik milzīgi? Kā ar citām dzīvām radībām?

Iztēlojos mušas mazas lidmašīnas lielumā un odus ar divmetrīgu dzēlienu.

– Nē! – pūķis iesmējās. "Sefira reiz nebija lielāka par mani, bet veclaiki saka, ka viņa norijusi kādu artefaktu, tāpēc viņa izauga līdz šķūņa izmēram."

"Es redzu," Dieva dēļ es jutos labāk. "Un Angus, kas ar viņu notiek?"

Paskatījos ārā pa šauro torņa logu, pa kuru varēja redzēt kalnus. Tumšā grēda uz nepazīstamām zvaigznēm nokaisītu debesu fona izskatījās kā dūre ar izvirzītu vidējo pirkstu. Nepieklājīgi skaisti!

"Pirms septiņiem gadiem pilī notika kaut kas slikts. Kāds uzbruka, daudzi tika nogalināti, pārējie aizbēga pēc Dortholas aizvēršanas ar burvju palīdzību. Viņa iznīcināja citplanētiešus, un savējie palika, bet tie, kas atstāja vārtus, vairs neatgriezās. Viņi nevarēja iet iekšā.

Ar lielu interesi klausījos mazo pūķi. Tāpēc pils ir tukša, bet it kā Mamai būtu iegājusi iekšā. Gandrīz tā arī notika. Viņi izlaupīja, ko varēja, salauza pārējo, un tad pēkšņi pieaugusī Sfira mielojās ar līķiem. Nebija pat kaulu! Manuprāt, zirnekļiem tas ir nedaudz neparasti, bet ar šādiem izmēriem viņa, iespējams, pat nepamana kaulus. Varbūt viņas sula arī tos sagremo?

Es zināju, kā astonkājainie dzīvnieki barojas, bet man nebija vēlēšanās iedomāties, kā to izdarīja Sfira.

"Tad arī krāsu cīnītājiem tas izdevās," tikmēr Sonic turpināja savu stāstu. Daudzi nomira, un tie, kas izdzīvoja, joprojām nav viņi paši. Var būt grūti saprast, par ko tieši viņi runā. Bet mēs visi izmisīgi ticam, ka draklords kādu dienu atgriezīsies un Dorta

Hola atkal atdzīvosies...

– Sonic, vai tu runā par Reginhardu Berlianu? – Es atcerējos vārdu no paraksta līdz portretam.

Pūķis neatbildēja, jo tajā brīdī no Dragon Peak virsotnes izlauzās koši zilu liesmu kolonna.

– Omena! – Sonics iekliedzās, nejauši steidzoties pa apsargu.

Pūķis pieskārās skeletam. Atskanēja sausa skaņa, ka kauls atsitās pret akmeni, un nelaimīgā vīrieša galvaskauss ripoja uz grīdas.

– Sonic!

–Līna! Mums bija zīme! – puķu pūķis nepievērsa nekādu uzmanību tam, ka traucē nelaiķa mieru. "Pūķa priekštecis uzklausiņa mūsu lūgšanas un pamodināja Draklordu!"

Beidzot, nolaidies uz palodzes, pūķis apsēdās kā kaķis, apviedams savu garo asti ar pūkainu zilu pušķi un godbijīgi sacīja:

– Dimanta pūķis ir pamodies!

Dragon Progenitor nav nekāda sakara ar to. Izskatās, ka es viņu pamodināju...

Es ar interesi sāku pētīt tumšo virsotni, taču vairs netika novērots spīdums. Vai tiešām esmu bijis tur, pašā augšā? Es pat nespēju noticēt! Cik grūti ir noticēt plaukstu lieluma runājošiem pūķiem un milzu zirnekļiem, kas tiem atbilst. Un maģija, par ko Sonic nemitīgi runā... Bet tās pastāv.

– Pūķis? Vai jūs gribat teikt, ka tas kailais, nedaudz trakais puisis ir dimanta pūķis?

Sonic vairākas reizes pamirkšķināja acis un vēlreiz jautāja:

– Traks? Kā mūsu vecais... – viņš atkal nosvilpa kādu puķu puķa vārdu. – Nē. Draklords nevarēja palikt traks. Var būt...

– Nu, varbūt ne traki, bet viņš uzvedās nedaudz neadekvāti. Viņš mani provocēja, un, kad es viņam neuzbruku, viņš pats sevi ievainoja uz zobena...

–Līna! – pūķis uzlidoja un lidinājās man tieši pretī sejai. "Es domāju, ka es saprotu, kas jūs esat!" – pūķis pēkšņi izdvesa balsi, kas nebija viņa paša balsi, un viņa neticamās apakštasītes acis kļuva vēl platākas un mirdzēja divreiz spožāk, lai gan tas bija vienkārši neiespējami.

– PVO? – viņa aizturēja elpu.

Arī mani šausmīgi interesēja, kas ir Vasiļina Vjuga, jo es pati nekad neatcerējos neko patiesi svarīgu par sevi.

– Tu esi Pūķa ēna! – mans mazais draugs bijībā izdvesa.

"Tīņi..." manā galvā atskanēja svešinieka balss no alas dziedošā balsī, it kā īstenībā.

"Ēna..." es skaļi atkārtoju. – Tas pūķis arī teica to pašu... Ko tas vispār nozīmē?

Mazais pūķis kādu brīdi klusēja. Tad viņš atvēra muti, bet uzreiz atkal aizvēra. Viņš pakratīja galvu.

– Lina, es nezinu, godīgi sakot. Es tikko izšķīlos vasaras sākumā! "Vilšanās manā sejā viņu noteikti sarūgtināja, un viņš steidzās piebilst: "Bet, iespējams, bibliotēkā ir kaut kas par to."

– Jūs jau esat lielisks pūķis. Sonic. Neuztraucieties. Mēs nevaram zināt visu pasaulē.

"Draklords zina visu," pūka pārlicība bija nesatricināma.

Es to dralordu tik labi nepazinu, bet biju patiesi pārlicināta, ka viņam nav tik izcilu spēju. Citādi viņš nebūtu ieslēgts savā alā, bet gan jau sen savu pili sakārtotu.

Es nemēģināju Sonicu atrunāt. Tā vietā viņa pastiepa plaukstu, un pūķis viegli apsēdās uz tās. Es maigi kutināju viņu zem zoda un noglāstīju viņa mazo galvu ar zīdainajām krēpēm. Cik viņš ir mīļš!

– Sonic, aizved mani rīt uz bibliotēku, labi?

Mazais pūķis uzmanīgi paskatījās uz mani.

– Tā kā tu esi Ēna, viņa droši vien tevi ielaidīs.

– Ak...

Šķiet, ka ar bibliotēku viss nav tik vienkārši. Viņi var jūs neielaiest. Bet es vēl neesmu pili izpētījis...

Bet tomēr dienas laikā man izdevās diezgan daudz. Es uzzināju, ka Sfira ir atbildīga par pagrabiem, un labāk tur nejaukties. Es atradu ūdeni, iegādājos drēbes un ieročus un galu galā atklāju sakņu dārzu. Lai gan ar burkāniem vien ilgi neizturēsi, ja aromatizēsi ar zivi...

Bet, galvenais, es atradu tik izcilu palīgu un draugu kā Sonic. Varbūt tas ir vissvarīgākais notikums. Ja mūsu tikšanās nebūtu notikusi, Sfira šodien būtu labi paēdusi un apmierināta.

– Sonik, vai Sfira nekad neiet ārā pa dienu?

"Neviens viņu nekad nav redzējis pils teritorijā dienas laikā, es zinātu," atbildēja pūķis. "Veclaiki teica, ka pa dienu ir droši, bet naktī labāk nerādīties, lai neieķertos zirnekļtīklos."

– Hm...

Puķu atvilktnu dēļ Sfira vairs nelēks augšā. Bet ko darīt, ja pazaudētais loms kļūst par spēcīgu stimulu pastaigāties dienas laikā? Izsalcis zirneklis var mainīt savus ieradumus, lai iegūtu iespēju ēst.

Nu, turpmāk būšu uzmanīgāks. Centīšos nepaģībt pagalma vidū. Un pa pils teritoriju būs jāstaigā tikai īsos uzliesmojumos un uzmanīgi apskatot apkārtni. Neejiet tālu no kāpnēm līdz sienai.

Tiklīdz kļūs gaišs, es izpētīšu apkārtni. Vispirms es apbraukšu visu sienu un paskatīšos no augšas, lai redzētu, kas kur atrodas. Būtu jauki atrast vietu, no kurienes Sefira izkāpj. Es domāju, ka šādu izeju nav daudz, spriežot pēc tā izmēriem. Atrodiet to un piepildiet to, apglabājiet to, uzklājiet ieeju ar dēli. Aizmūrējiet zirnekli pagrabā kaut kā. Es neesmu pārliecināts, ka viņa nemaz nejaucas pilī...

Vispār pārsteidz, ka zirneklis netraucēja zāli un nemidīja celiņus pagalmā. No manis ir palicis vēl vairāk pēdu...

Jums arī jāizpēta visas pils ieejas. Atrodi sev normālas lietas. Protams, dzīvojamās istabās bija palikušas drēbes. Iestatiet vietu, kur gulēt un ēst. Un arī pie sienas. Nekad nevar zināt, cik reizes man te būs jāpavada nakts.

Viņa šaubīgi paskatījās uz veco matraci, kuram blakus gulēja galvaskauss, un saritināja savus atdzisušos kāju pirkstus. Es nevaru iemigt uz neprezentējamās lupatas, par kuru ir pārvērties matrancis, it īpaši tik tuvu. Kā paveicās, nakts izvērtās vēsa, un jau domāju kārtīgāk ietīties auduma gabalā, bet baidījos, ka atkal

kaut kur jāskrien.

Un izsalkums nāca ar jaunu sparū. Kā saka, vēders pielipis pie muguras. Mēģināju noslaucīt augsni no sakņu dārzena, kuru joprojām nelaidu vaļā, bet velti. Ja man būtu tikai nazis, tad es varētu to vienkārši notīrīt. Bet nazis, tāpat kā viss pārējais, bija jāmeklē pilī...

Skatiens uzreiz saskārās ar dunci, kas izspiedās no sarga paliekām.

Starp citu, nav vienkāršs ierocis. Man ir paveicies šajā jaunajā dzīvē ar vērtīgiem asmeņiem. Rokturis bija nedaudz izliekts, šķita vai nu zelts, vai zeltīts, un tajā bija daudz dārgakmeņu inkrustācijas. Pārsteidzoši, ka nelaimīgā apsarga slepkava šeit atstāja tik dārgu lietu.

Bet duncis būs ērtāks nekā zobens, un man ir vieglāk tikt galā ar mājas darbiem. Atkal vismaz kaut kāds ierocis. Neskatoties uz augstajām izmaksām un tīro šiksu, tas ir nepārprotami praktisks. Citādi, kā viņi ar to iedurtu vīrieti?

Man likās dīvaini, ka apsargs bija izģērbies. Es nezinu daudz, bet maz ticams, ka šī telpa bija paredzēta pienācīgai atpūtai.

– Sonic, kāpēc, tavuprāt, šis apsargs bija bez bruņām, kad tika nogalināts? Vai viņš tiešām gulēja uzbrukuma laikā? – norādīju uz mirstīgajām atliekām stūrī.

– Nezinu. Varbūt viņa bruņas agrāk tika iznīcinātas ar burvju palīdzību? – Sonics uzvicināja augšā un lidinājās, pētot dunci. – Ierocis ir maģisks, bet es nezinu, ko tieši tas spēj.

Oho! Un atkal maģija! Šī pasaule, ja tā man joprojām nešķiet

dīvaina, mani pārsteidz arvien vairāk. Tiesa, visi pārsteigumi joprojām ir zināmā mērā apšaubāmi.

– Ko spēj ierocis? Nogalina pati, vai kā?

– Nezinu. Es esmu tikai...

– ... izšķīlās vasaras sākumā. ES atceros.

Atsegtie kauli mani nemaz nebiedēja. Es tos uztvēru, es nezinu... Kā manekenu, iespējams. Viņa pienāca augšā un arī noliecās pār dunci, pētot rokturi, kas bagātīgi izrotāts ar dārgakmeņiem ar lielu asaru formas smaragdu. Es nezināju, vai tas ir viens un tas pats akmens, bet es nolēmu visam dot parastos nosaukumus.

"Arī zobenam, ko es atradu šorīt, ir akmens roktā." Interesanti, vai tas kaut ko nozīmē?

"Tas ir tas, kas uzkrāj maģiju," paskaidroja Sonics.

Skaidrs, ka pašlādējoša akumulatora vietējais analogs. Vai tas nozīmē, ka visa burvība šeit ir saistīta ar dārgakmeņiem?

"Nez, kādas ir šī dunča īpašības?"

Viņa uzmanīgi izņēma asmeni no rāmja un nopētīja to. Asmens metāls ir vai nu tumšs pats par sevi, vai arī laika gaitā ir kļuvis tumšāks. Uz asmeņa nav iegriezumu vai traipu.

– Izskatās kā jauns...

Biju neticami izsalcis, bet nomizot burkānus ar dunci liedza doma, ka viņi reiz ar to nogalinājuši cilvēku. Es nevarēju pārvarēt sevi, bet es izdomāju citu veidu. Viņa piespieda sakņu dārzeni pie akmens stūra loga atvērumā un, piespiežot, noņēma virsējo netīro slāni. Es atkārtāju darbību, metodiski nomizojot burkānus

pilnībā. Tas nebija īpaši glīts, un visas manas rokas bija lipīgas no sulas, bet tagad es to varēju ēst, un es ar prieku kraukšķēju dārzeni.

– Cik sulīgs romāns! Dod man mazliet! – Sonic jautāja.

Es padalīju burkānu ar draugu, un pūķis, murrādams kā laimīgs kaķēns, sāka grauzt savu gabalu.

"Protams, ne saules ēdājs, bet arī nekas..." viņš pasludināja savu spriedumu.

Nekas?! Man likās, ka šis ir visgaršīgākais, ko esmu ēdusi. Bet, kad esat izsalcis, tas vienmēr ir šādi.

Pēdējais romaka gabaliņš man iestrēga kaklā, jo kaut kas ap mani mainījās. Pūta ledains aukstums, un pāri grīdai no ieejas skrēja sals.

– Sonic, kas tas ir? "Es čukstēju, sajūtot jūtamu šausmu vilni.

"Es nezinu..." pūķis smieklīgi sarauca pieri un uzmanīgi lidoja uz izeju. Paskatījies ārā, viņš ar galvu steidzās man aiz muguras. – Tas ir Anguss! Cik viņš ir biedējošs, priekštecis pūķis pasargā mūs!

Man nepatika šī reakcija.

– Tu jau esi viņu redzējis!

"Es nekad to neesmu redzējis tik tuvu – es to izspiegoju, sēžot apakšā." Anguss bija tālu un nekad nenokāpa no sienas.

Bet mēs bijām tikai pie sienas!

– Lieliski...

Es klusi virzījos uz tālāko stūri, pastumdams malā tur sēdošo skeletu, un paslēpos, ciešāk satverot dunča rokturi. Cvetodraks

pakāpās kaut kur zem maniem matiem un nervozi raustīja asti, kutinot manu kaklu.

– Beidz! – es nočukstēju.

Tajā brīdī eju aizsedza kāda bālgana dūmaka, un es ar šausmām atpazinu dzīvnieka ķepas aprises. Gandrīz pārstādama elpot, es atspiedos muguru pret sienu, vēloties, lai būtu apsegusies ar sapuvušu matraci, un domāju, ka, ja izdzīvošu un atgriezīšos mājās ar labu veselību, es uzrakstīšu grāmatu “Kā nesatraktot vienā dienā.” Man ir bijis pārāk daudz maģisku piedzīvojumu.

Ķepu nomainīja galva ejā!

Spokainais vilks skatījās uz mani un strupi rūca, atlaidis ilkņus. Izmērā tas nebija zemāks par Sfīru, taču sienu akmens tam nebija šķērslis, tāpēc visa galva izplūda sarga mājā. Spoka acis liesmoja koši, no caurspīdīgiem pusmetru ilkņiem pilēja siekalas, kas kā ekto plazmas pelķe izplatījās pa akmens grīdu. Es nezinu, vai tas tiešām tā bija, bet nez kāpēc ienāca prātā šis konkrētais vārds.

Briesmonis norūca skaļāk.

– Uz! – Pirmā uzbrūk stūrī iespiesta žurka!

Es rīkojos neoriģināli, ar dunci iedurot spokainajam vilkam tieši degunā, un tad notika pārsteigums: šķita, ka spoks pielipa pie asmeņa gala un sāka tikt ievilktš tajā ar baisi, apdullinošu kaucienu. Es nezinu, kāpēc, bet es nenometu ieroci un neaizvēru acis. Viņa turpināja turēt dunci, it kā vadītu maģisku putekļu sūcēju.

Es neatlaidu dunci pat tad, kad tā rokturis kļuva ledains, un mana plaukstas locītava sāka sāpēt no šī aukstuma.

– Nevajadzēja mani biedēt! – viņa nervozi teica, kad viss spoks bija iesūkts.

Uzmanīgi uzlikusi dunci uz vecā matrača, viņa sāka berzēt plaukstas locītavu, pulsējot no zemiskām sāpēm, vērojot, kā melnums piepilda smaragdu rokturā.

– Tu viņu iznīcināji?! – Sonics izlauzās no maniem matiem, dzirkstīdams pārsteigtām acīm.

– Nezinu...

"Es jums teicu, duncis ir maģisks." Lūk, kā tas darbojas!

"Tad ir labi, ka es ar to nenomizoju burkānus." "Es iedomājos, ka mana pēdējā iespēja ēst tiek iesūkta duncī." "Lai gan... Šis apsargs nekur nav devies, un tomēr viņš tika līdz nāvei sadurts ar šo ieroci," es atspēkoju savas bailes.

– Bet viņam nav bruņu. "Ko darīt, ja duncis ievelk tikai nedzīvas lietas," Sonic ierosināja.

– Pārbaudīsim? – uzsmaidīju pūķim.

Viņa pacēla asmeni un iedūra to matrača paliekās, taču nekas nenotika.

– Varbūt viņš ir pilns? – mans draugs kūleņoja gaisā.

– Kad viņš kļūst izsalcis?

– Varbūt tad, kad akmens kļūs zaļš?

"Tad jums jābūt uzmanīgam un nesagriež sevi." Es arī negribu iesūkties... Sonic! – Es paskatījos uz pūķi. – Interesanti, vai tas derēs pret Sefiru?

– Jāmēģina. Bet es domāju, ka būtu labāk pagaidīt līdz nākamajai naktij.

Es negribēju visu nakti sēdēt sardzē, un man vairs nebija jābaidās no Angusa. Paķērusi dunci, devos ārā. Diezgan nogurušais Sonics sapūtās un atklāti pamāja, apmetoties uz mana pleca. Nabaga puisim bija pēdējais laiks gulēt, un arī man. Piedzīvojums mūs abus bija nogurdinājis, un es plānoju atrast piemērotu vietu, kur palikt pa nakti. Vēlams bez zirnekļiem un skeletiem.

Es gāju gar sienu, cenšoties noturēties tā, lai mani nevarētu redzēt no apakšas. Pārcēlusies apmēram trīsdesmit metrus tālāk no sarga nama, es uzdrošinājos rūpīgi pārbaudīt, kur atrodas Sfira. Zirneklis apmulsis stutēja tajā pašā vietā – kāpņu pakājē, zeme apkārt un daļēji siena un pašas kāpnes – viss bija bālgans no viņas tīkla. Izskatījās, ka viņa turpināja spļaut, cerēdama mani aizķert.

Zirneklis pēkšņi atkal izspļāva, un tad mana acs gandrīz izkrita. Viņa pievilka sevi uz sava tīkla un uzvilka sevi uz zirnekļu tīklu kaudzes, par kuru bija kļuvusi kāpņu pakāje.

– Svētie! – es izdvesu, asi atkāpjoties no zara.

Pēkšņa kustība lika Sonikam nokrist no mana pleca, bet es viņu instinktīvi noķēru. Jā, it kā man paņemt kaut ko, kas šādi krīt, ir ierasta lieta.

– A! Kas? Kur mēs esam? – pūķis uzmundrināja.

– Sonic, tu kļūdies. Izskatās, ka Sfira ir izdomājusi kā uzkāpt sienā.

7. nodaļa. Bīstami uzņēmumi

Cik ilgs laiks paies, pirms Sephira uzkāps virsotnē? Nav fakts, ka viņai būs laiks to izdarīt vienas nakts laikā, taču arī šo iespēju nevajadzētu noraidīt. Kā arī ceru, ka duncis palīdzēs viņu savaldīt tikpat viegli kā Angusu.

Skaidrs ir viens – nekad nedrīkst gulēt uz sienas.

Es steidzos apbraukt pa sienas perimetru un nokļuvu tajā pusē, kur izkritu pa logu – tur atradās man zināmā ieeja. Turklāt tas bija pietiekami šaurs, lai zirneklis tajā nevarētu iekļūt. Atlika tikai tumsā nokāpt lejā pa citām kāpnēm un šķērsot klaju laukumu, kas atdala mūri no pils. Un tas ir labus piecdesmit metrus nost. Šajā vietā, izņemot stallus pie sienas un veco aku centrā, nekā cita nebija. No vienas puses, es ieraudzīšu zirnekli, bet no otras – viņa redzēs arī mani. Ko darīt?

Varbūt pamēģini rāpot pa garo zāli?

– Sonic, vai šeit ir citi zirneklī? – uzdeva pilnīgi pamatotu jautājumu.

Manas fantāzijas kļuva trakas, un es iztēlojos veselu Sfīras bērnu paklāju, kas klāj zemi, un ar aizdomām lūkojos rāmajā zāles jūrā.

– Varbūt ir. Reiz redzēju pāris, bet viņi nav kā Sefīra.

– Tas nevar mani neiepriecināt. “Es par to domāju, bet tomēr nolēmu izmantot savu mazo draugu. – Sonic, vai tu varētu mazliet atgriezties, kad mēs nokāpsim lejā un pārbaudīt, kur

atrodas zirneklis?

– Noteikti var! – pūķis atbildēja ar kādu bērnišķīgu sajūsmu. – Vai gribi, lai es novēršu viņas uzmanību?

– Zini, labāk to nedarīt. "Tas var būt pārāk bīstami," es nedalījos entuziasmā, baidoties par drosmīgā puķu lāča drošību. "Tu esi noguris, un viņa sļauj kā zirneklītīkls."

"Tu pats mani sauca par Soniku," pūķis bija nedaudz aizvainots. "Tu netici, ka es esmu ātrs?"

"Man vienkārši ir bail bez tevis," es atzinu. Turklāt jūs varat labāk orientēties pilī.

– Tā ir patiesība! – pūķis kļuva cienīgs.

– Tad ejam! – uzmanīgi nokāpu lejā pa kāpnēm, modri skatīdamies apkārt.

Pils pagalmis bija skaidri redzams, neparasti spožās zvaigznes to apgaismoja pietiekami, lai es nepalaistu garām zirnekli. Runājot par kaut ko mazāku, es vairs nebiju tik pārliecināts.

Kad atradāmies apakšā, es nesteidzos attālināties no kāpnēm. Viņa stāvēja un klausījās. Par laimi, zirneklis bija diezgan trokšņains, un, kad tas kustējās, slīpēja.

– Sonic? – uzsaucu un rādot ar diviem pirkstiem uz acīm, rādīju virzienu, kur tieši jāskatās.

Pūķis vilcinājās tikai sekundi un tad saprotoši, pilnīgi cilvēciski pamāja ar galvu un aizlidoja virzienā, kur palika zirneklis. Ik pa laikam viņš ienira biezajā zālē un tad iznira pavisam citā vietā. Pārliecinājusies, ka viņš ir uzmanīgs, viņa pietupās un izsvieda kātus uz sāniem, rūpīgi apskatot zemi.

Zeme ir kā zeme. Nav zirnekļu paklāja.

Es jutos nedaudz atvieglots. Kārtējo reizi pārliccinoties, ka Sefira nav tuvumā, skrēju pāri pagalmam taisni pie durvīm, kuras atklāju pa dienu. Kādā brīdī man likās, ka kāds mani dzenā. Es gribēju kliegt, bet, kad pagriezos, es neredzēju pilnīgi neko. Es biju nervozs pēc visiem piedzīvojumiem.

Viņa apstājās uz lieveņa un klusi sauca:

– Sonic!

Pūķis nekur nebija atrodams...

Pagaidīju minūti, tad vēl vienu, bet puķu pūķis joprojām neparādījās. Manas krūtis saspieda priekšnojauta sajūta, un kādā brīdī man likās, ka dzirdu tuvojas slīdošu skaņu.

Slīpēšana kļuva arvien izteiktāka, un drīz no līkuma izlēca milzu zirneklis. Es uzreiz neredzēju, kā viņai priekšā lidoja kāds mazs, noguris.

– Sonic! – es kliežu. – Lūk, ātri!

Atvērusi smagās durvis, kas bija sasietas ar metāla sloksnēm, es iegāju iekšā, gatavojoties tās aizcirst, ja man būs laiks. Pūķis lidoja nedaudz saraustīti, it kā viens no tā spārniem nedarbotos labi. Viņš zaudēja augstumu un pēc tam to atkal ieguva, bet ne tik daudz, lai lidotu virs zirnekļa. Ja Sefira izšauj tīmekli, tas viņu vienkārši nosmērēs.

– Čau! – Es pamāju ar rokām. – Esmu šeit! Čau!

Interesantākam medījuma vajadzēja piesaistīt zirnekli. Es cerēju, ka Sonic izmantos brīdi, lai paietu malā un kaut kur paslēptos, bet pūķis vai nu izrādījās ne tik gudrs, kā man šķita,

vai arī vienkārši bija noguris. Viņš pagriezās pret mani un gandrīz pārtrauca manevrēšanu.

Zirneklis, izskatoties pēc zvērīga tanka, ātri kustināja kājas. Attālums strauji saruka, bet pārlicība, ka varēšu savlaicīgi aizcirst durvis, izkusa vēl ātrāk.

Viņi atradās desmit, deviņu metru attālumā no manis...

Šūpojoties no visa spēka metu dunci pret zirnekli.

Tērauds svilpoja, asmens vairākas reizes apgriezās gaisā un skaidri iesprūda vienā no centrālajām acīm. Tajā pašā brīdī es pēkšņi sapratu, ka varu to izdarīt. Acīmredzot esmu trenējies! Tas notika neapzināti, pēc kailiem instinktiem, bet es nokļuvu tieši tur, kur gribēju!

Sefira radīja nervus kutinošu troksni un nedaudz palēnināja ātrumu, un nākamajā mirklī Sonic paātrinājās un ielidoja tumšā koridorā. No visa spēka pievilku gredzenu, kas kalpoja kā rokturis.

Aplaudē!

Pamestajos gaitenēs atbalsojās draudīga atbalss, un mēs nokļuvām piķa tumsā. Uz durvīm bija arī aizbīdnis, bet tas nekustējās, tāpēc es vienkārši atkāpos uz man jau zināmo veļas istabu, kur bija nedaudz gaišāks. Vairākus sāpīgus mirkļus, sirdij pukstot, klausījos, kas notiek ārā, bet biezās sienas un spēcīgās durvis slēpa visas skaņas.

"Nu, viņa vismaz nemēģina uzlauzt durvis," es izdvesu un apsēdos uz siles malas, kurā joprojām lija ūdens.

Atguvies, aizgriezu vietējo krānu, cerot, ka neesmu iztecis visu

pieejamo dzeramo ūdeni. Es nezināju, no kurienes tas nāk.

– Mums izdevās! – pūķis, pavisam novārdzis. uzkrita man uz krūtīm, un es instinktīvi to pacēlu.

– Sonic! Kāpēc tu tā riskēji! Es lūdzu tevi būt uzmanīgiem! – Es zaudēju savaldību.

– Atvainojiet. Es nejauši iekritu tīklā ar spārnu. Es to nevarēju redzēt tumsā. Vai varat man palīdzēt to iztīrīt?

Es iznesu pūķi gaismā, un tiešām! lipīgā masa kārtīgi pielipa pie viņa spārna. Kā viņš vispār spēja lidot?

– Nabadzīte... Piedod man, Sonic. Nevajadzēja tevi tur sūtīt.

– Līna, tā nav tava vaina. Man pašam bija jātur acis vaļā. Tagad es esmu puķu puķu karalis.

– Tā ir patiesība? – pasmaidīju un, nosēdinājusi pūķi uz siles malas, paņēmu plaukstā ūdeni un nomazgājos, tad iedzēru.

– Protams, tā ir taisnība!

– Kāpēc vecie cilvēki nevalda? Tas ir loģiskāk, vai ne?

– Vecie cilvēki ir padomdevēji. Bet viņi vairs nevar ātri lidot un cīnīties. Jābūt kādam stiprākam. Kā dralords.

– Starp citu, par dralordu. Jūs teicāt, ka tā ir zīme un ka viņš pamodās. Ko tas nozīmē?

"Tas nozīmē, ka viņš atradīs veidu, kā atgriezties."

– Kāpēc ir tik svarīgi, lai Draklords atgrieztos, Sonic? "Man šķita, ka aiz puķu atvilktnes vārdiem slēpjas kas vairāk par vienkāršu vēlmi atgriezt pilī dzīvību. – Tas nav tikai tāpēc, ka Dortas zālē būs vairāk garšīgu ziedu"

– Es nezinu, Lina. Bet... es tā jūtos. Mēs visi jūtam, ka tuvojas

kaut kas briesmīgs, un tikai dralords var tikt ar to galā.

Tie ir laiki!

– Kaut kas baisāks par milzu zirnekļiem un spokiem?!

Kāda veida vieta tā ir? Kur es vispār nokļuvu? Un, galvenais, kā?!

Es centos neuzdot sev šo jautājumu, bet vienkārši pieņemt jauno realitāti, par kuru es brīvajā laikā lasu grāmatās. Es labāk ticu tam, ka mani nositīs, nevis savam neprātam. Un, ja tā, tad jums vajadzētu uzziņāt vairāk par apkārtējo pasauli un tās likumiem, bet vispirms nedaudz izgulēties...

Starp citu! Dzīvojamā istabā ir dīvāns. Un tur bija arī zobens un tāda ērta un silta āda. Esmu jau diezgan atdzisis.

– Sonic, vai tu zini, kā iekļūt lielajā istabā ar kamīnu un dralorda portretu?

Pūķis zināja, un pēc apmaldīšanās tumšajos gaitēnos, kur dažviet man bija jāpārvietojas ar tausti, vadoties tikai pēc Sonica padomiem, es nokļuvu tur, kur sāku savu ceļojumu pa Dortholu.

Āda un zobens joprojām ir tur. Viņi gulēja tur, kur es tos atstāju. Portrets joprojām stāvēja kā sodīts – kā dralords pie sienas. Un vējš pūta pa neiestiklotajām logu ailēm. Tā bija vēsa nakts, būtu jauki iekurt kamīnu.

Apkārt bija daudz mēbeļu, bet es baidījos tikt savainots uz stikla, kura bija daudz uz grīdas, un turklāt es neredzēju, kā iekurt uguni. Viņa mēģināja nosnausties uz dīvāna, ietinoties ādā, taču tā noslīdēja – sēdeklis izrādījās par šauru. Es negribēju pārvietoties uz grīdas, dzīvojamās istabas plašā telpa bija

rāpojoša, un pēdējais piliens bija zirnekļa knibināšana zem loga. Sonic teica, ka Sfira neienāk pilī, bet kas zina...

– Sonic? – es saucu pūķi.

Viņš kaut kur iekārtojās manos matos, saritinājies kā kaķis.

– M? – mazais draugs miegaini atbildēja.

– Vai šeit kaut kur ir guļamistaba? Vēlams augstākā stāvā.

Nomurminājies kaut ko nesaprotamu, pūķis atkal aizmiga. Es tiešām negribēju atkal klīst pa pils tumšajiem gaitenītiem, bet gulēt viesistabā bija pavisam bīstami. Mana iztēle attēloja, kā Sfira pa logu mums uzspļauj tīmekli un tad veikli izvelk mūs ārā. Brr!

Viņa rūpīgi izmakšķerēja Sonicu no matiem un, uzlikusi to uz plaukstu, piedzīvoja kaut kādu mokošu melnholijas sajūtu. Ar vienu roku viņa centās uzlikt ādu pār pleciem kā apmetni, tajā pašā laikā cenšoties nenolaist pūķi. Es sapņoju ātri atrast mājīgu un drošu guļamistabu šajā pilī, vēlams ar tīru palagu, drošiem logiem un iekšējo durvju slēdzeni. Būtu arī lieliski, ja viņiem neizdotos to izlaupīt, un vismaz drēbes un apavi tur būtu saglabāti...

Sapņodama viņa pieskārs zobena ādai, ko viņa pati bija nolikusi uz dīvāna malas. Viņš nokrita, un es tik tikko paguvu atlēkt, lai neatvadītos no labās kājas pirkstiem. Un tomēr pats asmeņa gals, ass kā skuveklis, pieskārs manam pirkstam, to nedaudz saskrāpējot.

Tajā pašā brīdī žilbinoši mirgoja rubīns uz roktura.

Mana galva sāka griezties pazīstamā veidā, un, pamirkšķinot acis, es atklāju, ka es stāvu pavisam citas istabas vidū! Tā bija

guļamistaba, kā pasūtīts.

– Mans Dievs! – pagriezu galvu.

No loga bija pietiekami daudz gaismas, lai redzētu gan lielo gultu ar baldahīnu, gan buduāru stūrī. Visvairāk mani mulsināja ekrāns, bet aiz tā nebija neviena. Atceļā kaut kas blāvi pazibēja – zobens! Viņš gulēja uz grīdas blakus vietai, kur mani transportēja, un tas tikai apstiprināja manas sen bijušas aizdomas.

Nolikusi guļošo pūķi uz spilvena, viņa iemeta ādu pie kājas, pēc tam godbijīgi pacēla zobenu no grīdas un pienesa pie loga.

– Tātad tas biji tu?! Vai jūs vedat mani, kur es gribu?

Vai zobens mistiski pamirkšķināja uz akmeni, vai nokrita zvaigžņu gaisma?

– Paldies!

Es atcerējos visus šādus gadījumus. Pirmo reizi bija alā. Toreiz mani ievainoja, bet neko par to nedomāju. Aukstums, kas mani mocīja, pēc tam nodarbināja visas manas domas. Šķiet, ka šeit es pieskāros vietai tieši zem atslēgas kauliem, bet es pat nevarēju sajust skrāpējumu.

Bet kāpēc es nokļuvu kalnos? tieši tā! Tad es biju tik nobijies, ka vienkārši sapņoju izkļūt no alas, un zobens burtiski piepildīja manu vēlmi – tas mani pārveda tieši pāri sliekšnim. Ieeju aiz sevis neredzēju, jo tam nebija laika. Nosalstot, es gribēju būt silti, un ieraudzīju pili. Es neatceros, vai tur bija asinis, bet iespējams, ka krītot uz ledus savainoju plaukstu. Zobens precīzi izpildīja vēlēšanos: āda, pils, kamīns un es pat gulēju! Un lūk, trešā reize, bet tur noteikti bija asinis.

Stop! Bija vēl viens brīdis, kad iemācījies lasīt vietējo valodu!
Pirms tam arī sevi traumēju, pārbaudot zobena asumu.

Viņa pagrieza roku pret gaismu, bet pirkstā nebija iegriezuma, un plaukstas bija neskartas. Tad es pacēlu kāju uz palodzes, pētot savu pirkstu – gluda āda, it kā pēc pedikīra, un ne miņas no brūces.

– Darbojas...

Bija vērts uzreiz pārbaudīt savus izdomājumus, bet nolēmu to atstāt līdz rītam un, bez šaubām, iekāpu gultā. Tumsā es nevarēju redzēt, cik tas ir tīrs, bet tas nebija man, ietērptai puteklainā aizkarā, runāt par higiēnu un dižoties.

Gultā smaržoja diezgan patīkami, kaut kāds garšaugš, līdzīgs lavandai, tāpēc drosmīgi ietinos segā, padarot pūķi ērtāku, lai netīšām nesaspiestu. Zobenu, kura vērtība manās acīs bija simtkārtīgi pieaugusi, noliku sev blakus un, jau aizmigdama, domāju, ka nekad neesmu to aizslēgusi.

Rīts pienāca uzreiz. Šķiet, ka tikko biju aizvērusi acis, kad mani pamodināja putnu čivināšana un telpu pārpludinātā saules gaisma. Neskatoties uz visu, es gulēju labi, bet mazais pūķis joprojām šņāca. Nabadziņš ir pārguris.

Vispirms es vēlreiz paskatījos apkārt. Patiešām, mājīga un pilnīgi nepārblīveta guļamistaba, it kā pasūtīta. Pat skrūve aizslēgta no iekšpuses. Vai tiešām to izdarīja zobens?

Viņa izkāpa no gultas, pētot istabu. Kamīns, bet mazāks un glītāks nekā viesistabā. Uz tās ir svečturis un kastīte ar svecēm. Uz galda un plauktiem vairākas grāmatas, pārsvarā daiļliteratūra.

Buduārs ar izciliem spoguļiem, un vēl viens pie sienas – pilnā garumā.

No guļamistabas veda trīs durvis. Aiz vienas bija vannas istaba ar tualeti! Šeit pat bija īsta tualete, kaut arī dīvainas formas, no caurspīdīga akmens.

– Nevar būt! Vai tas ir dimants?!

Atradums izrādījās ļoti aktuāls. Neskatoties uz visu dizaina dārgumu, es to nekavējoties izmantoju paredzētajam mērķim, domājot par sava veida konteinera atrašanu un ūdens krājumu izveidi. Apmāciet viņu no veļas mazgātavas, ja vietējā ūdens apgāde nedarbojas. Nez kāpēc man par to bija lielas šaubas, bet man paveicās divreiz. Tiklīdz es piecēlos, tualete dzirkstīja un atkal parādījās manā priekšā, tīra un nenotraipīta. Ne miņas no neķītrības, ko es viņam izdarīju.

Īsts brīnums! Ja tikai mājās būtu tāpat!

Es biju sajūsmā par ērtībām līdz apmulsumam. Tagad jums nav jāriskē ar naktīm, ja nepieciešams, un meklējiet piemērotus leņķus. Un pats galvenais, bez smaržas! Maģija!

Ūdens padeve, dīvainā kārtā, arī darbojās, kas mani iepriecināja vēl vairāk. Par godu nomazgāju seju un iztīrīju zobus ar pūderi ar piparmētru aromātu, kas glabājās dārga izskata kastītē.

Aiz otrajām durvīm atradās plaša ģērbtuve, kas bija nosēta ar sieviešu apģērbiem. Šeit tika atrasts viss, sākot ar smalkāko linu, kas izskatījās jauns, līdz vairākiem siltiem mēteļiem no dažādām kažokādām. Šajā brīdī es gandrīz izplūdu asarās. Viņa atgriezās

gultā un sirsnīgi noskūpstīja tur gulošo asmeni.

Ar prieku izķemmēju matus un saģērbos, kā arī nomazgājos, sūdoties, ka naktī to nedaru. Ģērbusies platās, izturīgās biksēs ar ādas ielaidumiem starp kājām un plānā, brīvā kreklā, viņa ar apaviem devās uz plauktiem. Biju apmierināta ar izvēli, bija kādi trīs desmiti pāru, sākot no elegantām kurpēm ar maziem papēžiem līdz augstiem zābakiem, iespējams, jāšanai. Viss noteikti ir roku darbs. Atliek tikai lūgt, lai vismaz kaut kas atbilstu izmēram.

Pārsteidzoši, viss, ko pielaikāju, der kā cimds. Tas attiecās gan uz apaviem, gan uz apģērbu. It kā viss, kas šeit bija, bija pielāgots man. Šī sakritība mani tikai iepriecināja, jo pilnībā atrisināja visas manas garderobes problēmas.

Atslēdzis trešās durvis, es nokļuvu nelielā viesistabā, kuru diemžēl laupītāji sasniedza. Šeit valdīja liels haoss, bet stikli uz logiem palika neskarti, tāpat kā aizkari.

Viss kārtībā, es šeit sakārtošu lietas.

Vēl divas durvis veda no viesistabas, plaši atvērtas. Aiz viena bija neliels kabinets, kurā kāds arī paguva rakņāties, un otrs, karājoties uz vienas eņģes, ievada mani nelielā gaitenī. Mums tas būs jāizlabo. Es kaut kā tikšu galā, ne pirmo reizi.

Un tad es apstājos, mana sirds izlaida sitienu, un tad kā traka plīvoja kaut kur manā kaklā. Es pagriezos un ieskrēju guļamistabā. Viņa silti paskatījās uz mazo zilo pūķi, kas joprojām mierīgi gulēja uz spilvena, un satvēra zobenu.

– Piedod man, Sonic. Neesiet garlaicīgi! – Noskūpstījusi

divus pirkstus, viņa tik tikko pieskārs zieda pūkainajai galvai un izgāja viesistabā.

Man zvanīja ausīs, mana galva griezās, un mana mute bija sausa no uztraukuma. Norijot, es apņēmīgi pārsitu plaukstu pāri asmenim. Tas izrādījās pārāk daudz, un asinis izplūda straumē, kas lika manai galvai griezties vēl vairāk. Cenšoties nepievērst uzmanību brūcei, viņa elpoja dziļāk un izsmērēja asinis pa visu asmeni. Tad viņa ar abām rokām pacēla zobenu aiz roktura, kā bruņinieks, sveicot ienaidnieku, un pavēlēja:

– Aizved mani mājās, lūdzu! Es zinu, ka tu vari!

8. nodaļa. Maģija tās labākajās izpausmēs

Asas sāpes iedūra visu manu ķermeni, it kā es tiktu uz iesmiem. Ar īsu kliedzienu es zaudēju samaņu.

– Tātad, vai jūs joprojām ģībstat, vai vienkārši esat izsalcis? Lina, mosties! – Sonic balss izskanēja it kā caur vati, un man atkal iekoda deguna galā.

Tas izdevās.

"Uh-oh..." pirmais mēģinājums piecelties sēdus neizdevās.

Jutos šausmīgi slikti, slikta dūša nāca viļņveidīgi. Kaut kā piecēlos četrpārus un vairākas reizes sagriezos. Nu vēders bija tukšs un izspieda tikai gaisu.

– Hey, ko jūs darāt! Tev asiņo, Lina! – mans draugs plīvoja man apkārt.

– Kur? – ķērkāju, it kā visu nakti būtu kliezjis koncertā, reibuma pilns.

Es nezinu, vai manā biogrāfijā bija līdzīgs brīdis, bet man šķiet, ka es kaut ko tādu būtu sajūtis.

– No deguna!

Un tā ir patiesība! Noslaucījusi divas siltas straumes, viņa neizpratnē paskatījās uz savu roku. Plaukstas griezumš šoreiz nesadzija, brūci klāja tikai izžuvušu asins garoza. Bet viss mans ķermenis sāpēja un sāpēja tik ļoti, ka uz šī fona es uzreiz

nepamanīju šīs sāpes.

– Līna, kā es varu tev palīdzēt? Kas ar tevi notika? – pūķis plīvoja pie manis, un viņa milzīgajās rozā sudrabainās acīs iešļācās patiess satraukums.

"Šķiet, ka es vēlējos neiespējamo," viņa ķērka atbildē un mēģināja piecelties.

Vājums manās kājās bija tik spēcīgs, ka es nevarēju pretoties, tāpēc es kaut kā četrrāpus rāpoju uz vannas istabu. Tur es dzēru pa taisno no krāna, nomazgāju seju un pie reizes tīrīju brūci. Pūķis palīdzēja, cik varēja. Viņš pat atrada dažas zāles un pārsējus brūces pārsiešanai. Es kratījos tik stipri, ka nevarēju viens otram pieskarties, un likās, ka man ir drudzis.

– Gaidi mani šeit! – puķu pūķis kaut kur aizlidoja, atstājot mani vienu.

Nogaidījusi vājumu, viņa kaut kā pierāpās līdz gultai un uzkāpa uz tās. Zobens joprojām gulēja vietā, kur es to nometu, bet es nevarēju to pacelt. Man atlika tikai ietīties segā un pārvilkt ādu. Un tas man nebija vieglāk nekā tad, ja es būtu izkraujis kravas automašīnu ar ķieģeļiem!

Kļuva arvien sliktāk, it kā es būtu saindējies un vienlaikus saslimis ar gripu. Mani kauli griezās, mani mocīja drudzis, un ik pa brīdim sajutu drebuļus. Es vai nu aizmiglu, vai arī kritu bezsamaņā, bet, kad atkal pamodos, Sonic bija tuvumā, nevis viens. Nedaudz tālāk spārnus plivināja divi mazāki puķu pūķi. Viens bija atliets zeltā, otrs sudrabā, bet abiem astes galos bija sudrabortas krēpes un pušķi. Skaists!

"Līna, šie ir mani padomdevēji," Sonic iepazīstināja ar saviem subjektiem, svilpojot viņu vārdus. – Viņi tevi pārbaudīs, labi?

Es tikai pamirkšķināju, kā sveiciena un piekrišanas zīmi vienlaikus. Puķu pūķi riņķoja virs manas galvas, un tad arī viņi kaut ko svilpa.

– Viņi saka, ka tu esi maģiskā šokā.

– Kā tas ir? – es tik tikko varēju pakustināt mēli, it kā būtu ēdusi zaļo hurmu un mutē viss bija savilkts un sarāvijs.

Man bija šausmīgi izslāpis, bet es šobrīd nevarēju nokļūt vannas istabā.

"Tas notiek, kad nepieredzējis burvis mēģina izmantot pārāk spēcīgu burvestību vai laiž cauri sevi pārāk daudz maģijas. – Viņš apklusā, klausīdamies kārtējo padomnieku tirādi. "Dažreiz viņi no tā pat mirst, bet jūs nemirsit!" Es neļaušu!

Pēkšņi viņš nikni nosvilpa, un padomdevēji saspiedās, pat atkāpās.

– Sonic... Dzert... Ūdeni...

"Es darīšu visu, Lina." Vienkārši turies!

Ziedu pūķi aizlidoja, un es atkal iegrimu miegā vai delīrijā. Neskaidri attēli, netveramas atmiņas, krāsu plankumi... Es iznācu realitātē, kad sajutu mitrumu uz savām lūpām. Virs manas sejas gaisā karājās krūze. Tik liels. Ja tas nokrīt, es riskēju palikt bez zobiem...

Tikai tad pamanīju, ka krūzes rokturī ir ievīts zariņš, un to savukārt turēja vairākas lentītes, kuras turēja stingrā kārtībā sarindotu mazu pūķu ķepās. Kā kolibri vicināja spārnus,

cenšoties nolīdzināt trauku un sagāzt to, lai straume plūstu plānāka un nonāktu tur, kur vajag.

Tas man trāpīja pa degunu. Es paķēru krūzi un sāku alkatīgi dzert. Ūdens garšoja kaut kā dīvaini, bet man bija vienalga, jo ar katru malku es jutos vieglāka un vieglāka.

– Paldies! – pateicos puķu atvilktnēm, pilnībā iztukšojot krūzi.

Viņi kaut ko nosvilpa un formācijā izlidoja pa pusatvērto logu. Sonic palika.

–Līna, kā tev iet?

"Tagad ir ievērojami labāk, bet es joprojām esmu izslāpis."

– Tas ir labi. Tā tam ir jābūt.

Vāji uzsmaidīdama pūķim, es klejojos uz vannas istabu, paņemot līdzī krūzi – tagad es nepalikšu bez ūdens. Sonics aizlidoja vēl divas reizes un atgriezās ar dzeltenām saules ēdāja ziedlapiņām ķepās. Viņš tos saplēsa mazos gabaliņos un iemeta ūdenī.

– Dzert. Tie nav tikai ziedi, tie ir ārstnieciski. Un saules ēdājam, kurā nakšņoja ziedu pūķis, patiesībā ir maģiskas īpašības, kas ir ārkārtīgi noderīgas! – pūķis skaidri kādu citēja.

"Tu esi ļoti gudrs, mazais karali," es pasmaidīju un izdzēru katru pilienu.

To dienu, nākamo un pusčetros pavadīju gultā. Tikai līdz pusdienlaikam es jutos tik daudz labāk, ka varēju nomazgāties, saģērbties un ar Sonicu aiziet uz bibliotēku, kurā ienācu bez problēmām, jo laikam esmu īsta Pūķa ēna. Tur es pavadīju ilgu

lauku, skatoties uz milzīgo koka karti ar Dragon Reaches pie sienas. Tas bija pārsteidzošs mērogā un detaļās.

Drakendorta robeža bija centrā. No rietumiem tās teritoriju apskaloja Septiņdesmit septiņu vētru jūras ūdeņi, un vēl tālāk sākās Mūžīgo vētru okeāns, ko atdala punktēta robeža.

Ziemeļos aiz varenās grēdas, ko sauc par Pūķa muti, kur Pūķa virsotne darbojās kā ilknis, atradās Kirfarong Reach, no kuras vēl tālāk uz ziemeļiem atradās Mūžīgā aukstuma tuksnesis.

Kalni pagriezās uz austrumiem, kļūstot zemāki un gludi pārvēršoties pakalnos, kas stiepjas no ziemeļiem uz dienvidiem. Ziemeļaustrumos atradās Thoriswen's Reach, klāta ar mežiem un purviem. Un dienvidaustrumos ir Bershton Limit. Aiz tiem atrodas attiecīgi Indīgie purvi un Nirfgārds.

Dienvidos Drakendortas pļavas un lauki pakāpeniski deģenerējās stepē, bet tie – sausajā un saulainajā Soliāras Reachā, kuras dienvidu robežu apdedzināja Nāves smiltis.

Apbrīnojusi karti, ātri apskatīju tuvākos plauktus un palūdzu koloristam parādīt grāmatas par maģiju. Tika atrasts viss nepieciešamais, arī mācību grāmatas. Izvēlējos “Sasniegumu vēsture” un “Maģiskās mākslas teorijas pamati” – es to izlasīšu pirms gulētiešanas. Un tagad ir pienācis laiks parūpēties par pārtiku. Līdz šim nebiju jutusies izsalkusi, kaut kā turējos uz ūdens ar ziediem, bet tāda negods nevarēja turpināties.

Kad es devos ārā, es biju ārkārtīgi uzmanīgs, un Sonic piesaistīja visus puķu pūķu vīriešus manā aizsardzībā, izplatot tos pa visu cietokšņa teritoriju. Sefīru neviens nepamanīja, un es

steidzos uz dārzu, kur sāku steigšus vilkt nogatavojušos romaku. To darot, viņa turpināja skatīties apkārt, kad pēkšņi saprata, kā šeit trūkst:

– Sonic, kur pazuda viss tīmeklis? Sefira ar to apšļakstīja pusi pagalma, un šeit, netālu no kāpnēm, viņa faktiski uzcēla veselu kalnu.

Tagad vairs nebija ne miņas no tās zvērīgās, pāris stāvus augstās kaudzes, kas mani bija tik ļoti biedējušas.

Pūķis skatījās kāpņu pakājē un domāja.

– Zini, Lina, sākumā es nebiju noskaņota pievērst uzmanību tādām lietām. Es meklēju veidus, kā glābt Pūķa ēnu, bet... Es neatceros, ka būtu kādreiz rītos redzējusi Sefīras tīklu. Izņemot to, ka reizēm uzgāju kādu parastu...

– Cik interesanti!

Tad pie mums pielidoja smaragda ziedu pūķis un kaut ko nosvilpa.

"Tika atrasts duncis," tulkoja Sonics.

– Kur?

Savācis vietējos burkānus un dažus mūsu skābenēm un sīpoliem līdzīgus dārzeņus, devos uz dunci. Puķu pūķis, kurš viņu atrada, veda mūs uz cietokšņa ziemeļu pusi uz rampas, kas vienmērīgi iet pazemē. Arkveida eja varēja šķērsot tāda paša izmēra tankus vai zirnekļus. Pils mūru līmenī eju bloķēja spēcīgs režģis, tik biezs, ka pat tāds kalsns cilvēks kā es nevarēja tikt cauri.

Duncis, kas bija uzsūcis spokaino vilku Angusu, gulēja ļoti

tuvu resnajiem stieņiem, drošības labad iegremdēts tieši akmenī. Smaragds rokturī atguva sākotnējo smaragda krāsu. Es piegāju tuvu un ar pirkstiem pieskāros stieņiem, tikpat resniem kā mana roka, ieskatījos tumsā aiz tiem, bet nemanīju nekādu kustību dziļumā.

Es raustu aiz restēm, bet tas bija kā mēģinājums pārvietot laternas stabu – es to nevarēju. Tas bija cieši aizslēgts, un es neatradu nekādu mehānismu, kā to pacelt.

Teiksim, es atradu ieeju pagrabā, bet kā to aizmūrēt? Un kāpēc, ja tas jau ir droši bloķēts?

Grundēdama viņa pacēla dunci.

– Nu, ko tas pierāda? – Paskatījos uz sāniem uz mana pleca sēdošo Sonicu.

– Vai tiešām Sfira te slēpjas?

– Pa labi! Vai, jūsuprāt, var būt tā, ka režģis vakaros atveras pats vai vienkārši pazūd?

"Es nezinu, bet mēs varam to pārbaudīt," pūķis viegli ieteica.

Vēl viens Dortholas pils noslēpums iekļuva manā krājkasītē, taču es nolēmu to atrisināt vēlāk. Pusdienas vispirms!

Virtuvē, kur pūķis mani veda, starp salauztiem un izmētātiem traukiem varēju atrast vajadzīgos traukus un pat maisu ar kaut kādu graudaugu, kas izskatījās un smaržoja diezgan ēdami, un arī sāli. Sāku gatavot dārzeņu zupu. Un, kamēr es mazgāju, mizoju un griezu dārzeņus un ar viltīgu šķiltavu iekuru uguni lielā krāsnī līdzīgā plītī, domāju par nākotnes plāniem.

Izrādās, ka zobens nepilda visas manas vēlmes, vai tas ir kas

cits? Varbūt es īsā laikā izteicu pārāk daudz vēlēšanās? Pēc piedzīvotā es negribēju riskēt un atmetu domu izmantot maģiju kārtības atjaunošanai pilī. Šķiet, ka skaistumu radīt neizdosies, vicinot zobenu kā fejai ar burvju nūjiņu. Viss ar roku, ar roku, Lina. Bet jums būs jāiekārtojas, jo atgriešanās mājās vēl nav redzama.

Un atkal mana sirds sāpīgi sažņaudzās, no kaut kādas dīvainas sajūtas. Es neatcerējos, kas es esmu un kā es dzīvoju, bet es ļoti gribēju atgriezties. It kā kāds pavediens mani vilktu, nedodot man mieru ne dienu, ne nakti. Mani mocīja kaut kāda latentā melanholija...

Kurš palika mājās? Kas mani tur gaida? Es neatceros...

– Līna! Tā ir kāpšana! – Sonics kļuva noraizējies.

Atjēgusi, viņa noņēma burbuļojošajam katlam vāku un nedaudz pabīdīja to uz sāniem.

"Cik ātri šī plīts uzkarša," es biju pārsteigts.

Parasti ir nepieciešams daudz ilgāks laiks, lai cepeškrāsns būtu pietiekami karsta, lai tajā varētu gatavot. Iespējams, tas ir īpašā dizaina dēļ, bet tas ir labi. Katru reizi nav ilgi jāgaida.

– Smaka ir pretīga. "Es gaidīšu tevi ārā," pūķis savilkās.

– Smaržo garšīgi! – biju sašutis.

"Tev ir slikta gaume," kaitīgais pūķis izbāza mēli, paužot savu attieksmi pret manu brūvējumu. "Pagaidām es labprātāk izbaudītu nektāru."

Cvetodraks aizlidoja, atstājot mani pabeigt zupas vārīšanu vienam. Nez kāpēc tajā brīdī es to izjutu īpaši asi. Vienīgais

cilvēks, ko es redzēju, bija dralords alā. Un ar viņu arī nav skaidrs, vai viņš ir cilvēks? Tagad es par to šaubos.

Varbūt nevajag tā turēties pie šīs pils, bet meklēt cilvēkus ārpusē? Noteikti tur ir kāds ciems vai pilsēta. Taču, mazliet padomājot, nonācu pie secinājuma, ka, nezinot vietējās paražas, floru, faunu un citas realitātes, ir viegli iekulties nepatīkšanās. Nav zināms, kā vietējie mani sagaidīs. Ko darīt, ja galva tiek nekavējoties norauta vai sadedzināta uz sārta?

Saprātīgi pamatojusi, ka vēl nav gatava iziet sabiedrībā, viņa atgriezās pie sākotnējā plāna – organizēt dzīvi uz vietas. Pils ir droša, izņemot zirnekli, bet es kaut kā tikšu tam cauri. Jums vienkārši jāatrisina pārtikas problēma. Burkānu zupa ar nezināmas izcelsmes izturētiem graudiem ilgi nenoturēsi, bet vasara kādreiz beigsies...

Šķiet, ka tuvākajā laikā man būs jātiek ārā no cietokšņa mūriem, ja nu vienīgi makšķerēt. Bet ja es nevaru atgriezties pilī? Zobens! Viņam jāpalīdz man atgriezties, ja es nevaru to izdarīt parastajā veidā. Lai cik tas būtu biedējoši, man ir jāriskē, citādi medīšu Sefiru, un tad šķībi skatīšos uz puķu pūķiem, prātojot, kā tie garšo.

Starp citu, par garšu: zupa sanāca brīnišķīga!

Ar prieku es apēdu divas bļodas uzreiz un apsēdos krēslā, aizmidzis. Bet nebija laika ilgi sēdēt, vēl bija daudz darāmā, līdz iestājās tumsa. Es jau nokavēju vairākas dienas.

Paēdusi es atkal devos ārā, kur man pievienojās Sonic. Kopā vēlreiz apskatījām īpašumu. Ieskatījos šķūņos un stalļos,

atzīmējot, kur un kas noder. Bija diezgan daudz noderīgas lietas. Acīmredzot tiem, kas pameta pili, nebija laika visu iznest. Tas bija pārlicinoši. Bet pašu pili es vēl neesmu izpētījis!

Es apstaigāju visu sienu, skatījos torņos un sargbūvjus. Es ilgi skatījos uz visām pusēm no torņiem, un man šķita, ka tālu jūrā redzu laivas, bet drīz vien tās pazuda augsta krasta aizsegā.

"Šeit ir cilvēki," es atzīmēju.

– Protams, man ir. Kur viņi dotos? Otrā upes pusē kādreiz atradās vairāki ciemati un liela pilsēta.

– Kā tu to zini? Jūs nevarat izkļūt no šejienes, vai ne? – pastiepu roku pēc zara, klusībā gaidot, ka uzklūšu neredzamā barjerā vai sajūtīšu ko citu.

"Man ir aizdomas, ka es varu aizlidot, bet es nevarēšu atgriezties." Mūs jau no bērniības māca nelidot pāri sienai.

– Vai bija tādi, kas mēģināja?

– Noteikti! Mans brālis," puķis nosvilpa savu vārdu. "Viņš uzauga vēl nemierīgāks par mani, un gandrīz nedēļu pēc tam, kad iemācījās lidot, viņš pārkāpa šo aizliegumu.

– Un kas notika ar tavu brāli?

"Mēs viņu vairs nesitām," puķu puķis novīstīja.

– Sonic! – Mani pārņēma žēlums pret savu draugu.

– Jā, viņš pats vainīgs. Viņš pavadīja visu dienu, mēģinot atgriezties un bija noguris, un no rīta viņš nekur nebija redzams.

"Tomēr man būs jātiek prom no šejienes un ļoti drīz." Es ilgi neiztikšu bez pienācīgas pārtikas.

–Līna! – Sonika šausminājās.

– Neuztraucies, es ņemšu līdzi zobenu. “Viņš mani atvedīs atpakaļ, ja vajadzēs,” mierināju draugu, taču pati nebiju tik pārliecināta par saviem vārdiem.

Noslaucījusi sviedrus no pieres, viņa paskatījās uz Pūķi un viņa Ēnu, kuri bija šķērsojuši zenītu. Šodien bija ļoti karsts, un es nožēloju, ka uzvilku bikses un kreklu, nevis izvēlējos ko vieglāku no nepazīstamas meitenes garderobes. Vājums lika par sevi manīt. Šķiet, ka pēc slimības, kas ar mani notika, vēl neesmu tik spēcīga.

– Sonic, man jāpaņem pauze un jāiet vannā. Tad es gulēšu un nedaudz palasišu, un vakarā, kad drudzis samazināsies, mēs ejam vēl pastaigāties.

– Labi. Pagaidām kārtošu arī biznesu. Es joprojām esmu karalis. Bet tu man piezvani, ja kaut kas notiks, es to jutīšu.

– Vai tu to sajutīsi? – Es biju pārsteigts.

– Jā. Kad zirneklis mani dzenāja, tu mani sauci, un es pie tevis pievilku kā laso.

Puķu pūķis atkal aizlidoja, un es vilkos uz savu guļamistabu, pa ceļam izdomājot, kur gaitenīs novietot lāpas – saimniecības telpā esošajā virtuvē atradu malkas krājumus, lāpas un lietas, kuras nodēvēju par šķiltavām. Vienu tādu paņēmu līdzi, lai vakarā iedegtu sveces vai kamīnu, ja nepieciešams.

Manas kameras atradās austrumu tornī, ja vien logi nebija cieši aizsegti, no rīta guļamistabu applūdināja uzreiz divu saules staru gaisma. Es biju neticami priecīgs par to – tas ievērojami atviegloja piecelšanos. No guļamistabas un viesistabas paveras

lielisks skats uz jūru un kalniem. Man šķita, ka man nekad neapniks apbrīnot šo skatu. Man viņš pietrūks, kad būšu mājās...

Man pietika spēka vannai, bet ne lasīšanai. Es apgūlos un uzreiz aizmiglu.

–Līna! Lina, celies! Tur ir daži cilvēki!

– A? Kas? PVO? – Pielecot augšā, pagriezu galvu, prātodama, kas notiek.

"Kāds cilvēku karaspēks ir izveidojis nometni netālu no pils galvenajiem vārtiem!"

– Komanda? Kas viņi ir? Cik tādu ir? – uzdodot jautājumus, piecēlos un paskatījos ārā pa logu, kamēr vilku bikses.

Bet mani logi bija vērsti uz pretējo pusi no galvenajiem vārtiem, tāpēc es redzēju tikai rāmus kalnus un jūras zaļumus ar cirtainiem viļņu vāciņiem.

"Es nezinu, es to redzēju un uzreiz lidoju, lai jūs pamodinātu," Sonika satraumējās, mulķīgi atkārtojot manu maršrutu pa istabu.

Ak, un kāpēc tava sirds tik ļoti pukst?

Tajā pašā laikā es gribēju kaut kādu kontaktu, un tajā pašā laikā es jutos neomulīgi. Bet es uzreiz saņēmos un skrēju pa gaiteniem uz pašu izeju pie kalpiem. Jā, es joprojām neesmu izdomājis apgaismojumu, bet atpakaļceļā man būs vismaz jāpaņem lāpa no virtuves, es piezīmēju sev. Nedaudz pavērusi durvis, pirms došanās ārā rūpīgi apskatīju pagalmu, taču saule vēl nebija norietējusi, likās, ka pulksten septiņi vai astoņi vakarā, un Sefīra nekur nebija redzama. Lieliski!

Šķērsojusi pagalmu, viņa steidzīgi kāpa augšā pa kāpnēm,

vairs nepievēršot pārāk lielu uzmanību augstumam un margu trūkumam. Viņa notupās pie sienas, cenšoties nespīdēt zobu starpā. Viņa piegāja tuvāk vārtiem un uzmanīgi paskatījās ārā no spraugas. Un laicīgi!

Iepriekš, kā jau bija paredzēts, starp pils mūriem un mežu bija izcirtums, lai ienaidnieki nepamanīti netiktu tuvumā. Varbūt šeit bija arī lauki, bet gados, kad Dorthola stāvēja nolaists, visu teritoriju klāja augsta zāle un krūmi. Un dažviet auga pat diezgan pieklājīga izmēra jauni koki – mežs nepielūdzami pārņēma vietu.

Pašā meža malā dega uguns, ganījās klupieni un nenosedloti zirgi, no piecpadsmit līdz divdesmit galvām vienā mirklī – tikai mazs ganāmpulks! Cilvēku figūras skraidīja apkārt, steidzīgi iekārtojoties pa nakti, bet tas nebija pats interesantākais.

Apmēram desmit metrus no pils vārtiem stāvēja cita bruņas tērptu cilvēku grupa, kas man visvairāk asociējas vai nu ar viduslaiku karotāju, fantāzijas bildēm, vai... priežu čiekuru!

Es pat ķiķināju, aizsedzot muti ar roku, par šāda salīdzinājuma absurdumu, un tikmēr ne mirkli nešaubījos, ka viņu bruņas ir īstas, kā arī viņu ieroči – zobeni un arbaleti, ar kuriem drūmais. četru cilvēku bērni tika pakārti no galvas līdz kājām.

Piektajai, daudz izsmalcinātāka izskata brunetei ar uz āru izvīrītu Ādama ābolu un plānām lūpām bija melns “bubulis”, nevis brūns kā pārējās, un bez galvassegas. Viņš no plaukstas apakšas, it kā no viziera apakšas, paskatījās uz Dragon Peak. Tāpēc es apskatīju viņa “Ādama ābola” rīkli, Melnā čiekura

kungs pārāk sasprindzināja kaklu. Neredzēdams, ko gribēja, viņš pēkšņi pamāja ar roku, klusībā dodot pavēli, un viens no pavadošajiem vīriem, apmainīdams skatienus ar biedriem, negribīgi metās uz pils vārtu pusi.

Nu, tagad man nav šaubu, kurš šeit ir atbildīgs.

Un šeit, šķiet, ir cilvēki! Bet raksturīgi ir tas, ka man nemaz nebija vēlēšanās izskriet viņus sagaidīt, vicinot rokas un kliezot: "Šeit es, labie biedri! Šeit!"

Un tas viss tāpēc, ka šie kolēģi noteikti nebija laipni. Mana mugura kļuva auksta, kad atcerējos, ka jaudīgais režģis ir aicinoši pacelts. Kādu iemeslu dēļ tas mani iepriekš nesatrauca, bet šobrīd es jutu diskomfortu.

– Sonic, vai viņi ir pārliecināti, ka nevarēs iekļūt?

Nolēmu, ka paslēpšos pie sienas. Diez vai viņi iedomāsies mani šeit meklēt, bet, ja ieskatīsies virtuvē, viņi noteikti atradīs manas klātbūtnes pēdas. Un es neaizslēdzu guļamistabu no ārpuses. Šķiet, ka nav nekāda iemesla.

"Aizsardzība ir vietā," aukstā balsī atbildēja uz vārtiem nosūtītais.

"Mēģiniet vēlreiz," viens no apsargiem sarkastiski ierosināja.

– Pamēģini pats, jo tu esi tik gudrs! – Auksti atcirta, pievienojot vienkāršu zvērestu.

– Ša! – Melnā čiekura kungs saviebās un sāka rūpīgi pētīt sienas.

Es instinktīvi apsēdos, jūtot, ka man trīc vēnas. Kas tas ir?

Viens man bija skaidrs: ja viņi tiks iekšā, nekas labs nav

gaidāms.

– Nebaidies, Lina. Viņi šeit nevar tikt cauri. Neviens nirfeat nevar pārvarēt aizsardzību, ko dralords uzlika.

"Es ceru, ka jums ir taisnība, mazulīt," es lēnām piecēlos, uzmanīgi skatoties ārā.

Tagad brūnie čiekuri atkāpās divdesmit metrus aiz sava saimnieka, un viņš strādāja īstu maģiju! Nolicis labo roku uz priekšu un atspiedis kājas pret zemi, it kā grasītos spēlēt virves vilkšanu, viņš atbrīvojās no plauksta... Pat nezinu... Izskatījās pēc zaļģanas piltuves, kas sastāv no dažiem simboliem, kas, lēnām griežoties, laizīja sienas.

9. nodaļa. Jaunas rūpes

Likās, ka maģija atņem Melnajam čiekuram spēkus. Viņš smīnēja un ņurdēja no piepūles, un man sāpēja zobi, un mati uz manām rokām pretīgi kustējās no neracionālām šausmām. Bet kāpēc neracionāli? Diezgan racionāli! Lai gan es runāju ar lidojošu ķirzaku, es joprojām neesmu pieradis.

Nevarēdams to izturēt, tumšais vīrs satvēra labo roku ar kreiso, it kā izlētu to no hidranta, nevis veiktu maģiju. Bet tad viņš padevās un pakratīja otu, it kā tā būtu ļoti nogurusi, un tad, saviebies, uzvilka cimdu.

– Iekod, nirfeat! – Sonics piedraudēja, paceļot krēpes.

– Vargovs šeit! – Melnais Čiekurs dusmīgi iesaucās.

Viens no viņa vīriem skrēja pāri laukam uz nometni, ejot kādam pamājojot ar roku. Viņam pretī nekavējoties izskrēja divi cilvēki. Katrs veda lielu suņu pāri.

Nē, tie nebija suņi!

Kad vietējie kinologi pienāca tuvāk un es varēju labāk apskatīt viņu mājdzīvniekus, es ievēroju, ka lielākā daļa no visām šīm radībām atgādina hiēnas. Spēcīga priekšējā daļa, resns kakls, liki zobi, kas liekas par daudz mutē un neder. Oranžas gaismas dziļi novietotās acīs. Viņi dīvaini ņurdēja un pat nomurmināja.

Melnā čiekura kungs vēlreiz pamāja ar roku, un wargi tika atbrīvoti. Pārsteidzoši, viņi nevis aizbēga, bet ar cieņu tuvojās vietējam vadonim, pēdējos metrus rāpot uz vēdera.

– Piecalties! – Melnā čiekura kungs laiskā tonī nokomandēja.

Dzīvnieki paklausīja, un viņš vienam no tiem uzsita pa skaustu un pēc tam iegremdēja pirkstus iegarenajā kažokā, paceļot karaļa galvu. Es patiesi nesapratu, kāpēc tik spēcīgs dzīvnieks to pacieta. Tas jau sen būtu bijis! un atstāja nekaunīgo vīrieti bez galvas. Bet acīmredzot šajās attiecībās bija kaut kas, ko es nesapratu.

Priekšnieks pieliecās un kaut ko klusi teica karei. Kad viņš viņu atbrīvoja, viss ganāmpulks metās uz pili. Es nevarēju redzēt, kas notiek zem sienām, bet Sonic to redzēja. Viņš ātri metās gar sienu pašā stieņa malā, nepalaižot to pašu karu no redzesloka. Es paliku un turpināju vērot.

– Ko mēs darīsim, meistar? – Aukstais vīrs svilpās.

– Pagaidi.

– Vai, jūsuprāt, ir iespēja tikt iekšā?

"Ne mazākās," Melnais Čiekurs smīnēja kā čūska, izņemot to, ka viņš pazibināja ar dakšveida mēli. "Aizsardzība ir kļuvusi spēcīgāka nekā iepriekšējā reizē," viņš piebilda, it kā pēkšņi būtu kļuvis sarunājošs.

Viņi kopumā runāja pārāk skaļi un uzvedās tā, it kā nebaidītos, ka kāds viņus šeit ieraudzīs.

– Bet... kā tas ir? Tam vajadzētu būt tieši otrādi," sarauca uzacis sarunu biedrs.

– Viss notiek tā, kā tam jānotiek.

– Bet kāpēc tad...

– Tsits! Tas nav jūsu rūpes! – priekšnieks atcirta un pēkšņi,

iebāzis mutē divus pirkstus, neapdomīgi nosvilpa.

Pēc dažām minūtēm kariņi atkal pulcējās pie viņa kājām. Visi, izņemot vienu. Tajā pašā laikā Sonic atgriezās bez elpas:

– Ak, man tas viss nepatīk!

Kad ieraudzīja pēdējo karu, viņš pēkšņi pagriezās un auroja, skatīdamies tieši uz mani. Es neatceros, kā es atkāpos, bet es atjēdzos tikai tad, kad apstājos pie pašas kāpņu malas. Mani drebēja mazas trīsas un jutos tā, it kā tūlīt noģībtu. Viņa uzmanīgi atkāpās divus soļus un apsēdās uz akmens grīdas, atspiedusi muguru pret zobratu.

– Līna, kas ar tevi notiek? – netālu ladinājās pūķis. "Vai kaukšana uz tevi tā ietekmēja?"

"Es nezinu, bet skaņa ir kaut kā... pretīga," es izdvesu, savieboties.

Zemiskā sajūta, ka zaudēja kontroli pār sevi, pamazām norima, un ekstremitāšu trīce rimās.

– Joprojām būtu! Tā ir haosa burvība! Vienkārši pretīgi! – Sonics bija sašutis.

– Kas ir šie Nirfeāti? – Es pieķeros nepazīstamam jēdzienam.

– Ienaidnieki! – mans draugs skaidri pateica spriedumu.

– Tas bija viegli! – viņa kļuva sarkastiska un jautāja: "Bet ko viņiem te vajag?"

"Laikam visādas maģiskas lietas." Pils pagrabos tādu ir daudz.

– Kā tu zini?

– Es jūtu maģiju. Nē, nē, visi nāk šeit ar cerību nopelnīt, bet viņi nevar iekļūt. Bet es nekad agrāk neesmu redzējis nirfeats.

Nu... Skaidrs, ka kaut kas notika. Kaut kas neparasts.

Jā. Kopš nonācu šeit, ir noticis kaut kas neparasts, neviens nezina, kā un kāpēc.

Kad nolēmu vēlreiz paskatīties, kārpas tika aizvestas pakās. Tālu viņiem priekšā skrēja viens no sargiem, un misters Melnais čiekurs stāvēja tajā pašā vietā un domīgi skatījās uz Pūķa virsotni. Blakus pacietīgi gaidīja aukstums. Es negaidīju, ka priekšnieks pagriezīsies. Es palocījos aiz zobrata, nesaprotot, vai viņš mani pamanīja vai nē, bet es vairs nepaskatījos ārā. Stingrā pārlicība, ka nav vērts piesaistīt Nirfeata uzmanību, viņam neļāva.

"Viņi dodas prom," klusi sacīja Sonika, kurš pārstāja vicināties un uzmanīgi paskatījās.

– Dievs svētī!

Es nepārbaudīju, pieņemot pūķa vārdu. Nez kāpēc šī īsā ciemiņu viesošānās mani garīgi nogurdināja, un es traucos lejā, bet apstājos pagalma vidū. Man nepatika, ka vārtiem restes bija vaļā, un viss! Neraugoties uz visu burvību, iesakņojušies ieradumi naktī aizslēgt durvis pārspēja veselo saprātu, un es apņēmīgi devos uz vārtiem.

Uzmanīgi lūkojoties aiz stūra, es vēroju, kā pēdējos saulrieta staros jātnieku kavalkāde ar pacēliem zirgiem un diviem pajūgiem aizbrauc, izšķīdinot krēslā, kas apņēma mežu.

Vai viņi tiešām aiziet?

Tā izskatījās. Nelūgtie viesi pat apdzēsa ugunsgrēkus. Pārlicinājusies, ka tie atrodas pietiekami tālu, viņa paskatījās uz

ne visai sarūsējušā režģa asajiem zobiem.

– Kā to pazemināt?

Sonics tikai skatījās uz mani ar savām lielajām acīm. Nopūšoties apstaigāju krūmu, bet mehānisma darbības princips man palika apslēpts, tāpat kā pats mehānisms. Ja restes tika nolaistas, tas tika darīts kaut kur citur, nevis šeit.

Pārmaiņai mēģināju stumt milzīgo vārtu vērtņi, bet nesekmīgi. Eh...

– Līna, man šķiet, ka tu labāk izkāp no ielas. Sefīra...

Laiks beidzās, bet mēs joprojām nezinājām, cikos zirneklis devās medībās. Man vēl nav bijusi iespēja viņai sekot, un vienīgā ieeja pagrabā joprojām palika aizslēgta ar tieši tādām pašām jaudīgām restēm kā uz vārtiem. Tas liecināja, ka pagrabā tiešām glabājas kaut kas ļoti, ļoti vērtīgs.

"Laikam rīt celšos agri." Varbūt es redzēju, kā un kur zirneklis iet," es nolēmu sekot pūķa padomam.

Atgriezoties pilī, es uzreiz negāju gulēt. Vispirms viņa novilkta un izmazgāja gultas veļu, pakarinot to viesistabā. Logos nebija stikla, un man patīk, ka drēbes izžūst svaigā gaisā. Pa dienu es to atradu vienā no šķūnīšiem un paņēmu līdzī auklu, dažus instrumentus un naglas. Sanāca ļoti labi, un es varēju viesistabā savērt virves. Dodoties prom, es paķēru dralorda portretu. Mākslas darbam nav labi savākt putekļus nepiemērotā telpā. Pārsteidzoši, ka tas netika nozagts un sabojāts tāpat kā daudzas citas lietas.

Gulot svaigā gultā pēc vēsas vannas, viņa griezās no vienas

puses uz otru. Portrets, kuru novietoju telpā starp diviem logiem, mani nogurdināja ar augstprātīgu skatienu un neļāva iemigt. Dūsmīga viņa pielēca un novilkta to.

– Kā šis! – dralords pagriezās pret sienu.

Pagulējusi vēl nedaudz, viņa izņēma zobenu un pacēla pirkstu pret asmeni, taču pārdomāja un skrēja pēc ūdens un sagatavoja uzreiz trīs krūzes. Ja es atkal iestrēgšu un man būs jāgrimst delīrijā, es vismaz nenomiršu no slāpēm. Bija baisi, bet es tik un tā cirtu asmeni ar pirkstu un palūdzu zobenam sīkumu – lai nolaiž pils vārtiem restes. Varbūt man vajadzēja aizvērt durvis, bet es baidījos daudz prasīt, atceroties, kas notika pagājušajā reizē. Es negāju pārbaudīt, vai tas darbojas vai nē, priecājos par to, ka ar mani viss ir kārtībā. Padzērusi nedaudz ūdens, viņa beidzot aizmīga.

Es pamodos diezgan agri – Pūķis jau bija pacēlies virs kalniem, bet Ēnu nebija redzama. Kā man pietrūkst pulksteņu! Vai ir iespējams, ka tos šeit neizmanto, vai arī tie nav tādi paši kā mūsējie? Es nekad neko līdzīgu neatradu, un Sonic nesaprata, par ko es runāju.

Ātri nomazgājusi seju, es skrēju pa pili, skatījos ārā pa logiem, bet neatradu nekādas Sefīras pazīmes. Varbūt es tomēr devu viņai liktenīgu triecienu ar burvju dunci?

Par tādu variantu varēja tikai sapņot, bet kaut kā neticēju, ka tik viegli esmu pārvērtusies par draudiem vietējiem ļaunajiem gariem. Bet es paņēmu duncim apvalku un tagad nēsāju to sev līdzī uz jostas, kā īstu laupītāju. Tātad. Katram gadījumam. Starp

citu, kādreiz mēģināšu vingrināties mešanā. Man jāsaprot, vai tas noticis nejauši, vai es tiešām varu kaut ko darīt.

Pārliecinājusies, ka zirneklis nekur nav, viņa devās uz vārtiem, un lūk! Režģis bija nolaists. Veselas piecas minūtes es priecājos par panākumiem, un tad mani pārņēma šausmas.

– Aaaarr! – es skumji nopūtos, izmisīgi raustīdamās aiz biežajiem stieņiem.

– Līna, ko tu dari? – Sonics, kurš tikko bija cienījies parādīties, nobijās.

– Es nezinu, kā to pacelt!

"Es nesaprotu..." pūķis bija neizpratnē. – Priekš kam?

Es tikai aizkaitināta pamāju ar galvu. Kā tu varēji būt tik stulbs? Ar savām rokām nogriezu savu vienīgo izeju no pils.

Tomēr panākumi ar režģi mani joprojām iedrošināja, un es nebiju sarūgtināts ilgu laiku. Es izmantoju zobenu, ja man ir jāieiet vai jāiziet. Ceru, ka zobenu pieprasījumu likme ir neierobežota, un ja ne... Noteikti jāatlicina laiks bibliotēkai un tur jāmeklē kaut kas par burvju priekšmetiem. Kamēr tas tika atlikts steidzamu lietu dēļ, man nācās sakārtot savu dzīvi un nodrošināt sevi ar pārtiku. Bez pēdējās tas kaut kā nav īpaši lasāms. Ejot lejā uz virtuvi, domāju, ko gatavot? Nav tā, ka man būtu daudz izvēles: manā ēdienkartē līdz šim ir tikai viena rinda – dārzeņu zupa. Precīzāk burkānu.

Eh! Cik ļoti gribas kartupeļus un maizi!

Tūlītēja žēlums pret sevi gandrīz saskrēja asaras, un kādā brīdī es gandrīz nolēmu izmantot zobenu, lai papildinātu savus

krājumus, vai lūgt viņu aizvest uz vietu, kur es varētu kārtīgi paēst, bet man bija bail. Instinkti man teica, ka zobens ir ierocis, tas nav paredzēts tikai tam. Ko darīt, ja man pietrūks izņēmumu par muļķībām?

Pēc gatavošanas un brokastīm mēģināju uzbūvēt gnomonu – saules pulksteni, bet viss, ko par to atcerējos, bija nosaukums. Apbrīnojusi “divas bultas”, kuras meta Ēna un Pūķis, viņa saskrāpēja galvu, spļāva un ķērās pie citām lietām. Vajadzēja kaut nedaudz sakārtot dzīvi un nolēmu sākt ar saviem kambariem, citādi vakar krēslā paklupu un gandrīz salauzu galvu.

Es centos visu iespējamo. Viņa ne tikai tīrīja biroju, dzīvojamo istabu un guļamistabu, mazgāja grīdas un logus, izsita un mazgāja aizkarus un gultas pārklājus, bet arī staigāja pa galvenajiem koridoriem, demontējot gruvešus, kur tie atradās, lai varētu pārvietoties, nesaduroties atkritumu kalni. Viņa arī organizēja apgaismojumu no lāpām, sadalot tās taupīgi – ne katrā riņķī, bet tikai pie dakšām, lai naktī nebūtu tik bīstami pārvietoties.

Tajā pašā laikā es apskatīju citadeli un uzzīmēju telpu plānu, kuras man izdevās izstaigāt. Es atzīmēju visas aizslēgtās durvis un apzīmēju telpas, kurās bija saglabājies kaut kas interesants. Kopumā es paveicu lielisku darbu, lai gan neesmu pārbaudījis pat ceturto daļu no milža.

Pret vakaru, kad vairs nevarēju pacelt rokas no noguruma, nomazgājos un, paņēmusi pauzi, iekārtojos ar grāmatām uz balkona vienā no istabām, kur iepriekš biju vilkusi krēslu ar

segu un spilveniem un neliels galdiņš, kuru pats biju salabojis. Novērošanas punktu es izvēlējos un aprīkoju ne velti – no šejienes pavērās skats uz ieeju pils pagrabā, tāpēc apvienoju divas svarīgas lietas – lasīšanu un Sefiras spiegošanu. Šodien noteikti nepalaidīšu garām.

Mana izvēle bija “Robežu vēsture”. Bieza grāmata, kas iesieta ādā un ar nodzeltējušām lapām, kas pārklātas ar sarežģītiem simboliem, īsumā iepazīstināja lasītāju ar vietējo pasaules kārtību, ģeogrāfiju un vēsturi. Arī šeit bija tāda pati karte, kas bibliotēkā, un es tajā bieži iegriezos.

Viss sākās, kā parasti, ar leģendu.

Ierobežojumu pasauli izveidoja un apdzīvoja dažādas radības, ko radījis Pūķis priekštecis. Taču Reačiem draudēja dažādas briesmas: no ziemeļiem tuvojās mūžīgs aukstums, no dienvidiem tuvojās nāves smiltis, no ziemeļrietumiem cilvēku zemēs virzījās indīgi purvi, no ziemeļrietumiem virzījās haosa uguns. dienvidrietumos. Austrumos bija vētrains brāzmas.

Nu, tas bija saprotams, kaut kāda kataklizma draudēja noslaucīt visu dzīvo uz vietējā dieva jaunuzceltās vasarnīcas.

Lai pasargātu jauno pasauli no briesmām, Priekštecis izvēlējās piecus spēcīgākos pūķus, kas bija apveltīti ar īpašu maģiju: dimantu, safīru, smaragdu, dzintaru un rubīnu, un lika tiem cīnīties savā starpā, lai izvēlētos spēcīgāko, taču lietas kļuva interesantākas. Pēc pirmās sadursmes dimants visus viegli nogāza un pēc tam pārtrauca cīņu.

"Es esmu stiprākais un varu uzvarēt katru no jums, bet tad

Pūķis sasniedz iet bojā. Tikai darbojoties kopā, mēs varam viņus glābt. Tāpēc valdīsim kopā, brāļi! – spiežot ar savu sirsnīgo runu viņš ļoti iespaidoja pārējos, un viņi piekrita.

Safīra pūķim tika uzticēts Kirfarongas sniegotajos ziemeļos. Smaragds ieguva Torisvenu – biezokņu un purvu zemi. Berštona, mežu un stepju robeža, pagāja zem rubīna spārna, bet karstais saulainā Solijara – līdz dzintaram. Dimants paņēma sev Dragon Reaches sirdi – Drakendortu. Priekštecis, to dzirdēdams, priecājās par savu bērnu gudrību un sacīja: "Lai tā būtu!"

Tieši tā! Šodien, izrādās, es aru dimanta pūķa rezidencē!

Un tā pūķi dzīvoja, nepūloties viņiem uzticētajās teritorijās, katrs savu iespēju robežās sargāja savu, un šie spēki pēc tam tika atjaunoti īpašās, burvju piesātinātās alās. Bija viegli uzminēt, ka dimanta pūķim bija dimanta ala, rubīna pūķim – rubīna ala un tā tālāk sarakstā.

Šķiet, ka es tikko apmeklēju to pašu dimanta alu! Tātad izrādās, ka es neiedomājos pūķi? Bet kāds tam augstprātīgajam izskatīgajam puisim sakars? Tas ir, Draklord? Varbūt būs plašāks skaidrojums?

Un viss būtu bijis labi, bet kādu dienu notika sieviete...

– Nu kā mēs bez tā iztikām! Pasaule ir atšķirīga, bet problēmas joprojām ir tās pašas. Un arī tie, kas pie viņiem ir vainīgi," nez kāpēc sadusmojusies, viņa aizcirta grāmatu ciet.

Rīt pabeigšu lasīt, citādi saule ir norietējusi aiz sienas, un kļūst arvien grūtāk atšifrēt nepazīstamos simbolus, kas rakstīti greznā rokrakstā. Jums ir jā rūpējas par savu redzi, pretējā gadījumā es

pat nevaru iedomāties, kur šeit meklēt oftalmologu.

Apskatījusi pagalmu, viņa uzlika skaļumu uz maza ķebļa un izberzēja nogurušās acis. Un tad es tās atkal berzēju, pārlicinoties, ka neko neiedomājos.

Pagalma vidū it kā nekas nebūtu noticis, zirneklis skraidīja apkārt!

Tikai tagad sapratu, cik zems ir mans balkons – tikai otrais stāvs. Mēģinot izvēlēties vietu, lai nejauši novērotāji mani neredzētu no ārpuses, es aizmirsu par Sfīras spēju mest tīklus tālu un precīzi. Acīmredzot nirfeat mani tik ļoti nobiedēja.

Novērtēju attālumu līdz zemei. Ja es pareizi novērtēju zirnekļa izmēru, viņa, paceļoties uz pakājkājām, var mani viegli sasniegt!

Sapratusi savu kļūdu, viņa sāka izmisīgi atraisīties no segas, ar kuru bija apsegusi ceļgalus. Krēsla koka kājas apdullinoši čīkstēja uz akmens, kad es uzlēcu. Sfīra, acumirkļi atpazinusi savu laupījumu, metās man pretī, strauji kustinot pinkainās ķepas. Paķērusi vērtīgu grāmatu, es iebridu istabā, un tajā pašā brīdī aiz muguras atskanēja pļauka. Es čīkstot atkāpos zem sienas aizsega un pagriezos.

– Dzīvs! – es iesaucos vai nu par sevi, vai par zirnekli.

Bija... Man bija cerība, ka duncis viņu ir nogalinājis, bet nē.

Krēsls, kuru Sfīra bija novilkusi ar tīklu, blāvi iekrita zālē no balkona. Tas droši vien avarēja. Bija ērti, bet smagi! Un cik daudz darba es ieguldīju, lai viņu atvestu uz šejieni!

– Reptilis! – paspiedu dūri. "Tas ir labi, un jums būs piemērota izmēra Mašenkas krīts," es mierīgāk nomurmināju un

devos uz savu istabu, kabatā sataustīdams vietējo šķiltavu, kas apgaismotu man ceļu.

Dienas laikā es atvēru visas durvis, lai apgaismotu tās ejas, kur nebija logu, bet tagad nebija pietiekami daudz gaismas, un es negribēju veltīgi dedzināt lāpas. Pirmkārt, bija žēl tos tērēt bez īpašas vajadzības, un, otrkārt, man bija bail no ugunsgrēka. Tu nekad nezini...

Vēl trīs dienas paskrēja kā viena. Es turpināju atjaunot kārtību tajās pils telpās, kurās viesojos visbiežāk. Izmantojot sirpi, es nopļāvu celiņus uz dārzu un divām kāpnēm pie sienas, kā arī pieklājīgu laukumu pie aizmugurējās ieejas, lai atvieglotu savu dzīvi. Lēnām viņa sāka sakārtot iekšpagalmu ar dārzu, kurā Sonic dzīvoja saules ēdāju pumpuros. Tā ir ļoti klusa un mierīga vieta.

Kopumā strādāju nenogurstoši, cenšoties pēc iespējas vairāk iedzīvoties pirms aukstā laika pienākšanas. Tagad ir silts, bet kas zina, cik tālu līdz vasarai tas ir pagājis? Likās kā jūlija beigas, bet ko es zināju par vietējo klimatu?

Nogurusi es pazudu bibliotēkā, mēģinot saprast, kā šeit viss darbojas, bet es nebiju burvis un ne vienmēr sapratu, ko lasu. Bet uzzināju, ka ziema šeit ir mitra un vējaina, jo teritoriju no ziemeļiem un rietumiem klāja kalnu grēda, bet no austrumiem pūta jūras vēji.

Ceturtās dienas rītā pamodos ar domu, ka būšu mežonīgs, ja nemainīšu diētu. Vietējie burkāni jau saslimu.

– Līna, vai tu esi pārliecināta? – jautāja pūķis, nemierīgi

lidinādams apkārt. – Ko darīt, ja pils jūs neielaidīs?

"Ja nevarēšu tikt iekšā, es izmantošu zobenu," puķu ķildnieks jautri atbildēja, stāvot pie vārtu restēm.

Lēmums doties pastaigā līdz jūrai radās spontāni, uzreiz sataisījos, paņēmu zobenu un, pat nepaēdis brokastis, nolēmu mēģināt pamest pili.

– Es iešu tev līdz! Tu ģībsti. Tu pazudīsi bez manis!

– Sonic, ja mēs nevaram atgriezties? – šajā brīdī es jau uztraucos par puķi, kurš paliks tālāk no saviem radiniekiem.

"Bet jūs pats teicāt, ka zobens mūs atgriezīs," viņš iebilda, viltīgi samiedzot acis.

– Zini, man ir ideja! – es pasmaidīju. "Ja viss izdosies, mēs varēsim brīvi ieiet un izkļūt no pils, kad vien vēlamies."

– Kā šis?

– Un šādi!

Es atkal iegriezu pirkstā. Es nevaru teikt, ka man patika procedūra, bet es mēģināju to uzskatīt par medicīnisku procedūru. Tas ir nepatīkami, bet nepieciešams, un pats galvenais, tas pēc tam dziedē pats bez pēdām, kas nevar vien priecāties.

Apkaisusi zobenu, viņa pacēla to ar gandrīz ierastu žestu un mēģināja skaidri formulēt savu vēlmi:

– Lai režģī parādās vārti divi reiz pusotra metra mērogā, pa kuriem pils teritorijā varēs iekļūt un izkļūt tik reižu, cik vēlēšies. Bez manas atļaujas šie vārti netiks atvērti un pat nebūs redzami, it kā to nemaz nebūtu. Es varu dot vai atsaukt šo atļauju jebkurā

laikā pēc savas brīvas gribas. Lai tas tā būtu!

Formulējot nosacījumu, es tik ļoti centos paredzēt visus notikumus tālākās attīstības variantus, ka sāku svīst.

– Līna, vai tu jūties slikti?

"Tas tagad pāries," sajutusi asu vājumu, viņa apsēdās tieši uz zāles, cieši vērodama vārtus.

Pagāja minūte vai divas. Pieci...

Kādā brīdī man šķita, ka nekas nav izdevies.

– Izskatās, ka esmu pārāk daudz vēlējies...

Pirms es paguvu beigt runāt, režģa centrs kļuva miglains, it kā tīts dūmakā, un, kad realitāte kļuva skaidrāka, tajā vietā parādījās pamatīgi vārti ar izsmalcinātām eņģēm, gredzenu roktura vietā un iespaidīgu. slēdzene, kurā iesprūda atslēga. Šķita, ka zobenam kā neveiklam datoram ir vajadzīgs laiks, lai apstrādātu komandu secību.

– Sonic, tas izdevās!

–Līna! Tu esi īsta ēna! Zobens tev paklausa!

Es piegāju pie vārtiem, atslēdzu slēdzeni un ieliku atslēgu kabatā, garīgi pateicoties zobenam par to, ka izdarīju pat to, par ko nebiju domājusi. Vārti atvērās bez čīkstēšanas, un es izgāju tunelī zem sienas, un pēc vēl desmit soļiem es atrados ārpus pils un palūkojos uz milzi.

Sonics lidinājās netālu, un viņa jau tā milzīgās acis kļuva vēl lielākas.

– Tas nevar būt, Lina! Esam ārā! Esam ārā!

10. nodaļa. Vārti uz lielo pasauli

Mums ar Sonicu izdevās atrasties ārpus Dortholas pils, taču tagad mums vajadzēja redzēt, vai varam atgriezties.

– Tagad atgriezīsimies. "Tu ej pirmais," es pavēlēju.

Pūķis labprāt izpildīja manu vēlmi, bet... viņš nevarēja. It kā viņš būtu trāpījis neredzamā plēvē, gar kuru sāka parādīties tikko manāmi loki. Jā! Aizsardzība darbojas, un, spriežot pēc vakar redzētā, tā izturēs vēl kaut ko.

"Līna..." Sonika bailīgi skatījās uz mani.

Jāatzīst, es nedaudz saspringu, bet to neizrādīju.

"Es dodu atļauju puķu puķu karalim Sonicam atstāt Dortholas pils teritoriju un atgriezties jebkurā dienas vai nakts laikā," es svinīgi teicu atļauju.

Pūķim viss izdevās uzreiz! Viegli pārvarējis restes, viņš atgriezās pils teritorijā. Aizturējusi elpu, es viņam sekoju.

Tikai vārti, atveriet un dodieties iekšā. Uhh! Pārvaldīts!

"Varbūt mēs vakarā nosvinēsim savus panākumus," es pasmaidīju, stingri nolēmusi vakariņot ar kaut ko citu, nevis burkānu zupu.

Uzmetusi mugurā mugursomu, kur iepriekš bija nolikusi vienā no pagalma ēkām atrastus makšķerēšanas rīkus, ūdensādu ar ūdeni un burkānu uzkodai, viņa paķērusi lāpstas kātu vai tam ļoti līdzīgu nūju. Bet es ilgi domāju par zobenu.

– Ņemt vai neņemt? – Viņa jautājoši paskatījās uz Sonicu.

"Tas ir smags..." puķu pūķis šaubīgi ievilka. "Bet ir bīstami iziet bez viņa." Nekad nevar zināt, ar ko mēs tiksimies...

Es domāju par to pašu.

– Zobens ir pamanāms un piesaista uzmanību. Es nespēju ar viņu ātri skriet. "Es nezinu, kā to izmantot paredzētajam mērķim," es uzskaitīju trūkumus un pēc tam paziņoju par lielāko plusu: "Bet tas var mūs uzreiz atgriezt." Dilemma...

Galū galā piesardzība ņēma virsroku. Pavadījusi nedaudz vairāk laika, cik vien spēja, viņa uzlika sev mugurā skabeli, ko bija paņēmusi vienā no sargbūdām. Es nevarētu satvert zobenu tādā stāvoklī, un kāpēc gan? Es neesmu paukotājs.

Es darīju savādāk: vispirms apvalka lejas daļā izgriezu diezgan garu un platu caurumu, kurā bija viegli iebāzt pirkstus, lai... savainotos. Šādu pavērsienu no manis noteikti neviens nesagaidīs.

"Labi, tagad es esmu gatava ceļot," viņa pielika punktu, pieķerdama sevi apzināti aizkavējam izbraukšanu.

Man vienkārši ir bail no nezināmā, kas gaidīja aiz vārtiem.

Es velti uztraucos, un, tiklīdz pils tika atstāta, manās asinīs uzliesmoja izpētes alkas. Dziedāja nepazīstami putni, čaukstēja koku vainagi, dūca kukaiņi, smaržoja puķes un garšaugi – vasara ritēja pilnā sparā, un tas pacēla garastāvokli.

Pēkšņi man ienāca prātā, ka mēs sen neesam izgājuši dabā... Bet kas mēs esam?

Mēģinot atcerēties, mana galva kļuva ļoti miglaina, bet es zināju, ka man jārikojas savādāk. Jums rūpīgi jāskatās apkārt

un jādažādo sava dzīve. Jo vairāk faktu sakrīt, jo lielāka iespēja atgūt atmiņu.

Pirmkārt, mēs ar Sonicu devāmies uz nelūgto viesu pulciņa kempingu. Bija jāpārbauda, vai viņi nav atstājuši kaut ko, kas palīdzētu saprast, kas viņi ir un ko no viņiem sagaidīt.

Nometnes vietā atradām izmētātu ugunsroku ar nesadegtu malku, un tuvumā bija pienācīgi krājumi nokaltušās malkas.

"Viņi grasījās palikt šeit pa nakti." Kapēc tu aizgāji? – skaļi nodomāju.

– Vai esi pārdomājis? Mainīti plāni? – Sonic ierosināja.

– Tieši tā! Mainīti plāni. Jautājums: kāpēc? Kas lika Nirfeats mainīt savas domas?

– Viņi laikam gribēja tikt pie dārgumiem, kas glabājas iekšā? – pūķis ierosināja.

– Tu domā pagrabu? Vai šeit atrodas Dortholas pils kase?

"Es nezinu, bet es jūtu spēcīgu burvību pašā klints sirdī, kas atrodas zem pils."

– Tas ir skaidrs.

Viss atkal nonāca pie tā, ka man vajadzēja atbrīvoties no zirnekļa, lai tur nokļūtu, vai izmantot zobenu. Tikai otrais variants man šķita nepieņemams, kaut vai tāpēc, ka es varētu nonākt lipīgā tīklā, ja Sfira būtu tur ielikusi savu migu.

Domādama apgāju pa stāvlaukumu, rūpīgi nopētot zemi zem kājām.

– Starp citu, Sonic, vai tu kādu no viņiem atpazīni?

"Nē, šie cilvēki man nav pazīstami," atbildēja pūķis. – Es esmu

tikai vasaras sākumā...

"Es atceros..." Es nopūtos un jautāju: "Paskaties no augšas, vai šeit ir kaut kas aizdomīgs?"

Cvetodraks lidoja pa autostāvvietu, un kopā mums izdevās atrast aizmirstu cimdu, diezgan nolietotu. Virves gabals, liela perlamutra zivim līdzīga zvīņa. Divzaru saliekta dakša, rupjš darbs un lūžņi, kurus putniem izdevās knābāt. Nekas būtisks, kas palīdzētu. Bet cimdu, svarus un dakšīņu tomēr iemetu plecu somā. Katram gadījumam.

Bet visievērojamākais atradums bija aveņu koks.

Patiesībā Sonic nezināja šīs ogas nosaukumu, taču tā pēc izskata un garšas daudz neatšķīrās no zemes avenēm. Pūķis atradumu nogaršoja pirmais un apliecināja, ka to var ēst droši. Apmēram desmit minūtes baudīju saldās, patīkami skābās, aromātiskās ogas, kas pēc burkānu diētas gāja uz leju.

– Līna? – Sonics apmulsis uzmeta man uz pleca.

– Mm? – iemetu mutē vēl vienu sauju ogu.

"Paņemsim šīs ogas kopā ar mums atpakaļceļā." "Mūsu meitenēm tas patiks," viņš kaut kā apmulsis jautāja.

– Protams, ka darīsim! – Es apsolīju un piebildu: – Geļa arī viņus ļoti mīl...

– Kas ir Geļa? – pūķis uzrauca, skatoties man acīs.

Manā degunā bija tirpšanas sajūta, un mani deniņi saspiedās. Vienu brīdi man likās, ka atkal zaudēju samaņu.

"Es- Es neatceros... Labāk nejautājiēt," viņa atbildēja nedaudz aizsmakusi.

– Labi, es nedarišu. Pagaidām es lidošu pa taku, paskatīšos, vai tur ir kāds, un tu sēdi šeit, pretējā gadījumā tu izskaties bāls. Pēkšņi tu atkal noģībsti.

Mans noskaņojums kaut kā uzreiz kļuva mazsvarīgs, un visa vietējā daba šķita sveša un augstprātīga, kā tas skaistais vīrietis portretā. Zaudējusi interesi par avenēm, es notupos pie koka, piespiežot muguru pret raupjo mizu.

Agripina...

Tagad šeit ir Gelya...

Kas tu man esi? Kas es tev esmu? Kāpēc tas ir tik skumji, tik sāpīgi? Man sāka tirpt deguns, un es aizvēru acis, ļaujot nobirt dažām asarām.

ES gribu iet mājās! Man jāiet mājās!

– Līna, ir tālāks ceļš! – Svifta Sonic atgriezās.

Viņa pielēca un ātri noslaucīja acis. Tās raksturīgi tirpa, bet roka palika sausa. Dīvaini...

– Ko tu raudāji? – pūķis aizdomīgi samiedza acis.

"Nešķiet," es ne pārāk loģiski atbildēju un steidzos mainīt tēmu: "Ā, žēl, ka nepaķēru papīru un zīmuli."

– Kāpēc tev tās šeit vajadzīgas?

– Uzzīmējiet teritorijas plānu, pretējā gadījumā mēs pēkšņi apmaldīsimies. Nu, tad atzīmējiet, kur un kādas interesantas lietas atradāt. Šeit ir, piemēram, šis avenu koks un ceļš.

– Neuztraucieties, mēs nepazudīsim. Es vienmēr varu atrast ceļu atpakaļ uz Dortholu.

Paļaujoties uz Sonicu, es riskēju iet nedaudz tālāk pa taku,

kuru vakardienas viesi bija samīdījuši. Viņa mūs veda uz zemes ceļu, pa kuru, spriežot pēc sliedēm, ik pa laikam brauca riteņu transportlīdzekļi. Es devos taisni uz dakšu. Galvenā trase pagriezās uz rietumiem un pazuda aiz kalna, un tās otrs gals bija apmaldījies mežā. Mazāks celiņš veda taisni kaut kur krūmos.

"Apvidus ir kalnains, visur ir brikšņi, nekas nav skaidrs," es sūdzējos, nožēlojot, ka neko īsti nevaru redzēt.

Man bija kārdinājums iet tālāk pa ceļu un pārbaudīt, kur tas ved, bet mans mērķis šodien bija upe un makšķerēšana. Un arī, ja iespējams, es gribētu tikt līdz jūras krastam. Tas šķita tuvu tikai no manu kambaru logiem, bet patiesībā bija tāls ceļš, lai līdz tai nokļūtu. Bet, ja eju pretējā virzienā, tad par zivi šodien varu aizmirst, kā arī par svētku vakariņām.

– Tātad? – Sonics nepacietīgi vicināja spārnus.

–Vai vari pārbaudīt, kas tur ir? – norādīju viņam ceļu, kas ved taisni.

Pūķis metās šautrā, un man bija jāgaida ilgas piecas minūtes.

"Tur lejā tek upe, iesim!" – viņš teica ar sajūsma, ar kādu bērni parasti reaģē uz ūdeni.

Uzmanīgi iegāju brikšņos, kas izrādījās no iekšpuses nemaz tik necaurejami, kā sākumā domāju. Šis ceļš tika skaidri izmantots, lai gan ne bieži. Patiešām, es ātri tiku pie upes, kas līkumoja starp kalniem. Kā sapratu, tā bija Tihonja – citas upes pieteka, daudz platāka, ko sauc par BerliantuaR. Nosaukums nozīmēja dimanta plūsmu.

Nedaudz pastaigājies gar upi, atklāju atzaru, kurā noteikti

bija jāatrodas zivīm. Apstājoties, es ieskatījos vēriņā, nosakot, kā plūst straume. Tas tika aktīvāk vilkts pa pretējo krastu, kas nozīmēja, ka visi atkritumi aizskalojās līdz tam. Būtu labi ierīkot tīklus aizjūras ūdeņos, bet vispirms vajag izpētīt dibenu... Bet es nekad tādas lietas neesmu darījis, es zinu tikai teoriju. Bet es to noķēru ar rokām dubļainā ūdenī. Bet es neatceros, kāpēc man tas bija vajadzīgs... Tas viss ir Agripina. Viņa vienmēr ir ar savām idejām...

– Smuki!

– Kas? Kur? – Pie manis uzreiz pielidoja satraukts Sonics, kurš pirms tam pētīja mazus baltus ziedus, lai tie būtu ēdami.

"Mani traucē pagātnes rēgi," es saviebos. "Kā tev iet..." Es pārtraucu teikuma vidū, redzot, ka tīkli šeit jau bija ielikti pirms manis!

– Kas?! Līna? – pūķis kļuva vēl sajūsmīgāks.

Un, patiesībā, kāpēc es esmu pārsteigts? Vai ne velti šeit ir taka? Acīmredzot ciemats ir pavisam netālu, kaut kur tieši aiz meža.

– Sonic, kāds zog no kunga zemēm.

– Par ko tu runā! – pūķis bija patiesi sašutis. – Mums viņi ir jāsoda!

– Obligāti. Un vai jūs zināt, kā? Mēs viņiem atņemsim daļu nozvejas. Iesākumam divas vai trīs zivis," es viltīgi pasmīnēju.

Izņemu uzmanīgi, neviens nepamanīs. Bet es to darīšu atpakaļceļā, un tagad galu galā es došos uz jūru, jo esmu atbrīvojis laiku.

Diena tiešām izrādījās gandrīz brīvdiena. Beidzot sasniedzu jūru...

Tuvumā ūdens plašums bija vēl pārsteidzošāks. Bija asa sāls smaka, debesīs lidoja trokšņaini putni. No augstajiem viļņiem, kas tikai no attāluma šķita kā nenozīmīgi viļņojumi, lidoja smidzināšana. Izjutusi bērnišķīgu sajūsmu, viņa kļiedza un skrēja uz ūdens pusi. Viņa apstājās pie pašas klints malas ar pukstošu sirdi.

Dievs, vai tas nav brīnums?!

Kad emocijas nedaudz norima, gāju gar krastu un atklāju nokāpšanu uz nelielu lagūnu, ko no lielā ūdens norobežoja robains akmeņu barjers. Ūdens nebija pārāk silts, bet tik dzidrs, ka varēja redzēt dibenu. Vietā, kur saules stari ieurbās ūdens stabā, peldēja mazas zivtiņas, un ar smiltīm un akmeņiem kaisītais dibens izskatījās diezgan pievilcīgs. Es uzspļāvu uz visu un, izģērbusies līdz apakšveļai, nopeldējos. Izrādās, man patika peldēties, bet noteikti iepriekš peldējos tikai upē vai ezerā. Varbūt baseinā, bet es par to neatceros.

Sonics ilgu laiku riņķoja virs manis un panikā svilpa. ES biju noraizējies. Un tad viņš nolēma ienirt, un man vajadzēja viņu noķert – puķu pūķa spārni samirka, un viņš pats nevarēja pacelties no ūdens.

– Tu esi traks! Kas ir jauki darīt kaut ko līdzīgu? – viņš bija sašutis, kad noliku viņu uz liela plakana akmens, pie kura sakrāvu mantas.

"Katram ir savas dīvainības," es piemiedzu pūķim. – Vai tev

auksti? Vai man tevi kaut ko ietīt?

"Tas ir labi, es to tā izžāvēšu," puķu pūķis ar īgnumu skatījās uz saviem spārniem, kas izplesti, lai nožūtu.

Papeldēju vēl nedaudz un, drebēdams, arī izkāpu krastā. Pūķis un ēna jau bija pagājuši pusdienlaikā, un bija vērts atgriezties. Nedaudz pažāvējusies savācu sevi un uzliku mugurā plecu somu un apvalku.

– Vai tu esi gatavs? Vai jūs varat lidot, vai jūs varat nēsāt?

"Es varu, bet es braukšu uz tevi," Sonics gandrīz atriebīgi noburkšķēja, un nez kāpēc man šķita, ka viņš ir nedaudz nosalis.

Nolicis pūķi uz pleca, devos atpakaļ, nolemjot apiet krūmus gar krastu un atgriezties pa citu maršrutu. Mums ir jāizpēta teritorija.

– Sonic, kad mēs pienāksim tuvāk, vai tu spēsi atrast vietu, kur mēs redzējam tīklus?

"Protams, es varu," mans draugs atbildēja daudz jautrāk.

Un tā arī notika, bet tikai pēc tīklu pārbaudes atklāju, ka kāds tos jau ir izvēlējis. Pareizi. Dīvaini, ka tas šorīt netika izdarīts. Varēja izmantot makšķeri, bet es negribēju šeit ilgi uzturēties, tāpēc papētīju tīklus rūpīgāk, un man paveicās. Man nebija tālu jāiet ūdenī, lai pamanītu dažas zivis.

"Es domāju, ka viņi šeit vairs nenāks līdz rītdienai?" – Es apspriedos ar pūķi. "Tātad neviens nesapratīs, ka šie skaistie vīrieši bija šeit."

No tīkliem atšķetināja divas elkoņa izmēra zivis, kuras izskatījās neatšķiramas no karpas. Viena karūsa izglābās, un

tā vietā paņēmu trīs mazākas zivis. Ieliku to lupatu maisā, ko biju paķērusi šim gadījumam, un mēs steidzāmies mājās. Likās, ka pulkstens ir septiņi vai seši, un lietas vienmērīgi virzījās uz vakaru.

– Līna, beidz! – Sonics klusi nočīkstēja, tiklīdz mēs nogriezāmies uz ceļa.

Pats jau redzēju, tāpēc sastingu pie krūmu robežas. Tieši uz taciņas, nerasniedzot vietu, kur bija apmetušies lielvārdieši, apkārt stutēja divi netīri basām kājām puīši. Viens izskatījās apmēram astoņus vai deviņus gadus vecs, otrs – apmēram trīspadsmit.

"Ejam mājās," jaunākais parāva savu vecāko biedru aiz rokas. Viņš piesardzīgi paskatījās apkārt un izmisīgi baidījās.

"Nekratiet, Šnīr," vecākais viņu pamāja.

Slinks, tumšādains pusaudzis ar nekoptiem un apgrieztiem matiem. Gan nemazgāti, gan nodriskāti tie, tāpat kā visi kļaidoņi, modināja manu piesardzību.

– Jā, nebaidies! – pievilka mazais ar tādu kā ciema akcentu. – Labi tev Dilda, tu skrien ātri. Pat Nirfa nevar tevi panākt.

– Tu melo! Tie sasniegs ikvienu, kuru vēlaties. Viņu dienestā ir tik daudz dažādu dēmonu.

Šķiet, ka šie vārdi Šnairam tikai lika justies vēl sliktāk, un viņš vairs ne tikai čīkstēja, bet gan čīkstēja.

– ES domāju! Diyyldaaaaaa....

– Ša! – tas, kuru viņi sauca par Diladu, izvilka no mazā sīkstajiem pirkstiem krekla garozās piedurknes, kas bija pārāk

ietilpīgas viņa tievajam augumam.

Viņš uzmanīgi paskatījās visapkārt, liekot man atlaisties un aizturēt elpu. No vienas puses, tie bija tikai bērni, no otras...

"Aruha šodien man teica, ka Cleaver ir kaut kur pilī." Kas to ņems savās rokās, tas valdīs šajās zemēs.

– Tu esi muļķe, Dilda! Arukha vēl neko tādu neatradīs! Vecā žagata jau sen ir zaudējusi prātu! – mazais bija sašutis un glēvi apsēdās, it kā būtu teicis kādu zaimošanu. "Visi zina, ka Dortholā nav iespējams iekļūt." Vīrs tā ir neredzams kupols, un tur nav iespējams iekļūt ne no debesīm, ne no pazemes. Mēs mēģinājām.

Es pārvērtos par baumām. Puiši noteikti zināja ko tādu, kas man nebija zināms.

Vecākais pagriezās un pasmīnēja, pazibinot laužto priekšzobu:

– Tu pats esi muļķis, Šnir! Par trim vara astēm Aruha man teica, ka zils pūķis varētu mani ievest pilī!

– Kāds tu esi stulbs, Dilda! Pat ja viņš ir izaudzis tikpat liels kā tavs galds! "Mazais no ātrās un prasmīgās muldēšanas uzreiz apripojās pa zāli, bet pat neapvainojās. Viņš noslaucīja lūpu no pārgrieztās lūpas un turpināja brīdināt savu vecāko biedru, pavisam aizmirdams baidīties: "Par trim astēm es tev kaut ko tādu pateiktu, tu paklausīsi!" Ne sliktāk, kā to būtu darījuši stāstnieki. Es atradu kādu, kam uzticēties. Vecā ķekata jau sen ir pārgājusi no smēķēšanas! Cik ilgi bija jāstrādā pie priekšnieka, lai nopelnītu šos nožēlojamus kaparus, ja?

– Aizveries, Shnyr, pirms es tevi turpat nogalinu! – Dilda rēgojās viņam pāri. – Kāpēc tu man tomēr seko?

– Jā, es...

"Tā nav tava māsa, kuru priekšnieks pārdos Nirfām!" Vai jūs zināt, ko viņi dara ar tādiem cilvēkiem kā Asija?

"Ak..." veiklais mazais pielēca un atkal pielēca pie vecākā, uzlika samierniecisku roku uz pleca un ar cerību ieskatījās viņam acīs: "Varbūt izdosies?"

"Tas neizdosies, Šnira," Dilda sabučoja matus. – Nirfi vakar bija šeit. Viņi neiegāja ciematā, viņi devās tieši uz pilsētu. Zavjals teica, ka starp tiem ir arī pats Tapredels! – Viņš noklusināja balsi. – Saproti?

Spriežot pēc Šnira sejas, viņš joprojām saprata.

"Tas ir tas, ko es domāju," Dilda turpināja. "Clever man dos spēku uzvarēt Nirfeats un aizsargāt mūsu ciematu."

Mazais sarāvās, bet spēja atturēt visus aizskarošos vārdus, kas steidzās ārā.

"Pieņemsim, ka jūs saņemat zobenu, bet nezināt, kā cīnīties." Tevi nekad nemācīja cīnīties ar zobeniem. Tu esi tikai arklis, pat ne siers!

Dilda samulsa.

– Nu ko, tas arklis. Arī jūs, teiksim, esat arklis!

– Ne par to es runāju! – viņa biedrs, gudrs pāri saviem gadiem, turpināja. "Pat ar dralorda zobenu jūs nevarēsiet izturēt pieredzējušus cīnītājus un pat burvjus." Vai esat dzirdējuši, ka arēnā prieka pēc tiek cirsts nier Tapred... Tarped... egle?

– Tapredel! – Dilda viņu izlaboja.

– Viņš liek uz sevi un... Ak! Dil, ja mēs dosimies uz pilsētu?

Uzliec to uz nyera Taper... sadalot un... – mazais atkal sagrozīja nosaukumu.

– Lieliska ideja! Varbūt jūs joprojām zināt, kur iegūt naudu derībām? Vai varbūt pat kā tikt līdz arēnai? Viņi pat nelaidīs tevi un mani pa vārtiem! Pēc tava Tapredel pavēles raustos cilvēkus nelaiž pilsētā, lai viņš paliek tukšā! “Lielais vīrs garšīgi noklepojās un īpatnēji salocīja pirkstus. – Njērs piekritīs atjaunot kārtību.

– Lai dēmoni viņu saplosa! – Šnirs dvēseliski piebilda. – Nu, labi, es vēl esmu jauns. Es nevaru daudz izdomāt, bet kā jūs plānojat iekļūt pilī? Kaut kā man šķiet, ka šī lieta būs vēl grūtāka nekā iefiltrēties pilsētā.

– Zilais pūķis! – Dilda triumfējoši teica.

– Ak, kādu nekārtību tu sataisīji! Zils pūķis-zils pūķis! Kur es to varu dabūt?

Es neviļus satraucos, jo zilais pūķis, lai arī mazs, tomēr paslēpās tieši man uz pleca? Un, lai iegūtu dralorda zobenu, kas viņiem tik ļoti nepieciešams, viņiem nav jāielaužas maģijas aizsargātā pilī.

Un mani arī ļoti ieinteresēja tā pati trakā vecene. Kā viņu sauc, Arukha?

– Lūk, zilais pūķis! – lielais vīrs teju svinīgi pasludināja un... pastiepās klēpī, no kurienes izmaksķerēja kaut ko mazu un uzmeta gaisā.

Sonic čīkstēja, es pieliku roku pie mutes.

Uz aptuveni pusotru metru vai pat mazāk garas raupjas auklas

plīvoja spilgti zils pūķis. Tas izskatījās gandrīz kā sapņu grāmata, tikai kušķim uz astes un pušķim bija zaļi dzeltens nokrāsa.

– Nu! Nāc, ved mūs uz pili,” lielais vīrs parāva virvi.

Mazie spārniņi nevarēja pretoties šim raustījumam. Pūķis nokrita kā ziemas labība, bezpalīdzīgi plīvodams pa virvi. Viņš nenokrita zemē, tikai pateicoties viņai. Pūķis pievilka viņu sev klāt, rupji satvēra ar roku, un gūstā esošais puķu pūķis nožēlojami nosvilpa.

– Ei, nespied tā, tu to sabojāsi! – Šnirs bija sašutis.

– Vai jums ir žēl kaitēkļa? – Dilda pasmīnēja. "Es noķeršu vēl dažus, es atradu izcirtumu, kur viņi ir atrodami."

– Un tur ir daudz zilu? – mazais uzdeva nodevīgu jautājumu.

Mēs redzam, tur Tomēr viņu nebija daudz, un neapmierinātais lielais pūķis atkal iemeta nelaimīgo pūķi.

– Lidojiet uz pili, radījums! – viņš pavēlēja.

Man nebija laika neko darīt. Sonics skaņas ātrumā nolēca no mana pleca, apstiprinot tiesības nēsāt vārdu, ko viņam biju devusi, un ar nagiem satvēra zēna seju.

– Vēl viens zils! – Šnirs sajūsmā kļiedza. – Mans! Es arī iešu pēc dārgumiem!

Viņš mēģināja satvert Sonicu, taču viņš izvairījās un, kā īsts cīnītājs, devās uz otru piegājienu. Cīnoties no mana pūķa, Dilda tik ļoti vicināja rokas, ka puķu pūķis uz virves karājās tā, it kā tas vairs pat nemēģinātu lidot.

Situācija nepārprotami ir pārsniegusi robežas. Otrais puķu pūķis manam draugam bija dārgs, un es nevarēju palīdzēt.

– Nu, beidz! – es skaļi iebļāvos, iznākot no krūmiem un apzināti uzmetot augstprātīgu skatienu.

11. nodaļa. Traku vecu sieviešu prognozes dažkārt piepildās

Pārliecināti izpletusi kājas, viņa uzlika rokas uz gurniem un vērtējoši paskatījās uz zēniem, kuri no manis baidījās.

– Kas tu vēl esi? – Dilda savāca sevi un saraustītām acīm skatījās atpakaļ.

– Esi pieklājīgāks, Dil, tas ir jēga! – Šnīrs skaļi čukstēja, pagrūdīdams savu vecāko biedru. – Vai tu redzēji zobenu aiz muguras?

Es jutu iekšā aukstu. Šie divi bija diezgan spējīgi atņemt manu ieroci, ja uzbruktu kopā.

To visu sakot, puika nenolaida acis no manis ar savām milzīgajām, nedaudz izspiedušajām, vēriņajām neparasti zili melnajām krāsām. Tas ir, tas nav figurāls. Tik dīvainu īrisu nokrāsu uz zemes vēl nebiju redzējis.

Tas ir šausmīgi, godīgi sakot.

– Atlaid puķu ķildnieku, zēn! – Centos saglabāt iniciatīvu.

Lai ko mazais puisis domāja par manu izskatu, viņa rokas pašas kustējās, lai izpildītu pavēli. Tikai pēdējā brīdī viņš piespieda pusmirušo puķi sev pie krūtīm, un mana sirds no satraukuma izlaida sitienu. Vai viņš ir dzīvs pēc tam?

"Tu varēji viņu nogalināt, vai nav skaidrs?" Ziedu puķi ir mazi un trausli, un ar tiem nevajadzētu apieties tik neuzmanīgi. Vai

tavi vecāki nav iemācījuši neapvainot mazākus un vājākus?

Sonics protestējot nosvilpa virs manis. Viņš acīmredzami neuzskatīja sevi par vāju.

– Nu, tie ir kaitēkļi! – Dilda uzmundrināja.

– Nav taisnība! Vai zini, ka pumpurs, kurā nakšņoja puķu pūķis...

– Līna ir noslēpums! – pūķis nobijās. "Viņi uzspridzinās visus ziedus, ja uzzinās!"

"...ir īpašas labvēlīgas īpašības," es beidzu, bet piebildu: "Taču tas neko labu nedos tam, kurš kaut reizi mūžā ir apvainojis puķu atvilktņi."

"Mēs nezinājām..." mazais ievilka, slēpjoties aiz vecākā.

"Dod man to puķu ķildnieku, zēn," es prasīju.

– ES nevaru! – viņš neizpratnē vilcinājās. – Kāpēc tu vispār dod pavēles?

Es jau noskaidroju, ka vietējā aristokrātija it kā uzrunājama kā nyer un nyera. Tirgotājam, amatnieku šķirai, turīgajiem pilsētniekiem un ierēdņiem, kuriem nav titula – sieur un sieur. Bet es nesaskāros ar titula arklu, bet, visticamāk, tas bija vienkāršo cilvēku vārds. Šajā hierarhijā Shnyr ierindoja mani starp augstākajām klasēm, pamatojoties uz dažām īpašībām, kuras saprata tikai viņš, tāpēc es nolēmu pieturēties pie šīs līnijas. Es nedomāju, ka vienlīdzība man neko vairāk nedos.

"Jūsu vecāki jums vispār nemācīja manieres, zēni?" – es pacēlu degunu un gandrīz pasmējos par savas rīcības teatralitāti.

Nē, jums arī nevajadzētu to saliekt. Kādas manieres var būt

šiem stulbiem, kuri kopš bērnības ir spiesti strādāt par grašiem?

"Mēs esam bāreņi," puisis drūmi nomurmināja un, skaļi šņaukdams, noslaucīja degunu ar piedurkni.

Mana galva jutās izplūdusi, pasaule šķita miglā tīta.

"Mēs esam bāreņi! Neviens par mums nestāvēs, Lina! – manā galvā atskanēja melodiska sievietes balss. Es dziļi ievilku elpu, mēģinot koncentrēties uz realitāti. Tā noteikti atkal bija fragmentāru atmiņu atbalss.

"Es redzu," es klusi atbildēju, uz brīdi aizverot acis.

– Nyera? – Dilda sarauca pieri.

– Kas tev noticis? – Šnīrs viņam piebalsoja.

– Es arī esmu bārene. Šķiet..." Es nevarēju nepadalīties.

– Kā tas šķiet? – mazais satvēra manus vārdus.

– Nav svarīgi! – Viņa atmeta to, cenšoties runāt stingri. –

Atdod man puķu dreķi un...

– Dil, tur ir nosfēras! – Šnīrs mani pārtrauca, rādot savu netīro pirkstu pret debesīm. – Čau, nosfēras! – Viņš nosmīnēja, it kā grasītos raudāt.

Es nesteidzos pagriezt galvu. Nu, nē, es neuzķeršos uz šo bērnišķīgo triku. Vienkārši novērsieties, un blēži vai nu aizbēgs ar nelaimīgo puķu atvilktņi, vai arī man kaut ko nositīs. Es arī neizslēdzu laupīšanu, es neesmu tik uzticams.

– Sonic?

– Viņiem ir taisnība! Mums tuvojas daži briesmoņi, un tie vienkārši smaržo pēc haosa burvības," puisu vārdus apstiprināja mans draugs.

Es joprojām skatījos tajā pašā virzienā, veidojot plaukstu vizieri. Uz apvāršņa virzienā rietošās saules fona dažu lielu putnu bars šķita kā melni plankumi. Un acīmredzot viņa devās mūsu virzienā.

Vai arī tie nav putni?

– Ješkina kaķis! Kas tie ir, sikspārņi?! – nobrīnījās, aplēsdama, ka šiem radījumiem jābūt ne mazākiem par ledusskapi.

– Nofēras! Tās ir nofēras no Nirfgaard! Esam beiguši! – Šnirs klusi ierunājās, šņukstēdams caur vārdu.

Siluetā nofēras visvairāk atgādināja milzīgus sikspārņus. Es nezināju, kādi radījumi tie ir. Varbūt arī mūsu Sfiras attālie radnieki piedzērās no artefaktiem vai kaut kā cita, bet zēni no viņiem nopietni baidījās. Bija dīvaini redzēt, kā puisis, tik garš kā es, trakulīgs un stiprs, neskatoties uz to, ka viņam joprojām bija mazuļa seja, bija gatavs raudāt. Shnyr, viņš bez vilcināšanās lēja asaras. Viņš rūca kā četrgadīgs bērns.

– Sonic? Vai viņi ēd cilvēkus, šīs nofēras? – neizpratnē pagriezās, meklējama patvērumu.

– Es nezinu... Apmulsušais pūķis apsēdās man uz pleca un bažīgi raudzījās debesīs.

Es divas reizes sasitu plaukstu, lai pievērstu viņu uzmanību.

– Tātad, beidziet gausties! Mēs meklējam pajumti. Dzīvs! – Es visu ņēmu savās rokās.

Varbūt man vajadzētu sēdēt mežā vai tajos krūmos, kur es slēpos no zēniem? Tie ir biezi un šķietami uzticami. Varbūt šie

rāpojošie radījumi lidos garām, bet ejam mājās.

– Kur tad tu vari no viņiem paslēpties, nyera? – Tilda panikā saspieda puķu cīnītāju dūrē. "Viņi ar saviem kliezieniem izlaužas cauri jebkurai barjerai." No viņiem nevar paslēpties ne būdā, ne pazemē...

Nu, man bija viena ideja, kur mēs visi garantēti varēsim paslēpties no šiem dīvainajiem sikspārņiem. Nav tā, ka es gribēju puišus ielaist pilī, bet nevarēju atstāt bērnus, lai viņus aprij briesmoņi.

– Dod man, citādi tu viņu nožņausgi! – es pārliecinoši satvēru Dildas roku un atlaidu pirkstus, aizvedot prom nedzīvo pūķi. Es ceru, ka viņš vienkārši noģībs un pamostas, pretējā gadījumā Sonic būs sarūgtināts. – Tagad seko man! – Viņa pavēlēja, skrienot uz pils pusi.

– Es lidošu uz priekšu, man jāpaslēpj ganāmpulks! – Sonics nočīkstēja un gandrīz uzreiz pazuda no redzesloka.

Es skrēju viņam pakaļ, un man aiz muguras puiši čaukstēja ar kailajiem papēžiem pa zāli. Es skrēju uz pili pirmais un gandrīz aizrāvu elpu, neskatoties uz to, ka slaidā Dilda bija krietni atpalikusi. Hm! Izrādās, ka esmu lielisks skrējējs, man pat patika šādi skriet – ātri un bez maksas. Varbūt mums vajadzētu atsākt treniņus...

Atsākt apmācību?

Pēdas kedās. Taka kā lentīte vijas zem katra soļa. Ir karsts un es dzeru ūdeni no sporta pudeles...

Es skrēju! Viņa noteikti skrēja! Tas bija kādā mežā vai parkā.

Manu acu priekšā parādījās skaidra aina.

– Nyera! Nepamet mani! Nyera! – Šnirs, kurš bija krietni aiz mums, kļiedza.

Lielais puisis jau bija mani panācis, un es iebļāvos, neļaujot viņam atvilkt elpu:

– Vārds! Kāds ir tavs vārds!

Es neskatījos uz viņu, tikai uz debesīm. Biedējošas nosfēras riņķoja tieši virs vietas, kur vakar atradās nelūgto viesu nometne. Lieliski! Mazajam tas izdodas.

– Tu nevari nosaukt savu īsto vārdu, nyera! Diemžēl šī... – Dilda apmulsā un noklepojās.

Kaut kas man teica, ka segvārdi nav piemēroti tādā jautājumā kā maģija.

– Tā ir katastrofa ticēt stulbumam! – es viņu pārtraucu. – Bet, ja vēlies, paliec šeit.

Es izaicinoši atvēru vārtus un iegāju iekšā.

– H-kā tu tur nokļuvi?! – Šnirs, kurš beidzot ieradās laicīgi, tik ļoti izspieda savas jau tā glancētās acis, ka varēja par to strīdēties ar Soniku.

"Es te biju reiz..." Tilda atvēra dūraiņu un aptaustīja resnīšu biezos stienus, it kā būtu aizmirsis, ka tos tūlīt apēs vai ko vēl ļaunāku.

– Ja gribi nākt pie manis, nosauc vārdus. Dzīvs!

"Es esmu Maķedonija," mazais atzinās un likās samulsis.

"Es dodu atļauju uzart Maķedoniju iebraukt pils teritorijā, ja viņš nepārkāpj likumu, nezog, nebojā mantu vai nenodara man

nekādu kaitējumu," ceru, ka visu pateicu pareizi.

– Ak! Vārti ir parādījušies! Liels vārtiņš! Vai tu viņu redzi?!

– Diezgan silts? Šeit nav vārtu! – stūrgalvīgā Dilda bija sašutusi, gandrīz vai raudādama.

– Jā, stulbi! Skaties! – Šnirs atvēra durvis un iegāja iekšā.

– Tas ir neiespējami! Neviens tur nevar ieiet, Shnyr! Šī ir Dortas zāle! Šis ieguva ir haoss! Tauki ir ugunī!

Es pakratīju galvu.

"Jums būs nepatīkšanas, kad nāsfēra nonāks pie jums, ja jūs nekavējoties neidentificēsiet sevi!"

Sikspārņi, pie kuriem ērgļi varēja augt un augt – te ļoti kļūdījās, novērtējot izmērus, jau bija beidzis nometnes apskati un pagriezās uz pili. Arī Dilda to pamanīja un rezignēti nopūtās:

– Silan mani!

"Es dodu atļauju Silānam iebraukt pils teritorijā ar nosacījumu, ka viņš nepārkāpj likumu, nezog, nebojā mantu un nenodara man nekādu kaitējumu," es teicu tikpat svinīgi. Un viņa piebilda: "Nāc!"

Puisis pilnībā nopeldēja, un man pašai nācās atvērt vārtus un ievilkt viņu iekšā aiz apkakles.

– Viņas tur nebija! Tā nebija... – Dilda apstulbusi nomurmināja, atskatoties uz restēm, kamēr es viņu vilku aiz krekla.

– To es saku! – apstiprināja Šnirs, sajūsmā lecot augšā.

Viņš pagrieza savu apaļo, nolocīto galvu tā, ka viņa izdilis kakls, šķiet, nespēs izturēt svaru, un tas ripo pa zāli kā garausu

bumba.

– Tad tu būsi pārsteigts. Aiz manis! – Es skrēju uz aizmugurējo ieeju. Atvērusi smagās durvis, viņa pavēlēja: "Nāciet iekšā!" – un devās taisni uz veļas telpu.

Es atvedu zēnus šeit kāda iemesla dēļ. Nav zināms, cik ilgi mums būs jāslēpjas un cik ātri nosfēras aizlidos. Viņiem šodien noteikti vajadzētu nakšņot pilī, vai nevajadzētu viņus naktī izmest? Un ja tā, jums vajadzētu sakārtot putru. Es patiesi baidījos iegūt utis vai ko citu. Turklāt bija nepieciešams puišus noslogot, lai neatliek laika stulbiem jautājumiem vai liekām bailēm.

– Šeit ir dažas ziepes, jūs varat izmantot šīs mazgāšanas lupatiņas vietā. Paliec šeit, es tev atnesīšu tīras drēbes...

Un tad es atcerējos par puķu atvilktņi, kuru pirms skriešanas paspēju iebāzt klēpī. Viņš nekad neizrādīja nekādas dzīvības pazīmes. Uzmanīgi izmakšķerēju to gaismā un pārbaudīju. Patiešām, viņš izskatās pēc Sonic, izņemot to, ka viņš izskatās nedaudz huligāns. Dzeltenais kušķis samatējis lāstekās, arī aste izbalējusi. Puķis izskatījās slims un novārdzis.

– Kad tu viņu noķēri? – jautāju klusajai Dildai.

– Pirms trim dienām.

– Trīs dienas?! Vai jūs kādreiz esat viņu barojuši? Vai tu man iedevi kaut ko dzert?

No puīša apmulsušā skatiena bija skaidrs: ne viens, ne otrs. Es aizkaitināta nopūtos, un tajā brīdī Sonics izlidoja pa veļas telpas šauru logu.

– Viņš nogalināja manu brāli! Nogalināja viņu badā un pēc tam nožņaudza! Paņemsim viņu pie sienas un pabarosim tiem radījumiem, kas riņķo virs pils. Vai Sefīra!

– Sonic! – Biju sašutis par tādu asinskāri.

Tik dusmīgu pūķi nebiju redzējusi, un priecājos, ka puīši viņu nesaprata.

"Viņi nogalināja..." Sonics netaisni samiedza acis un paskatījās uz Tildu.

– Pagaidi! "Uzmanīgi paņemu saburzīto pūķi un ieliku to sile ar ūdeni. "Esmu pārliecināts, ka tavs brālis ir tikpat foršs un stiprs kā tu." Tagad mēs viņu liksim pie prāta.

Tiklīdz pūķis kļuva slapjš, viņš atdzīvojās, apgriezās uz ķepām un ar savu mazo mēli sāka alkatīgi klīst pa ūdeni – tas ir visskaistākais skats. Joprojām brīnījos, ka pūķu mēles nebija dakšotas, kā ķirzakām pienākas, bet vienkārši sārtas un asas.

– Dzīvs! – Sonics čīkstēja.

– Dzīvs! – Dilda izdvesa un pēkšņi ielauzās uzvarošā smaidā. "Zilais pūķis beidzot mūs atveda uz Dortholas pili!" Vecā Aruha savā pareģojumā nekļūdījās.

– Lieliski. Un ko tev te vajag? – es piesardzīgi uzlūkoju puisi.

"Draklorda Berliana burvju zobens," viņš atbildēja un samulsa. – Viņš ir kaut kur šeit – pagrabā. Viņi saka, ka viņam tur ir īpaša vieta.

– Vai vēlaties ar kādu cīnīties? Es varu jums iedot vēl vienu zobenu, ja, protams, jūs zināt, kā to izmantot.

Es tiešām atradu dažus ieročus un katram gadījumam paslēpu

dažādās vietās pilī.

– Viņš? Izņemot to, ka viņš zina, kā rīkoties ar nūju! – Šnirs iesmējās, šņaukdams.

– Aizveries! "Dilda veikli uzsita viņam pa seju un tad pagriezās pret mani: "Es nezinu, kā, njera." Bet man ir jāiestājas par savu māsu, viņai nav neviena cita, izņemot mani. Bet tas zobens nav vienkāršs, bet gan maģisks. Viņi saka, ka viņš izpilda sava īpašnieka vēlmes.

– Tu esi tik silta, Dilda! – Šnirs atkal neatlaidās. "Viņš piepildīja dralorda vēlmes un bija burvis. Viņš nedomā par tavējo! Tu neesi burvis!

Dildas vilšanās nebija robežu. Viņa seja kļuva pelēka, viņš nogrima pie siles malas un, jocīgi pamānot ar rokām, ieslīdēja iekšā, saslapinājis bikses. Viņš uzlēca, viņa ausis un vaigi liesmoja sarkani.

– Nomierinies! Vienkārši pastāstiet man, kas notika. Mēģināsim kaut ko izdomāt, bet vispirms jānomazgājas un jāpavakariņo. Personīgi es biju ļoti izsalcis.

– Nomazgājies? Vakariņas?! – Šnirs neticīgi skatījās uz mani.

– Vai tu esi izsalcis?! "Lielais puisis arī atkāpās soli atpakaļ, paslēpdams mazo aiz muguras.

– Čau, puisi, ko jūs darāt? – saraucu pieri.

– Tu mūs apēdīsi, vai ne? – šķiet, ka abi nopietni noticēja šim variantam.

Es tikai nopūtos un pakratīju galvu.

– Man nav ko darīt! Bet netīrus un draņķīgus pilī nelaidīšu.

Es to pabarošu Sfirai, viņa ir ļoti izsalkusi.

Mani apbēra vesela jautājumu straume par to, kas es esmu, kā es te nokļuvu utt., Un tā tālāk. Man vajadzēja kliegt, lai apklustu.

– Klusi! Klausīties uzmanīgi. Mani sauc Nyera Vasiļina Vjuga, un jums mani jāuzklausa, jo es esmu... Pūķa ēna," viņa nolēma pārbaudīt zēnu reakciju.

Ak, tas bija daudz vērts! Viņi nokrita uz ceļiem kā satriekti un sāka kliegt kaut ko nesaprotamu.

– Klusi! Ja vēlies atbildes uz jautājumiem un palīdzību, zvēri man nešaubīgi paklausīt, citādi... – Es vēl pat neesmu izdomājusi, kā viņiem draudēt, bet puikas izrādījās gudrāki.

Dilda pacēla galvu un, godīgi rudzupuķu zilām acīm skatīdamies, nopietni sacīja:

"Es, arklis Silans, zvēru uzticību Pūķa ēnai!" Lai Pūķis priekštecis mani sit, ja es pārķāpšu savu vārdu!

– Es, arklis Maķedonija, zvēru uzticību Pūķa ēnai! Lai Pūķis priekštecis mani sit, ja es pārķāpšu savu vārdu! – mazais atkārtoja kā atbalss.

– Sokha Silan, Sokha Maķedon, es pieņemu jūsu solījumu. Savukārt es apsolu tev būt... – Es tik tikko manāmi apklusu: – labs suverēns. ...Āmen! "Es nezinu, vai šeit ir paredzēts pieņemt zvērestus, bet zēniem tas patika." – Lieliski. Tagad mazgājies! – sasita plaukstas. "Es aiziešu pēc drēbēm un mēs pagatavosim vakariņas." Neatstājiet ēku. Sonic? – uzsaucu pūķim, kurš kaut kur aizlidoja un tikko bija atgriezies ar dzeltenām saules ēdāja ziedlapiņām ķepās. -Vai tu esi redzējis nosfēras?

– Jā. Pieci riņķoja pāri pilij, trīs lidoja kalnos.

– Viņi nevar šeit nokļūt?

"Viņi mēģināja, bet viņiem neizdevās." Maģija mani nelaiž iekšā. Tas ir virs mums kā kupols.

– Brīnišķīgi!

Godīgi sakot, tas man lika justies daudz labāk.

– Vai tu viņu saproti? – Šnirs paskatījās uz mani, ieplestām acīm.

– Saproti. Šis ir Sonics, Dortholas pils ziedu puķu bara karalis. Tāpēc izturieties pret viņu ar cieņu.

Tajā brīdī otrais puķu puķis nosvilpās un, uzbudinājies, izlidoja no siles. Sonic kaut kā uzreiz novīta. Dzeltenās ziedlapiņas, ko viņš satvēra ķepās, nokrita uz grīdas.

– Kas notika? – es apsēdos un uzmanīgi savācu tās plaukstā.

"Viņš smejas par mani," Sonika sarūgtināta atbildēja. "Viņš saka, ka tāds vājš un garlaicīgs kā es nevar būt bara karalis."

"Viņš šeit nav bijis ilgu laiku, viņš vienkārši nezina, kas pilī notiek." Bet esmu pārliecināts, ka tavš gudrākais nebūtu tevi atzinis, ja tu nebūtu cienīgs. Ejam! Ejam, ejam," es saucu puķi.

Sonic reakcija mani satrauca. Viņš bija patiesi noraizējies par savu brāli, taču šķiet, ka viņu attiecības nebija vienkāršas. Lai brālis pazudušais neizjauktu barā līdzsvaru.

"Ah..." mans mazais puķis šaubīgi paskatījās uz mazo puķi ar zaļi dzeltenu cekulu, kas skraida aļus veļas istabā.

"Un lai tavš brālis paliek un pieskata zēnus." Pasūti viņam, tu esi karalis.

Sonic to arī darīja, bet man šķita, ka viņš bija nedaudz apmulsis.

– Šķiet, ka jūsu mazajam brālim ir grūts raksturs? "Nereaģē uz provokācijām," es čukstēju, kad mēs izgājām no veļas istabas. "Viņš noteikti vēlēties apstrīdēt jūsu dominējošo stāvokli, ja es par to kaut ko saprotu." Bet jums ir liela atbildība, parādiet gudrību saziņā ar viņu. Un viltīgs, – es piemiedzu aci un saburzīju uz mana pleca sēdošā Sonic ģerboni. – Tagad ved mani līdz pašai augšai. Mums vajadzētu paskatīties, ko nosfēras tur dara.

Pūķis mani veda uz augstākā skatu torņa kāpnēm, kurās līdz šim nebiju ieskatījies.

– Jūties brīvi piecelties. Kāpņu telpa nav bojāta, dzīvas radības nav.

Viņa piecēlās un uzmanīgi paskatījās ārā pa novērošanas logu. Es uzreiz redzēju Nosferovu, viņi veica sarežģītus pagriezienus, pārbaudot torņa aizsardzības spēku. Vietā, kur viņi pieskārs neredzamajam nojumei, tikko pamanāmi aplī šķīrās – kā vilņi uz ūdens, tikai gaisā.

– Kas par riebumu! – viņa paraustīja plecus, kad viena no nosfērām bija tik tuvu, cik kupols lāva.

Ir daudz sikspārņu šķirņu, un starp tiem ir daži diezgan mīļi eksemplāri, taču šie bija vieni no vispretīgākajiem. Smailas ausis rievotas no iekšpuses, daži izaugumi uz purna, uz priekšu vērsts žoklis ar iespaidīgiem ilknēm un spārni... No rokas, apmēram desmit metru garumā.

Viņi, tāpat kā Sphira, tiek baroti ar augšanas artefaktiem, vai kā?

Melnš kažoks ar brūniem plankumiem un bālganām, aklām acīm pabeidza pretīgo attēlu. Man izdevās to visu redzēt, kad viens no briesmoņiem lidoja tieši man virsū. Ietriecoties kupolā, viņš pacēlās debesīs, un es instinktīvi paslēpos, cenšoties nomierināt savu pukstošo sirdi. Neapšaubāmas bailes un riebums – to šie briesmoņi manī iedvesa. Tagad es saprotu, kāpēc puīši šausmās raudāja.

Jautājums ir, no kurienes radās nosfēras? Neizskatās, ka viņi te būtu bieži viesi, citādi puikas pierastu. Un, ja šīs peles ieradīsies šeit lidot dienu un nakti, tad par jauniem uzbrukumiem būs lielas šaubas. Sefīras iekšienē, ārpus nosfēras... Ja nu nirfi un viņu karogi atkal nāks? Vai tad zobenam ir jābūt pilnīgai neredzamībai, vai arī man nekavējoties jāpārnes visa pils uz drošu vietu?

Izredzes izskatījās arvien skumjākas. Lai ko arī teiktu, kaut kas būs jāatrisina ar pārtiku. Bet tas vēl nav viss. Netālu ir ciems, un, lai gan es tur nevienu nepazīstu, es jau iepriekš jūtos vainīgs, ka tā iemītniekiem ir radījis nelaimi.

Es biju par deviņdesmit deviņiem procentiem pārliecināts, ka nosfēras šeit atrodas manis dēļ.

12. nodaļa. Viesi, kuri nav gaidīti, un lēmumi, kas nav izpildāmi

Reginharda Berlians, dimanta pūķis, Drakendortas draklors.

Drakendort Reach, Dragon Peak, Diamond Cave. Tās dienas rīts, kad Lina mēģināja doties mājās

Maģiskā siena ap Drakendortu nogāzās pa nakti, es to skaidri jutu. Likās, ka viņš vienmēr būtu dzirdējis dūkoņu uz apziņas robežas, bet to nav pamanījis, un pēkšņi tas piepeši padevās draudīgam klusumam.

"Aizsardzība! Viņa ir aizgājusi!" – Berlians metās apkārt alā.

"Tā ir viņa! Es zināju, ka mēs nevaram uzticēties nodevējam!"

No neapmierinātības es draudīgi norūcu un izlēju liesmas uz alas sienām un griestiem, paužot mūsu kopīgās emocijas. Es jutos pēc iespējas atvieglots. Tas ir, atvieglojuma gandrīz nebija.

"Es neticu, ka Lindara to izdarīja," pūķis gandrīz kautrīgi ierosināja.

Es ar savu ķepu pagriezu skaistu dimanta "krūmu", kas tik nevietā bija nokļuvis manā ceļā.

"Viņa ieradās šeit, lai pilnībā iznīcinātu Drakendortu, vai jūs nesaprotat?! Viņa izlikās par nevainīgu jēru, nozaga Cleaver un..."

"Viņa jūtas slikti, Reg! – labsirdīgais Berliāns mani maigi pārtrauca. "Vai jūs to nejūtat?"

Patiešām, rituāla maģiskās ķēdes, kas saistīja pūķi un Ēnu, šķita oksidējušās un sarūsējušas. Lindarai bija lielas nepatīkšanas. Kas tur bēdās, uz nāves sliekšņa!

– Reg, mums viņai jāpalīdz!

Berliāns bija nopietni noraizējies. Viņš nekad agrāk nebija nokļuvis tādā stāvoklī, bet trakākais bija tas, ka es izjutu visas viņa emocijas, kas pārsteidzoši saskanēja ar manējām un kuras es centos apspiest. Iracionālā vēlme glābt Ēnu bija principiāli pretēja tam, ko es jutu pret šo meiteni.

"Ļaujiet viņam ātri nomirt un beidziet!" – es atbildēju pūķim, dusmīga uz sevi, viņu un nolādēto nodevēju vienlaikus.

– Reg, lūdzu!

"Es pat nedomāšu par to! Ļaujiet viņam pateikt paldies, ka esmu ieslodzīts, pretējā gadījumā es pats būtu salauzis viņas lieso kaklu!

– Viņa nav kalsna!

"Man vienalga, kāds Lindarai ir kakls. Viņi visi vienādi viegli saplīst!"

Pūķis apvainojās. Pirmo reizi savā atmiņā es vairs nedzirdēju pat atbalsis par viņa klātbūtni, lai gan es turpināju atrasties viņa ķermenī bez spējas pieņemt cilvēka veidolu. Es izturēju nedaudz vairāk par dienu. Garīgā klusuma stāvoklis bija kaitinošs, un satraukums par manas Ēnas dzīvību un veselību sasniedza savu robežu. Man nācās padoties.

"Labi, Ber. Mēģināsim, bet tikai tāpēc, ka šī meitene mums noderēs. Protams, ja mums izdosies izklūt pirms Reaches

mirst..."

"Man nebija ne jausmas, cik tu esi bezsirdīgs un ļauns, Reg!" – pūķis man pārmeta.

"Un es, ka tu esi tik labsirdīgs! Kurš no mums diviem šeit ir biedējošais pūķis? – es viņu sarkastiski izsmēju.

"Dažreiz es priecājos, ka tu šeit neesi pūķis. Ar manu spēku, bet tavu zemisko raksturu..."

"Es steidzos jūs pievilt, jūs un mans zemiskais raksturs esat viens."

"Līdz brīdim, kad jūs izšķīdīsiet manā ķermenī, no sava prāta no seniem laikiem, kā daudzi pirms jums!"

"Un tas esmu es, kas esmu ļauns un bezsirdīgs?!"

Ideoloģiskās domstarpības, kas radās starp mums, apgrūtināja koncentrēšanos, un pagāja vismaz trīs stundas, līdz paspējām pietiekami nomierināties, lai garīgi attīrītos un noskaņotos uz neredzamajām ķēdēm, kas savienoja pūķi un viņa Ēnu.

"Reg, ar viņu kaut kas nav kārtībā. Vai tu to jūti? – pūķis jautāja, kad tikko ar lielām grūtībām bijām nodibinājuši saikni.

"Lindara nepieņem maģiju. It kā... It kā uz tā būtu kāds bloks!"

"Mēs viņu nogalinām! Mums tas ir jāpārtrauc!" "Berlians bija tik nobijies, ka gandrīz saplēsa kanālu, kas tika uzbūvēts ar tādām grūtībām.

Pārsteidzoši, ka Lindara nespēja pieņemt mūsu burvību un izmantot to, lai atjaunotu sevi, un, lai arī viņa nav burvis, Pūķa ēnai tā būtu jāuzsūc kā sūklim. Kas notiek?

"Nekrīti panikā, es kontrolēju situāciju! – mēģināja mūs abus mierināt – man ir ideja, mēs paši pārvērtīsim maģiju dzīvības spēkā un mēģināsim to nodot viņai.

"Lieliska ideja! Reg, tu esi ģēnijs!

To bija vieglāk pateikt nekā izdarīt, un dziļi sirdī es baidījos, ka, ja tas neizdosies, tad Lindara vairs nepalīdzēs. Un pats transformācijas process bija ļoti sarežģīts. Es nekad agrāk neko tādu nebiju darījis, vismaz Berliāns atcerējās teoriju. Mums tas izdevās, taču dzīvības spēks pārāk ātri izklīda, un mērķi sasniedza tikai nožēlojamas drupatas. Bet Lindara pieņēma šīs drupatas, un es jutu, kā viņas slimība atkāpjas, kā nostiprinās ķēdes, kas mūs saistīja.

"Šodien pietiek," es apstājos. "Ēnai ir jāapgūst tas, ko mēs jau esam pasnieguši, bet mums tas būs jāatkārto pēc dažām stundām." Vai jūs varat turēt kanālu tik ilgi?

"Centīsimies. Tik un tā šeit nav ko citu darīt," pūķis atbildēja ar manāmu atvieglojumu. "Un... Reg, paldies."

"Nepateicies. Zini, es nevarētu citādi. Bet kaut kas man saka, ka mēs to nožēlosim.

Pēc trīs dienu regulārām barošanas sesijām Berliāns ar gandarījumu sacīja:

"Mēs viņu izglābām, Reg. Mūsu ēnai vairs nedraud!

"Es neizdarītu tik pārsteidzīgus secinājumus. Nirfas jau atrodas Drakendortas teritorijā."

"Vai jūs domājat, ka viņi ieradīsies Dortholā?" – pūķis kļuva noraizējies.

"Es esmu par to pārliecināts, Ber. Viņi noteikti ieradīsies ne tikai pili, bet arī šeit, lai pārliecinātos, ka mūsu pierobežā nav palicis neviens valdnieks.

Pūķis kādu brīdi domāja.

"Vai jūs domājat, ka problēmas ir arī citās jomās?"

"Ja Nirfeats neizmantoja portālus, lai nokļūtu šeit, tad viņi gāja cauri Berštonas zemēm."

"Bet, ja mūsu Ēna paliks pili, viņai nekas nedraudēs?" – Berliāns mani apbēra ar cerību atbalsīm.

"Cer..."

Es pat nesāku garīgi formulēt savas bailes. Ja Lindara sagrautu ne tikai limita aizsardzību, bet arī pili? Ja atjaunotais Cleaver nonāks Nirfeats rokās, pasaules kārtība beigsies. Nāk milzīgu nepatīkšanu un iznīcības laikmets! Tad viss...

Un dažas dienas vēlāk, pret vakaru, Nirf skauti ieskatījās alā.

Trīs pretīgas sejas šķita kā melni silueti uz joprojām gaišajām debesīm. Nofēras. Izturīgi, ātri un, pats galvenais, vērīgi radījumi, kas spēj atklāt slēptās lietas. Viņi neredzēja ar acīm, bet izmantoja īpašus hidrolokatorus, kas spēja atpazīt gan dzīvas radības, gan maģiju pat cauri sienām. Tiesa, ne katra siena viņiem padevās, bet tomēr. Ja radības no Nirfgaard sasniegs robežu, kas notiks ar cilvēkiem? Slikti...

"Reg!" – Berliāns mani brīdināja, turpinot izlikties, ka gul.

"ES redzu."

Uz brīdi radījumu neglītās sejas pazuda, un Berliāns to izmantoja. Tajā pašā mirklī viņš klusībā ieslīdēja ēnā un saplūda

ar sienu. Nofsēras atkal ieskatījās un pēc tam sāka lidot pa vienai.

“Viens, divi, trīs, četri... astoņi! Oho! Interesanti, ko viņi te gribēja!” – pūķis bija sašutis.

“Žēl, ka mēs nevarēsim viņus nopratināt.”

Man par to bija pieņēmumi. Viņi, iespējams, nolēma pārbaudīt, kādā stāvoklī es esmu, un informēt īpašnieku. Pēc visām Tapredeļa aplēsēm man jau sen vajadzēja zaudēt prātu, bet kurš tādus noslēpumus atklāj pat padomniekiem?

Nofsēras, kas izskatījās pēc milzīgiem neglītiem putniem, apjukuši skatījās apkārt, nespējot atpazīt akmeni starp akmeņiem un maģiju starp burvībām. Viņi neveikli piegāja pavisam tuvu, nepamanot milzīgo pūķi, kas tik tikko atvērām acīm vēroja viņus – vienīgo, kas varēja mūs atdot.

“Kāpēc viņi te bāž? Varbūt viņi vēlas nozagt dimantus? Vietējie akmeņi ir piesātināti ar maģiju un ir īpaši augsti novērtēti.

“Viņu aste ir pūķis, nevis akmeņi!” – es izdvesu zilas uguns straumi, vienlaikus pārvēršot trīs nofsēras pelnu kaudzēs.

Neglīti melni plankumi iekrāsoja alas kristāla grīdu. Viņiem tika pievienoti divi brūni plankumi – no tiem, kurus es vienkārši sasmalcināju. Vēl viena vieta notraipīja sienu, kur es ar asti iemetu vēl vienu nepiesardzīgu nosfēru. Atkal izelpojot liesmu, aizdedzināju pēdējos divus, bet šie paspēja izlidot.

Tas viss prasīja ne vairāk kā divas izelpas.

“Izbēdzis!” – Berliāns trakoja, aprakstot bīstamu apli alā, kas bija pārāk maza lidojumam.

"Es nedomāju, ka kāds lidos pārāk tālu, viņa spārns un ķepas ir apdegušas. Bet otrais ir gandrīz neskarts.

"Viņš ziņos savam saimniekam par mums!"

"Un par ko viņš ziņos? Vai alā ir brutāls pūķis, kas vienā mirklī iznīcina visu ganāmpulku? Mani vairāk uztrauc kas cits – kas notiek manā pilī. Ber, mums jātiek prom no šejienes un pēc iespējas ātrāk. Un, šķiet, es izdomāju vienu veidu, bet jums tas nepatiks..."

13. nodaļa. Jauna pasaule, jaunas realitātes

Vasilina Vjuga, Dimanta pūķa ēna
Drakendort Reach, Dortholas pils.

Es nemaz negribēju skatīties uz neglītajām būtnēm. Pārlicinājies, ka pils aizsardzība aiztur nosfēras, es gribēju doties prom, bet Sonic mani apturēja.

– Līna, paskaties! Nosfēras lido prom!

Un patiešām, it kā pēc pavēles, ģenētiski modificētie sikspārņi pagriezās un devās uz Dragon Peak pusi. Jo augstāk viņi pacēlās, jo lēnāk viņi pārvietojās. Un kādā brīdī man šķita, ka viņi nespēs sasniegt virsotni.

"Šķiet, ka viņiem ir grūti piecelties," es atzīmēju, vērodams, cik saspringtas un gandrīz bezjēdzīgi spārni plivināja nāsīm.

"Dragon Peak tā tiek saukta, jo tikai pūķis var tur brīvi lidot," ar svarīgu skatienu paskaidroja Sonics.

– Kā tad viņi to dara?

"Esmu pārlicināts, ka ne bez manas netīrās maģijas palīdzības," mans mazais pūķis ar riebumu spļāva.

– Ak jā, maģija! – noņurdēju un atkal gribēju iet prom, bet ziņkārība noturēja vietā. – Vai jūs domājat, ka viņiem tas izdosies?

Sonicam nebija laika atbildēt, jo tajā brīdī visu ganāmpulku

apņēma rozā zibspuldze, un nosfēras atradās virs pašas Dragon Peak virsotnes. Gandrīz uzreiz viens pēc otra viņi pazuda no redzesloka, un kādu laiku nekas nenotika.

– Vai jūs domājat, ka viņi atrodas... dralorda alā?

– Tas viss, izrāde ir beigusies. Ejam,” pūķis bija pirmais, kas devās uz kāpnēm.

Bet es par to šaubījos. Ko cilvēks, pat apmācīts un spēcīgs, var iebilst pret šādiem briesmoņiem? Turklāt es atņēmu viņam vienīgo ieroci... Negaidīti es satraucos, bet man nebija ilgi jāuztraucas.

Virš Dragon Peak atkal parādījās divi melni punkti. Viens ātri devās uz mežu. Viņa kustējās nedaudz saraustīti, ik pa brīdim iekrītot gaisa kabatās. Un otrs... Otrais principā nolidoja un nez kāpēc smēķēja, kā notriekts Mesers Šmits kara filmās, kuras Agripinai ļoti patīk skatīties.

– Jā! Draklords viņiem parādīja! Kā šis! – pūķis priecājās, griezdam aplūsus.

Gaidīju, ka parādīsies vēl, bet debesis virs smailes palika tukšas. Ņemot vērā, ka izrāde bija beigusies, mēs devāmies atpakaļ.

– Nosferi bija astoņi, un tikai divi aizbēga? – pa ceļam skaļi nodomāju. – Tas ir, viens dralors spēja iznīcināt sešus un ievainot vēl divus, vienu no tiem, šķiet, nāvējoši...

Ak! Ja arī viņš ir ievainots? Viņš guļ viens pats savā alā un asiņo. Tikai par to domājot, man pēkšņi kļuva slikti. Pat mana redze uz mirkli aizmiglojās, un es apstājos.

"Draklords būtu viņus visus nogalinājis, varat būt drošs." Viņš ir ļoti spēcīgs. Esmu pārliecināts, ka viņš drīz tiks atbrīvots un atgriezīsies šeit un tad...

– Un tad! Tas noteikti..." es nopūtos un turpināju ceļu.

No vienas puses priecājos, ka radījumi tika iznīcināti, un ciema iedzīvotājiem, no kura puikas ieradās pilī, vairs nedraudēja briesmas, bet no otras puses, kur bija garantijas, ka jauni nenāks. Cik man zināms, iedzīvotāji briesmu gadījumā varētu patverties virskunga pilī. Ko darīt, ja šeit viss darbojas vienādi? Pagaidām pils viņiem ir nepieejama teritorija, bet, ja puikas izgāzīs pupas, ko es darīšu? Ko es darīšu, kad zem sienām pulcēsies pūlis ar visu savu mantu? Es taču nevaru tos visus atstāt ārā, vai ne?

Ar tādām drūmām domām es atgriezos pie puišiem, pa ceļam paķerdama solītās drēbes. Acīmredzot tas ir pārāk liels, bet tīrs, un no liela neizkritīsi.

"Skaidrs, ka viņi pat nesāka mazgāties," es nopūtos, skatoties uz abām netīrajām meitenēm.

Puiši tikai skatījās viens uz otru un šņukstēja.

– Sonic, ko mēs darīsim?

"Pabarojiet visas netīrās nosfēras, un ar to viss beidzas," kategoriski noteica ziedu atvilktnu karalis.

Taču nepamanīju, ka pie loga lidinājās otrs zils pūķis.

– Tātad pabarojiet to! Vai varbūt vienkārši pajautājiet vēlreiz? – Es izdomāju viņa plānu.

– Lina, tev nevajadzētu pieļaut nepaklausību. "Tu esi pārāk

mīksts," Sonic runāja mentoringa tonī.

Skaidrs, ka bērni nesaprata viņa runu, bet ar interesi mūs vēroja.

– Tev laikam taisnība. Bet tu esi gudrs karalis, un es esmu tikai Pūķa ēna.

Uz palodzes sēdēja zils pūķis ar zaļu ģerboni.

– Atcerieties, ka jebkura nepaklausība ir jānograuj! – To sakot, Sonics paskatījās uz brāli.

– Tātad, jums ir divdesmit minūtes, un es gaidu jūs virtuvē tīru un ģērbtu. Pagatavosim vakariņas. Kurš nepilda pavēles, tas ir... – ieliekot sarunā zīmīgu elipsi, atstāju bērnus vienus.

Virtuve atradās nedaudz tālāk gaitenī un aizņēma lielu telpu no vairākām istabām. Iespējams, kādreiz šeit bija daudz darba, urbināja katlus un rosījās pavāri, bet tagad rosījāmieši tikai mēs ar Sonicu. Es sāku tīrīt zivis, un pūķis apsēdās man uz pleca ar saburzītu seju.

– Sonic, vai tu jūties slikti? Vai puiši tevi nesāpināja, kad glābāt brāli?

– Nē. Vienkārši... Man pašam ir jābūt stingrākam, brālis manī neklausa. Un viņš nenomierināsies, kamēr es viņam nedabūšu sitienu, kā bērniībā, bet...

–Tu taču to negribi, vai ne?

"Es gribu, bet baidos, ka tas man neļaus būt karalim." Mans brālis ir stiprāks, es nekad neesmu viņu uzvarējis.

– Ak... – situācija nebija vienkārša, un es piesardzīgi jautāju: – Vai varbūt jūs agri satraucaties? Bara jūs ir atpazinusi,

kas nozīmē, ka viņi uzskata jūs par līderi. Man šķiet, ka tik neuzmanīgs puķu pūķis kā tavs brālis nevar būt atbildīgs par veselu ganāmpulku.

"Viņš redzēja pasauli no ārpuses." Man šķiet, ka viņš ir stiprāks un pieredzējušāks.

"Bet viņš nokļuva zēnu rokās, kas nozīmē, ka viņš bija augstprātīgs un neuzmanīgs." Neļaujiet sevi apmānīt ar viņa ārišķīgo vēsumu. Bara vērtēs jūs pēc jūsu darbiem.

Mūsu sarunu pārtrauca puīšu parādīšanās.

– Ak, cik garšīgi smaržo! – Šnirs, tas ir, Maķedonija, pirmais piesteidzās pie kūstošās pannas, taču Silans veikli satvēra viņu aiz krekla.

– Piedod viņam, nyera. Viņš ir šis... Viņš aizmirsa par manierēm," puisis uzmeta draudīgu seju, un es tikko varēju atturēties no smiekliem.

"Piedod, nyera..." zēns apmulsis atkārtoja, un viņa vēders daļrunīgi norūca.

Šajā brīdī mēs visi unisonā smējāmies.

– Jā, puīši. Ķeries pie darba! Un sakiet man, vai jums ir īsi vārdi? Man nepatīk tavi segvārdi, bet pilnie kaut kā izklausās pārāk oficiāli.

– Nu, protams, ir! – puīši saskatījās, atkal smaidot. "Es esmu Sils, un viņš ir Maks."

– Lieliski! Sil – jūs varat iztīrīt atlikušās zivis. Mac, skrien uz dārzu un atnes sīpolus, man nepietika. Sonic, vai varat viņu pavadīt un pieskatīt? Tajā pašā laikā pārbaudiet, kā klājas

ganāmpulkam.

– Noteikti.

Kopā pabeidzām zivju cepšanu un zivju zupas vārīšanu. Viņi vārīja novārījumu ar divu veidu garšaugiem, ko Maks atnesa no dārza. Šos garšaugus sauca par zilo zāli un sarkano ūsiņu, un vietējie iedzīvotāji tos brūvēja svaigus un sausus, aizstājot man ierasto tēju. Buljons izrādījās pārsteidzoši aromātisks, un es izdzēru veselu krūzi pirms ēšanas. Šos noteikti izžāvēšu ziemai, ja man te jāpaliek.

– Garšīgi, gandrīz kā tavai Asijai! – Maks iesaucās, malkojot no savas bļodas. – Trūkst tikai kartakhanas un maizes.

– Nu, piedod, ar ko tu esi bagāts? Vēl vakar man pat nebija zivju.

Silans acumirkļi kļuva drūms un pat nolaida karoti, lūkodamies bļodā. Šķiet, ka viņš kādu laiku aizmirsā par patieso mērķi doties uz Dortholas pili.

– Kas tur notiek? Vai tu man pastāstīsi? – es jautāju pēc iespējas laipnāk. – Varbūt varu kaut ko palīdzēt?

Puisis nopūtās, bet Maks viņam ar elkoni iesita sānos.

– Nāc, pastāsti man! Nyera Shadow ir laba.

“Kad tas viss sākās, man bija sešas ziemas, un manai vecākajai mātai Aisanai bija vienpadsmit.

“Kaut kas notika pilī, dralords tika ieslēgts alā, mūsu zemi pārpludināja nirfeats,” sarunā iesaistījās Maks un samulsis piebilda. “Mana nelaiķa vecmāmiņa tā teica, lai miers viņai Debesu robežās.”

"Visi domāja, ka šīs ir mūsu beigas, bet Draklords kaut ko izdarīja, un visi dēmoni tika izslaukti no Drakendortas ar netīro slotu." Tad mēs nesapratām, kas īsti notika, bet dzīve pamazām kļuva labāka. Viss gāja kā agrāk, izņemot to, ka pils šķita izmirusi. Tie, kas to pameta, nevarēja atgriezties. Tiesa, daži cilvēki mēģināja, galvenokārt tie, kuri pēkšņi atcerējās, ka ir aizmirsuši kaut ko vajadzīgo.

– Tapredel? – Es lūdzu veiksmi.

– Padomdevēj, tas puisis riņķoja apkārt desmit dienas, kā kars ap rupjšērku. Lai viņš pēcnāves dzīvē neredzētu Debesu robežu.

Man gandrīz aizrijās, izdzirdot tik pazīstamu vārdu, ko pats nodēvēju par "jaukajiem" suņiem, ar kuriem šis Tapredels bija nepārprotami attāli saistīts.

"Viņi teica, ka tie, kas riskēja palikt pilī pa nakti, vairs nav redzēti!" – piebilda Maķedons, ieplešot tumšās acis kā mandeles un nolaižot balsi, lai iegūtu lielāku efektu.

Silans apstiprināja ar mājienu.

"Kopš tā laika cilvēki baidās tuvoties pilij.

"Vai tāpēc viss apkārt ir tik aizaudzis?" – Es nevarēju nepajautāt.

–Tu runā par mežu? – atkal iespiedās mazais, kuram patīk runāt. – Tātad mūsējie to iestādīja, lai norobežotos no pils, tas ir. Pilnmēness laikā Arukha personīgi apūdeņoja stādus ar govju urīnu.

Viņiem šeit ir lieliskas govys, jo tik blīvs mežs ir pazudis dažu gadu laikā!

– Ak! Jūs varētu domāt, ka atceraties! – Silans iegrūda mazajam plecā. "Tad tev nebija pat trīs ziemas."

– Bija! – Maks sarauca pieri. – Man teica vecmāmiņa.

"Jūsu vecmāmiņa bija trīs reizes vecāka par Aruhu!" Viņas prāts jau saskrējās!

– Eh! Neaiztiek manu vecmāmiņu! – mazais sabučoja spalviņas.

– Kāpēc pils tik ļoti biedēja ciema iedzīvotājus? – Es pasteidzos pārtraukt sākušos sadursmi.

Es pat nedaudz saspringu. Varbūt es te dzīvoju un par kādu citu nelaimi, ne miega, ne gara.

"Viņi saka, ka spoks šeit naktī vajā sienu." Vilks ir milzīgs un viņa acis ir sarkanas kā tavas ogles. Ar vienu skatienu viņš nogalina ikvienu, kurš uzdrošinās paskatīties uz pili naktī! Ak... – tagad Maks ir nolīcis karoti.

Bet, kā izrādījās, tikai lai ar mēli kārtīgi laizītu bļodu.

"Bet tad viss nomierinājās, un vairākus gadus mēs dzīvojām mierīgi," viņš turpināja.

–Kas notika ar tavu vecmāmiņu? – piesardzīgi jautāju.

"Tātad viņa nomira pirms divām ziemām," Maks mierīgi atbildēja un piebilda: "No vecuma."

Nav traģiska stāsta? Paldies Dievam.

– Kā ar padomdevēju? Nav brīnums, ka viņš tik ilgi te vazājās? Ja viņš ir nirfeat, kāpēc viņš netika izslaucīts no Drakendortas kopā ar pārējiem?

– Tātad viņš nav radījums, bet tikai burvis. Tādi kā viņš

palika, bet citi nevarēja iekļūt limitā. Bet kāpēc viņam vajadzīgs mūsu ciems?

– Draklords padomnieks nier Tapredel pārcēlās uz Nortonu – šī ir pilsēta mūsu ērlingā. Tur viņš apmetās, nodibinot savu kārtību. Ērlam Nortonam tas nepatika, bet ko viņš varēja darīt pret Nirfeats? Tapredels izpildīja nāvessodu visiem viņam uzticīgajiem cilvēkiem, iemeta viņu cietumā un pārcēlās uz viņa māju un viņa meitu, padarot Nyera Ezonia par savu... Hmm... – Silans nosarka.

– Es saprotu, neturpini.

Hmm, es neapskaužu nelaimīgo Nyera Ezonia. Apšaubāms liktenis, ka dižciltīgai jaunkundzei kļūst par vadoņa saimnieci vai konkubīni un pat par nodevēju.

Interesanti, cik tālu no šejienes atrodas Nortonas pilsēta? Es saraucu pieri, atceroties karti. Katrs Reach tika sadalīts piecos reģionos – ērlingos, kur atradās liela pilsēta ar tādu pašu nosaukumu un daudzi ciemati. Formāli Dortholas pils atradās Erling Nortonā un bija sava veida vietējā valdnieka – drakloda rezidence. Bet vai Nortonas pilsēta ir sava veida Drakendortas galvaspilsēta? Šis punkts man paliek neskaidrs, bet, ja tā, tad ir skaidrs, kāpēc Tapredels tur apmetās. Viņš nepārprotami uzņēmās jaunā suverēna lomu.

"Tikai valdnieks no padomdevēja, gluži kā dralords no manis," Maks saviebās, apstiprinot manas domas. "Mūsu zemēs nav kārtības. Bandīti, laupītāji... Nevar atstāt govī bez uzraudzības!

– Jā! – Silans apstiprināja. "Man ir vienalga par parasto

cilvēku nepatīkšanām, tāpēc visi rēgi izrāpās no tumšajām plaisām." Ērls Nortons agrāk stingri ievēroja kārtību, bet ko tagad? Bandu līderi regulāri viņam par to ziņo, tāpēc viņš nepamana viņu biznesu. Sākumā cilvēki sūdzējās, bet kur godīgiem cilvēkiem ir tik daudz zelta, ka viņi klausītos? – pūsis nepārprotami atkārtoja pieaugušo vārdus.

Tas ir skaidrs. Jāpatur prātā, ka Drakendortā šobrīd pilnos ziedos rit "jautrie deviņdesmitie", kurus, paldies Dievam, neredzēju, bet esmu daudz dzirdējis. Savulaik Agripina skatījās tik daudz filmu par bandītiem, ka es gandrīz nodrebēju, asarām lūdzot, lai viņa nāk pie prāta un pārtrauc šo negodu.

Es vēlreiz mēģināju atcerēties sievietes tēlu, ar kuru es nepārprotami dzīvoju zem viena jumta, bet mana redze kļuva neskaidra, un manas deniņus izšāva sāpes. Kā tas tā var būt! Es atceros dažas mulķības no savas zemes dzīves, bet neatceros vissvarīgākās lietas. Bet par vienu esmu pārliecināta – viņa nav mana mamma. Es savu mammu nemaz neatceros...

"Par laimi, pils tuvums mūs pasargāja, pagaidām neviens šeit nenāca, taču pirms divām ziemām viss mainījās," turpināja Silāns. "Sākumā viesi uzvedās pieklājīgi, lūdza palikt, maksāja par pārtiku un pajumti, bet pēc tam sāka kļūt nekaunīgi. Dejana meita tika izvarota..."

"Bet mūsu priekšnieks nekļūdījās, viņš savāca pušus, un viņi sita nekaunīgajiem pa vaigiem, un tad aplenca ciemu ar palisādi un ievada suņus, lai būtu nelietīgi, viņi devās uz Volčankiem speciāli viņiem. Meitenēm un bērniem bija aizliegts iet ārā

vieniem,” Maks apstājās.

– Tātad jums ir aizliegts, tāpēc jūs joprojām ejat ārā?

“Tātad es vairs neesmu bērns,” Silans uzpūta krūtis un, atbildot uz manu daiļrunīgo skatienu Meka virzienā, piebilda: “Un viņš ir bezpajumtnieks, un par to jāsmejas.” Neviens par viņu nerūpējas, izņemot viņa vecmāmiņu...

Maks noslīdēja un kaut kā noliecās virs tukšās bļodas.

– Vai vēlaties vēl? – ieteicu, kamēr manās krūtīs burbuļoja sašutums.

Nu, pat ja zēns nedaudz atšķiras no visiem pārējiem, tas ir pamanāms, bet viņš ir bērns!

– Gribi! Vai es varu? – Maks uzmeta man pretī savu neglīto seju.

– Nu, protams! – Nerunājot, es abām ielēju vēl pilnu bļodu ar zivju zupu.

“Tu esi dīvaina vīra... Jūs gatavojat, paši mums pasniedzat ēst... Tas nav pēc tava ranga,” Silans samulsa.

“Varbūt jūs šeit kaut kur redzat kalpus?”

– Nē, bet...

“Ja nē, tad nav jēgas uzdot stulbus jautājumus.”

– Nu, tu esi tikai ieguvējs, un nyeras nav paredzēts...

– Ko nieriem vajadzētu darīt un ko nē, tā ir mana darīšana!

Ēd!

Zēni kādu laiku malkoja klusēdami.

– Kas tad notiek ar tavu māsu? No tavas sarunas saprotu, ka kāds vēlas viņu aizvainot?

"Aisana ir skaista un jau ir ieradusies laikā, kad ir pienācis laiks viņu precēt, bet viņa ir vienīgā, kas ir atbaidījusi visus pielūdzejus." Nevēlas mani pamest. Viņa stāsta, ka viņa, bārene un bez pūra, nav vajadzīga ne vienai ciema ģimenei. Varbūt kā vergs, un kas tad ar mani notiks? Pat priekšnieks viņu piespieda, bet viņa atteicās. Pilnīgi nē! Un tad parādījās šie cilvēki, cilvēku tirgotāji.

– PVO?! – gandrīz aizrijās ar tēju.

Nē, vai te joprojām zeļ vergu tirdzniecība?!

Pasaule, kurā es atrados, katru minūti sagādāja jaunus pārsteigumus. Nē, lai eju mājās, lūdzu, un pie velna vidi, kaut kā mierīgāk dzīvoju mājās...

Tajā brīdī kaut kas izlaida sitienu, un es pēkšņi skaidri sapratu, nē. Ne mierīgāks. Bija kaut kas tāds, kas, pat neskatoties uz atmiņas zudumu, radīja nepatīkamu vēsumu pār muguru. Ar mani tur notika kaut kas slikts. Kaut kas tāds, ko labprātāk neatcerētos...

"Jā," es pakratīju galvu, aizdenot pretīgo vājuma sajūtu. – Tagad, sīkāk, ko no jums vajag vergu tirgotājiem un kāds ar to sakars jūsu mātai Silānai?

– Pagājušajā mēnesī ieradās viens cilvēks. Viņš bija labi ģērbies, un viņam līdzī bija vēstule no Tapredel. Priekšnieks pat ielaida viņu ciemā un atstāja nakšņot savā mājā. Un nākamajā dienā tas vīrs aizgāja, un priekšnieks sapulcināja ļaudis un paziņoja, ka, ja līdz viņa nākamajai vizītei nesapulcināsim duci cilvēku, tad viņi paši izvēlēsies, kuru ņemt.

"Viņiem ir vajadzīgas meitenes un zēni," piebilda Maks, baidīdamies no bailēm.

– Vai jūsu priekšnieks tiešām tam piekrita? – biju sašutis.

– Protams, nē! Viņš teica, ka ikviens, kurš nevēlas tikt paņemts verdzībā vai nogalināts, var brīvi doties prom.

Jā, tiešām, ko gan citu viņš varēja darīt savas tautas labā, kad tie vicina ķēniņa vēstuli tev deguna priekšā. Tapredel tagad ir spēks šeit.

– Un kas tad notika?

– Gandrīz visi ir palikuši. Mēs joprojām nevaram izkļūt no Drakendortas, bet šeit mēs nevaram paslēpties no Nirfeat, viņš mūs atradīs visur ar savām burvībām. Bet bija arī tādi, kas aizgāja, bet tikai visi, izņemot Miriku, atgriezās jau sen. Saka, ka citos ciemos viss tāpat. Un, ja viena lieta pazūd, labāk ir doties kopā ar saviem cilvēkiem. Vai varbūt tā būs, kas zina. Tomēr desmit cilvēki nav viss ciems. Pārējais paliks.

– Nu jā. Tik un tā visus nepaņems, kādam vajag visus laukus apsēt un lopus ganīt. Arī nirfeatiem patīk garšīgi paēst," ar gudru skatienu piebilda Maķedone.

Ko tad ciema iedzīvotājiem darīt? Varu iedomāties, kā viņi jutās, kad tuvumā parādījās Tapredela vienība. Ko man darīt tagad, kad es to visu zinu? Ar katru vārdu es jutos arvien vairāk kā smilšu grauds, kas ierauts tādos dzirnakmeņos, kas drīz neatstās mani bez slapjas vietas.

"Pie vārtiem pie izejas tas seriāls ar Tapredela vēstuli sagaidīja manu Asiju un pagriezās pēc viņas tā, ka es uzreiz sapratu, ka

viņš noteikti viņu paņems, tāpēc atnācu šeit meklēt Klīveri.

– Vai Cleaver ir zobens?

– Tas nav tikai zobens, tas ir maģisks draklora zobens, kas var sakaut jebkuru ienaidnieku! – Silans ar elpu piebilda, skatīdamies tieši uz mani.

Es nopūtos un paskatījos ārā pa logu, ārpus kura jau bija tumšs.

"Silan, es baidos, ka tas nav tik vienkārši, bet es jums iesaku: atvediet Asiju šeit." Ļaujiet viņai pagaidām dzīvot pie manis, un tad mēs kaut ko izdomāsim.

Es nevēlējos tādu likteni šai vēl nezināmajai jaunajai meitenei. Paskatieties, ko jaunas sievietes un zēni ir izdomājuši! Kam tas domāts?!

Man nebija daudz iespēju. Tos vedīs uz vergu tirgiem, lai pārdotu izvirtuļiem. Pašreizējā situācijā Drakendortā dzīvās preces ir ļoti novērtētas un pieprasītas. Bet maz ticams, ka šie radījumi nomierināsies vienā piegājienā. Pēc šiem nāks citi, un pēc tam citi, kamēr ciemos vairs nebūs neviena, izņemot vecus un bērnus.

Es jutu neticamu līdzjūtību pret nelaimīgo bāreni. Es to nepieļaušu! Es to ne par ko nepieļaušu!

– Nyera, kas ar tevi notiek? – Maks piesardzīgi jautāja.

– Nu, vai tu esi paēdis? – es uzbudināju. "Nāc, es jūs aizvedīšu uz tavu guļamistabu."

Es ierādīju zēniem istabu trešajā stāvā un bez balkona, kur Sfira noteikti nevarēja nokļūt.

"Paskatieties," es novedu viņus pie loga, kur viņi varēja skaidri redzēt, kā zirneklis iknakts riņķo.

– Pūķa priekštecis! – puiši unisonā izdvesa.

"Līdz rītam nav izejas." Tas ir skaidrs? Tas jūs aprīs un neatstās kaulus.

– Nyera, kā ar tevi...

"Un es arī naktī neēju ārā."

– Un vilks? – Maks piesardzīgi paskatījās sienā.

– Vilks? – es vēlreiz jautāju un nolēmu neiedziļināties: – Kāds vilks?

– Tas, kurš staigā pa sienu?

"Šeit nav vilka, tās ir pasakas," es pasmaidīju.

Nu ko? Tā bija, bet vairs nav.

– Nyera Lina, vai tu zini pasakas? – Maķedons miegaini pamirkšķināja, apsēdās uz nesaklātās gultas malas.

– Snoop! – Silans viņam uzblāva.

– Es zinu. Ātri ejam gulēt, un es jums pateikšu vienu, "es jau iepriekš ierobežoju bērnu apetīti, citādi es zinu..."

Zēnus pārsteidza "Scarlet Flower", un kaut kur pa vidu viņi abi šņāca pilnā plaukstā. Es paņēmu sveci un, žāvādams un miegaini mirkšķinādams, devos uz savu istabu, domādams darīt to pašu, bet uz naktsskapīša atradu grāmatu – šo mānīgo slazdu jebkuram iereibušam lasītājam!

Pēdējās dienās vairāk lasu par pasaules kārtību un maģiju, sēžu bibliotēkā, bet kaut kā aizmirsu par šo grāmatu. Atklāti sakot, man vienmēr ir patikusī fantāzija, lai arī Agripiņa par mani

smējās, bet te sākās īstā fantāzija un pat par pūķiem.

– Labi, tikai viena lapa! – Es nevarēju pretoties un atvēru grāmatu, kur bija grāmatzīme.

Tātad, kur es apstājos pēdējo reizi? Jā. Uz sievietes. tieši tā!

Kādu dienu pūķi lidoja ap viņu domēnu, un viņu ēnas krita pār meitenēm, kuras katra mierīgi veica savu biznesu.

Vieta, kur mierīgi sēdēja nevainīgā jaunava, atšķīrās atkarībā no tā, par kādu pūķi bija runa: jūras krastā, pie meža straute pakājē, pie akas oāzē, ezera krastā vai pie ledus bedres. . Tas nozīmē, ka tajā liktenīgajā brīdī viņi visi karājās pie ūdens.

Un visās Reaches nebija neviena skaistāka par šo meiteni, tāpēc katrs pūķis nolēma. Un es sapratu, ka ne velti izgāju visus pārbaudījumus, aizstāvot savu Limitu. Divreiz nedomājot, viņš pagriezās un piezemējās viņam blakus.

Bet, kā parasti, pirmā iepazīšanās nav izdevusies. Ieraugot milzu ķirzaku, meitenes iegrīma pilnīgā histērijā un nevēlējās viena otru iepazīt.

Tad pūķi aizlidoja, un nākamajā dienā viņi atgriezās cilvēka izskatā. Meitenēm patika skaistie un spēcīgie karotāji, kas viņām parādījās bez drēbēm. Nevilcinoties viņi nodeva sevi šīm skaistulēm.

Ko, tieši tāpat?!

Es vairākas reizes pārlasīju rindiņas, uzskatot, ka manas spējas tulkot vietējo tekstu varētu būt vētrainas, un pats teksts bija “leģendāri” grezns, bet nē.

Varbūt tāpēc dralords bija tik dusmīgs, kad es viņu nometu

uz ceļiem un pat pavēru pret viņu savu zobenu? Vai negaidījāt šādu atraidījumu? Bet kā man vajadzēja zināt, ka esmu kaut kāda ēna? Galu galā viņš man nedeva norādījumus, bet uzreiz uzbruka man, un to viņš arī ieguva.

Nez kāpēc jutos neērti, atceroties mirkļus alā. Kā dralordam tur klājas? Varbūt tu esi izsalcis? Ko viņš tur īsti ēd? Vai bijāt savainots pēc nosfēras uzbrukuma? Sonic neuztraucas, bet es par kaut ko uztraucos. Varbūt mums viņš kaut kā jāatbrīvo, jo tas šeit notiek, bet ko es varu darīt? Es arī neesmu bum-boom par maģiju, izņemot varbūt mēģināt izmantot zobenu?

Zāvājoties, es ar miegaino skatienu pārlaidu pēdējās rindiņas. Šīs meitenes sāka saukt par pūķa ēnām. Kopš tā laika viņi ir bijuši nešķirami no saviem pūķiem. Tieši viņi ļāva viņiem pieņemt cilvēka formu. Katrs pūķis uzcēla sev uzticamu māju, kur atnesa Ēnu un sāka gudri pārvaldīt savu Sasniegumu.

Zemāk tika teikts, ka šie pirmie ēnas bija īsti pāri, un no tiem pūķiem piedzima bērni. Bet par visu bija jāmaksā, un, kad pirmdzimtais piedzima, pūķa esence viņam tika nodota no tēva, kad pienāca laiks.

– Kā šis? Es neko nesaprotu. Tas, iespējams, ir kaut kas līdzīgs troņa mantošanai. Vai viņi nodeva varu un regālijas? Teiksim.

Esmu jau pieradis pie maģijas, bet joprojām nespēju noticēt, ka cilvēks var pārvērsties par pūķi un atpakaļ. Visticamāk, tā ir sava veida ilūzija, lai nobiedētu tādus cilvēkus kā Silans un viņa māsa.

14. nodaļa. Kazas pret zirnekļiem

No rīta mēs, dīvainā kārtā, brokastojām ar vakariņu paliekām, un pēc tam Silans jautāja:

– Nyera Lina, vai varam skriet uz ciemu? Man jāapciemo Asija.

"Jā, un izvēlieties tīklu," sacīja Maķedons, un zēni kļuva neērti.

– Tātad tas ir tas, kurš tos uzstādīja! "Es rotaļīgi samiedzu, bet, pamanījis, kā viņi skatījās uz leju, es steidzos piebilst: "Nāc, izklaidējies."

Puiši uzreiz atdzīvojās.

– Nyera Lina, varbūt mēs varam atgriezties mazliet vēlāk. Līdzi dosim maizi, pienu, olas un citu pārtiku.

Kad viņš uzskaitīja šādus vēlamos ēdienus, viņa mute, neskatoties uz tikko ēstajām brokastīm, piepildījās ar siekalām.

"Un atvediet Asiju, tiksimies." Vienkārši esi kluss," es teicu. "Tikai vēl nerunājiet par mani ciematā, labi?" Tad, protams, man tas būs jāsaka, bet pagaidām tas nav tā vērts.

Es nezināju, kā ciema iedzīvotāji reaģēs uz manu izskatu. Ja nu, nosfēras nobiedēti, viņi masveidā skrien, bet neesmu pārliecināts, ka pēc tam varēšu šeit palikt saimnieks. Kā rāda pieredze, arī mani var uzskatīt par vienu no ļaunuma spēkiem, un tas nav fakts, ka man palīdzēs burvju zobens. Man vienkārši nebūs laika to izmantot. Aizsardzības vēlēšanos, protams, var jau

iepriekš, taču vēl būs jāpārbauda, vai tas iedarbosies uz sevi.

Ak! Ir kaut kas, ko es nevēlos.

Es esmu pārāk atšķirīgs no viņiem. Puiši joprojām ir mazi, viņi manī redz tikai nieru – augstāko būtņi viņu acīs, un tāpēc tas ir savādāk. Es atcerējos to no viņiem: "Nieri nedara tādas lietas."

– Mēs nesakam ne vārda! – Silans apsoliņa.

– Nevienš! – Maķedonija piebilda.

– Teiksim, viņi bija tik nobijušies no nosfēras, ka baidījās pamest mežu. "Mēs visu nakti sēdējām zem krūma," Silans nekavējoties izgudroja leģendu.

"Viņi mums ticēs," atkal viņu atbalstīja Maķedonija.

"Viņi man ticēs, bet..." Es domāju, kā attaisnot un atļaut pārtikas izņemšanu. Zēni neizskatījās vāji vai nepietiekami pabaroti, taču bija grūti noticēt, ka viņiem ir pārāk daudz pārtikas. – Sakiet, ka esat saskārušies ar vientuļnieku, kurš nevēlas nevienu satikt, bet es samaksāšu par ēdienu. "Nekur piln neatradu naudu, izņemot dažas vara monētas, bet bija palikuši svečturi, gultas pārklāji un daži trauki." – Iesim, paskatīsimies, kas varētu noderēt.

Puiši saskatījās un unisonā pamāja ar galvu. Šķiet, ka frāze par vientuļnieku tajos nekādus jautājumus neradīja.

Es aizvedu zēnus uz vienu no atlikušajām neskartajām istabām otrajā stāvā.

– Šeit ir skaista sega. Vai der kā dēlis?

Atvēruši muti, zēni skatījās uz roku izšuvumu. Smalks ziedu raksts rotāja stepēto virsmu, mirdzot ar spīdīgiem pavedieniem.

Tas ir skaisti, bet man tas ir par daudz.

– Noteikti! – Maķedone pamāja.

– Jā, par šo vienu segu priekšnieka sieva jūs apgādās ar pārtiku līdz rudenim un klusēs! – Silans apstiprināja. "Un, ja jūs dosiet mājieni, ka ir arī citas līdzīgas lietas, viņš jums iedos kazu."

– Vai govs!

– Govs? – jautāju vēlreiz, jau aplēsdama, ka man tādas pieredzes noteikti nav, taču, iespējams, iemācīties rūpēties par lopu nebūs tik grūti. – Govs ir laba. Kaut gan kaza tomēr būtu labāka – kaut kas man teica, ka kaza man pagaidām būtu ērtāka. – Vai jūs domājat, ka viņš būs dāsns?

"Gluži," Silans pēc padomāšanas sniedza savu spriedumu.

"Tas ir tāpēc, ka viņai ir Risanna, vecākā meita laulības vecumā, viņa nav ļoti skaista meitene, tāpēc jums ir jāsavāc viņai labs pūrs," sacīja runīgais maķedonietis.

– Sapratu.

Padomājusi, es devos uz savu istabu un pievienoju divas pērļu pērlišu virtenes un kreklus no vislabākā materiāla, kas atradās manās kamerās – man šīs lietas joprojām nav vajadzīgas. Cerot, ka neesmu kļūdījusies ar pērlēm, visu ietinu neuzkrītošā vienkāršā spilvendrānā un atdevu puikām.

"Pastāstiet to priekšnieka sievai un sakiet, ka sega ir samaksa par pārtiku, bet pārējais ir dāvana Rizannai." Nu, ja viņi man iedos kazu, es droši vien iegādāšos līgavai kaut ko citu.

Pavadījusi puīšus līdz vārtiem, viņa lūdza būt uzmanīgiem. Kamēr viņi bija prom, es turpināju atjaunot kārtību pilī, un tajā

pašā laikā domāju par to, kas īsti noticis ar pils īpašnieku. Vakar lasītais stāsts par Pūķi un ēnu mani pamatīgi sajūsmināja, un es sāku arvien biežāk domāt par savu dīvaino paziņu. Interesanti, ko viņš ēd tajā alā?

Silans un Maķedonija atgriezās vēlā pēcpusdienā. Viņi atnesa milzīgu pārtikas grozu, kuru tik tikko spēja pavilkt, un aiz muguras gāja pa auklu...

– Nevar būt! – Es izskrēju viņus sagaidīt. – Kaza!

Balts un sarkans, ar plāniem savīti ragiem un tādu iespaidīgu tesmeni. Oho!

Nav tā, ka es protu viņu slaukt, bet esmu pārliecināts, ka iemācīšos. Nolēmu arī, ka par katru cenu izglābšu viņu no zirnekļa, pat ja nāktos šai kucei pilī atvēlēt atsevišķu istabu. Un pēc Maruskas nerātīgās sejas, kā es uzreiz nodēvēju jauno mājdzīvnieku, bija skaidrs, ka viņa ir meitene ar raksturu. Vispār, kad es ieraudzīju šo dzīvnieku, es sajutu tādu sajūsma, kā bērns, kurš pirmo reizi apmeklē zoodārzu.

Gribēju atņemt puikām grozu, bet prātīgi novērtējis tā izmērus, atkāpos. Silans tiek galā labāk nekā es.

"Aizved viņu uz virtuvi," es pavēlēju un vedu kazu uz turieni, kur Maks man ieteica to piesiet.

Noglaudījusi mīksto plīša seju, viņa pieskārās savītajiem ragiem, noglāstīja to un pacienāja ar burkāniem, ko Maruška pieņēma labvēlīgi. Nolēmis, ka mēs sapratāties, es steidzos uz virtuvi, lai sakārtotu pārtikas preces.

Priekšnieka sieva nebija mantkārīga. Grozā bija olas, lielas

brūnas, gandrīz kā zosu olas. Divi desmiti! Tad es uzreiz iedomājos par vistām. Droši vien var noorganizēt pāris dējējvistu kādam citam labam?

Piens, sviests, skābs krējums, kaut kādi graudaugi, kas izskatās pēc zaļganiem griķiem. Sāls maiss un maiss ar kaut kādu garšaugu, smarža atgādināja oregano.

– Vai šī ir garšviela?

– Tātad, tu esi rēcējs! – Pārsteigts par manu nezināšanu, ierosināja Maķedons, ar ne mazāku interesi kā es pats izpētot groza saturu.

– Šnij, Nyera Lina nekad iepriekš nebūtu uz to skatījusies. Kā viņa zina, ko ēd tādi arkli kā mēs?

– Mājas desa! saraustīts! – es iesaucos, siekalojoties no prātu satriecošajām smaržām.

Groza apakšā bija dārzeni. Gan kartupeļi, kas man šķita diezgan pazīstami, kurus šeit sauca par kartahānu, gan pilnīgi nepazīstamās jūraszāles, kas izskatījās pēc purpursarkanas želejveida vielas blīvā čaumalā, kas, atklāti sakot, smaržoja pēc tomātiem.

"Mēs neņēmām Romaku," Silans atzīmēja, un es novērtēju viņa joku.

Atsevišķi nolieciet maizi, ietītu tīrā lupatā.

– Dievs, viņš ir silts!

Kad iekodu zobus kraukšķīgajā garozā un no baudas vaidēju, puiši gandarīti skatījās viens uz otru.

– Tagad būs mielasts! – Apsolīju un uzcepu olu kulteni ar desu

un jūras veltēm, visu pārkaisot ar raudām.

– Es nekad neko tādu neesmu ēdusi! – Maks apmierināti uzsita uz lūpām.

"Nyera gatavoja savām rokām, tāpēc tas ir tik garšīgi," ar eksperta gaisu atzīmēja Sils.

Pēc vakariņām sākām runāt.

– Kā klājas ciematā? Ko teica priekšnieka sieva? Kāpēc Asja netika atvesta? – Mani interesēja.

– Vecākais neticēja vientuļniekam.

"Bet no kurienes nāks lietas, kuras es toreiz nodevu?"

"Mūsu māte strādāja pilī, kad viņa bija dzīva. Vecākā uzskata, ka viņa kaut ko paslēpusi mežā, un mēs ar Asju zinām, kur. Tāpēc viņš domā, ka es slēpju savu māsu no tiem, kas nāk, tāpēc es gatavojos, tāpēc es savācu to, kas man ir nepieciešams, lai Asija varētu sēdēt patversmē. Viņa arī domā, ka vajag slēpties. Viņi noteikti viņu aizvedīs, nav brīnums, ka necilvēks uz viņu bija tik dusmīgs.

– Ko pati Asija domā?

"Es visu izstāstīju, bet mana māsa man neticēja." Viņa saka, ka šis... es esmu izgudrotājs. Un viņš vispār nekur negrasās iet. Viņš saka, ka paliks un palīdzēs cīnīties.

"Viņai tādai nevajadzētu būt," es biju sarūgtināts. "Es vēl vairāk gribēju satikt šo apņēmīgo meiteni."

Un es arvien vairāk uztraucos par ciema iedzīvotājiem.

"Varbūt, ja es viņai uzrakstīšu..." tad mans skatiens nokrita uz logu, aiz kura jau iestājās krēsla.

Izrādās, mēs tik daudz pļāpājām, ka nokavējām saulrietu.

– Sefīra! Maruska! – es pielēcu un metos pa virtuvi.

Arī zēni uzlēca.

– Ak, nepatikšanas! – Maķedone kļiedza.

Es pat biju apjukusi. Nebija šaubu, ka arī zirneklim šodien bija labas vakariņas. Un kā es varēju tik viduvēji pazaudēt kazu!

Pagrūdusi zēnus malā, viņa metās skriet pa gaiteni un no turienes pa vītņu kāpnēm augšā – centrālajā tornī, kur uz visām pusēm bija logi. Zēni ir nākamie. Iekšā mēs visi skatījāmies uz visām pusēm.

– Dzīvs! – Maķedonija uzreiz iesaucās.

Izrādījās, ka Maruška atkārtoja manu pirmo varoņdarbu. Viņa uzskrēja pa tām pašām kāpnēm līdz sienai, kas atradās netālu no dārza. Ap kaklu karājās sakošļātas virves gabals, pie kāpnēm un pie sienas atkal pacēlās zirnekļu tīklu kalns, bet vesela un dzīva kaza ķircināja zirnekli ar draudīgu pūtienu, un, kad viņa atkal uzšāva tīmekli, viņa izvairījās un, pacēlusi savu balto asti, atrāvās pret sienu.

Es izdvesu.

– Oho! Viņa to var izdarīt?! – zēni bija viegli šokēti par notiekošo.

– Sefīra? – viņa vēlreiz jautāja, nesapratusi, vai runā par kazu vai zirnekli.

– Kā mest zirnekļu tīklus! – Maks ar popa acīm pakratīja galvu.

– Jā. "Reiz es gandrīz tiku izvilīts no balkona kopā ar manu

krēslu," es apstiprināju.

Nu, tagad puikas noteikti nebāzīs galvu pa nakti pagalmā.

–Kur viņa slēpjas pa dienu? – Silans jautāja.

– Kaut es zinātu...

Vēl nedaudz skatījāmies, kā rudmatainais nelietis atklāti nīrgājās par zirnekli, kura tīkls kļuva plānāks un ar katru metienu lidoja zemāk. Vai tad kaza bija nogurusi vai nogurusi? Lepni blēdams, Maruška uzlidoja pa stāvajiem pakāpieniem uz sienas un kaut kur aizskrēja, klabinot nagus pirmsnakts klusumā.

"Mums viņa kaut kā jāglābj," es šaubīgi teicu.

Man nemaz negribējās iet ārā, bet sirdsapziņa mocīja un uztraucos par kazu, lai gan ne tik ļoti kā pirmajā brīdī.

– Kāpēc viņu glābt? Šis noteikti nemirs," Silans pamāja ar roku un žāvājās.

"Viņa kaut kā apmaldījās trīs dienas." Viņi domāja, ka viņu kalnos aprija čompu grauzēji, bet nē! Viņa atnāca pati!

"Nu, tā kā holkognaws mani neapēda..." es šaubīgi teicu, norādot, ka man nav ne jausmas, par ko Maks runā.

Nav asociāciju. Varbūt kaut kas līdzīgs mūsu vilkiem? Es vairs nejautāju, nevēlēdamies izrādīt pārmērīgu nezināšanu un atzīmēju sev, ka man šādos brīžos jābūt uzmanīgākam.

"Es gribu gulēt..." garais Maks berzēja miegainās acis.

"Jā," Silans infekciozi žāvājās, un arī es padevos provokācijai.

Pirmā lieta no rīta izlecu no gultas un skrēju meklēt Marusku. Dzīva un vesela kaza, it kā nekas nebūtu noticis, dārzā košļāja tikko noplūktu romānu.

– Maruska! – izdvesu un sajutu tādu atvieglojumu, it kā no pleciem būtu nocelts smags akmens.

Atklāti sakot, visu nakti mani mocīja murgi ar variācijām par kazas un zirnekļa konfrontācijas tēmu. Nomierinājusies, viņa atgriezās savā istabā nomazgāties un pārgērbties. Man bija jāgatavo brokastis un jāpabaro puikas, un manā galvā jau virmoja krāšņa fantāzija par tēmu piena putra ar medu un sviestu. Bet, kad es ieskatījos istabā, zēnu tur vairs nebija, un no ielas nāca kāds troksnis, kas mijas ar kareivīgu bļaušanu.

– Tur, zālē!

– Maruska!

– Ak! Kāpēc es?!

Es steidzos nokāpt un izlecu uz tā paša balkona, no kura Sfira mani gandrīz izvilka līdz krēslam. Trīs cilvēki apmulsuši skraidīja pa pagalmu: Maks, Sils un Maruska. Maruška spārdījās un mēģināja kādu noķert zālē. Nez kāpēc Maks pārvietojās netālu, dažreiz uz plaukstas, dažreiz četrpāpus, un Silans mēģināja viņu atgrūst no jaunākā biedra.

– Nu? Saprātu?

– Nē. Ahhh! – Maks pielēca sāņus un nogāzās uz dibena, bet ātri uzlēca, krampji nodrebēdams ar visu ķermeni.

– Iekodis?

– Nē. Tas ir vienkārši pretīgi. Liels puisis, atnes kaut kādu vāciņu. Es negribu tai pieskarties ar rokām...

Izskatījās, ka zēni un kaza kādu medī. Aiz kāda, kas nav īsti redzams augstajā zālē. Pārliecinājies, ka visi trīs ir drošībā, es

steidzos lejā. Silans mani piekāva un atnesa no virtuves kaut kādu katliņu.

– Vai izdosies? – Viņš pakratīja podu, piesardzīgi tuvojoties Makam, kurš klīda riņķos, ar rokām šķīra zāli un lūkojās viņam pie kājām.

Maruška stāvēja blakus un lepni košļāja gumiju. Kad viņa mani ieraudzīja, viņa sasveicinājās.

– Nyera Lina, labrīt! – puisi nejauši sveicināja, kad apstājos blakus kazai.

– Labrīt arī jums, puisi. Kāds bora siers? – puisi neizpratnē saskatījās, un es steidzos laboties: "Kas ar tevi notiek?"

Tajā pašā laikā es piegāju pie kazas, apsēdos, skatījos tās inteligentajās acīs, kas bija nedaudz grūti.

"Es priecājos, ka tu esi dzīvs," ļāvusies impulsam, viņa noskūpstīja kazu tieši uz sava maigā deguna.

– Esi uzmanīgs! Bodnet! Silans brīdināja.

Bet Maruška pat nedomāja par galvas saduršanu. Gluži pretēji, viņa no prieka samiedza acis, kad es viņai pakasīju aiz auss.

– Puisi, kad jums vajadzētu viņu slaukt? Un kā? – Es noliecos un nopētīju piena pilno tesmeni.

Puisi paskatījās viens uz otru un, aizmirsuši par to, ko dara, sāka sacensties viens ar otru, lai dotu padomu ar eksperta gaisu.

– Tev viņa jāsasien. Un lai viņa nespertu savu kāju. Viņa ir šī... ar raksturu," Silans nosarkst paskaidroja.

Es jau sapratu, ka Maruškam ir raksturs.

"Vai ne tāpēc tavs vecākais man to uzdāvināja?"

Puiši ātri saskatījās un, vēl vairāk nosarkuši, sāka kustēties. Nu labi. Neskatoties uz viņas strīdīgo raksturu, kaza man patika. Viņā bija kaut kas īpašs. Lepns un neatkarīgs. Turklāt, spriežot pēc pilna tesmeņa, tagad es nepalikšu bez piena, ja vien pats nesajukšu. Es vēlreiz noglāstīju Marusku un pasmaidīju.

– Vai ir vēl kādi norādījumi?

"Mēs varam dot viņai ēst, lai viņa varētu mierīgāk stāvēt," ieteica Maks.

– Sagriezīsim romaku šķīvī? – es ierosināju.

– Pavisam!

"Vienkārši nerādiet viņu un nesitiet viņu, ja viņa pretojas, pretējā gadījumā piens var izšķiest," Silans mudināja.

Es pati izdomāju, kā tesmeni nomazgāt ar siltu ūdeni, un puikas izskaidroja pareizas slaukšanas principu, un man tas pārsteidzoši izdevās pirmajā reizē. Maruška uzvedās labi, nomurmināja un nolaidīgi skatījās uz mani ar savu lielo oranžo aci ar dīvainu horizontālu zīlīti.

Kad es gandrīz biju pabeidzis, viņa pēkšņi nopūta, raustījās, iebāzusi kāju tieši piena katlā – vienīgajā traukā, kas šķita ērts maniem nolūkiem.

– Maruska! – Es kliecēju, kad kaza ar ragiem virzījās uz mani, bet īsā virve, ar kuru piesējām to pie veciem ratiem pie šķūņiem, neļāva man sadurties.

– Zirneklis! – Silans kiedza, ieplešot acis un rādot ar pirkstu uz mani.

Puisis paskatījās tieši uz mani, tik nobijies, ka es nolēmu – tas

arī viss! Pilnīgā Sephira ir atnākusi pie mums visiem!

Biju gandrīz paralizēta no bailēm, varēju tikai čīkstēt un pēkšņi apgriezties. Aiz muguras neviens nebija.

– Saprātu! – Meks pielēca man pretī, kareivīgi šūpodams podu, bet es no viņa izvairījos.

Vai viņš nolēma mani uzlauzt?

– Sdurel?!

Un tajā pašā brīdī es pēkšņi sajutu pieskārienu. Kaut kas liels rāpoja no manas muguras uz plecu. Tas pieskārs manam kaklam, kutinot cietus matiņus...

– Aaah! – es iekliedzos, saprotot, ka tas ir milzīgs spalvains zirneklis.

Tajā pašā mirklī zils zibens nogāza šo briesmoni zemē, bet mani nekas nevarēja apturēt, es lēkāju uz vietas, kliedzot un izmisīgi kratīdams nost neesošus zirneklus. Man likās, ka tās ir visur, ķermenis niezēja aiz riebuma.

– Līna, Līna! Nomierinies! Neviens cita nav,” Sonics lidoja tuvumā un mēģināja ar mani argumentēt.

– Kas tas ir? No kurienes viņš nāca? Pretīgi! – joprojām smagi elpojot, es turpināju nevilus nokratīties un pētīt sevi no visām pusēm, cik vien iespējams.

Un kā es nejutu, kā viņš man uzkāpa?

Pa dienu es labprātāk valkāju mīkstus zābakus līdz ceļgaliem un biezas bikses, baidoties, ka zālē var būt čūskas. Vai arī pie vidukļa piesietā biežā auduma jaka pie visa vainīga? Kamēr es slaucu kazu, sēžot uz zema malkas bluķa, ko biju pacēlis no kūts,

man uz muguras uzkāpa zirneklis. Uz to Maruska reaģēja – viņa ieraudzīja zirnekli!

"Piedod, ka es tevi nobiedēju," viņa noglāstīja kazu. Viņa stāvēja mierīgi un vairs nemēģināja sasist galvas. – Paldies, Sonic. "Es domāju, ka nomiršu no šausmām," es pateicos saviem glābējiem.

"Es pats domāju, ka nomiršu no šausmām." Viņš ir tik liels! Brr! – puķu pūķis atbildēja un uzlidoja augstāk, vērodams, kā zēni rāpo zālē. Precīzāk, tikai Maks rāpoja, un Silans palika viņam aiz muguras, radot lielu troksni un izraisot traci.

– Nokerts! Viņš ir āksts! – atskanēja uzvarošs sauciens. Maks piecēlās kājās un, vēlreiz šūpodams podu, metās man pretī. – Skaties, Nyera Lina! Šeit viņš ir! Dūšīgi! – zēna balss bija asinskāra sajūsma pilna.

Viņa piesardzīgi ieskatījās katlā, kas bija pagriezts pret gaismu, kas pēc formas atgādināja lodveida vāzi ar caurumu. Veiksmīgās formas dēļ zirneklis nevarēja uzkāpt pa sienām, lai gan izmisīgi spārdīja kājas.

– G-atvāc šo nejauko! – es gandrīz nolēcu. – Uhh!

"Viņš izskatās pēc zirneklā," Silans sarauca pieri. – Tāda pati sarkana un matains svītrains.

"Tas droši vien ir reizināts," ieteicās Maks, gandrīz ar mīlestību skatīdamies uz laupījumu katlā. – Oho, cik mazs! – viņš pielika tur pirkstu un tūdaļ atvilka to atpakaļ.

Viņa komentārs mani nemaz neiepriecināja.

– Kā tu pavairojies? Kad tas vairojās?

Zālainais pagalmis acumirkļī šķita kā ienaidnieka teritorija. Ko darīt, ja šajā zālē ir desmitiem vai simtiem mazu Sefīras eksemplāru? Un kad viņi izaugs? Man pēkšņi kļuva slikti un sastingu.

– Te nu mēs atkal esam! – Sonic uzreiz pamāja ar spārniem manas sejas priekšā. "Pasaki šiem mazajiem stulbiem, lai viņi iedod jums ūdeni."

– Nyera Lina, vai tu jūties slikti?

"Nyera Lina, mēs skriesim uz ciemu pēc izkapti, un es jums visu pamazām nopļaušu, lai jūs nebaidos staigāt pa pagalmu." Paralēli būs arī siens kazām ziemai.

"O-labi," es devos uz lieveni pie aizmugurējās ieejas un apsēdos uz pakāpiena, satverot plecus ar rokām. – Vai ziemas šeit ir aukstas?

"Tas ir uzreiz skaidrs, ka jūs neesat vietējais," Maķedons smējās.

"Tas noteikti..." es nenoliedzu.

"Tas ir labi, jūs varat dzīvot, ja uzkrājat malku," Silans ar nopietnu skatienu sprieda. "Dažreiz tas nav nekas, sniegs ilgi nekrīt, tikai līst, bet dažreiz tas ir tik stiprs, ka sniega kupenas ir līdz viduklim mēnesi." Tāpēc jums ir jā rūpējas par ziemu. Tas tiesa.

"Un no jūras pūš arī spēcīgi vēji." Tas ir tad, kad tas kļūst ļoti saspringts.

"Es redzu..." veicot ikdienas darbus, bailes no zirnekļu armijas ja ne atkāpās, tad vismaz rimās. Un prātā sāka ienākt

racionālas domas: "Varbūt mums vajadzētu atrast ligzdu un to nodedzināt?"

"Jā, uzlejietai tai eļļu un aizdedziet," Sils piekrītoši pamāja ar galvu. – Kādu dienu, medīdami mežā, ciema iedzīvotāji atklāja čūskas bedri, tāpēc priekšnieks savāca vīrus un to vienu.

"Kopš tā laika čūskas mani nav traucējušas," zinoši apstiprināja Maks.

"Labi, iesim brokastīs," es apņēmīgi piecēlos, domājot, ko gatavot.

Tiklīdz zēni to dzirdēja, viņi steidzās pie manis. Makam rokās joprojām bija pods ar zirnekli, no kura atskanēja draudīga šalkoņa. Instinktīvi es atkāpos, pagrūžot Silanu.

– Shniper, atņem šo netīro triku! Vai jūs neredzat, ka Nyera jūtas slikti, skatoties tikai uz viņu? – viņš uzkliedza savam biedram.

– Atvainojiet! "Maks apstājās, un mēs ar Sealu iegājām vannas istabā nomazgāt rokas.

Silans rezignēti nomazgājās, un pēc dažām minūtēm Maķedonija mums pievienojās virtuvē.

– es atraisīju Marusku. Lai viņš ganās.

– Labi. Nolēmām vārīt putru. Kā tev iet?

Pēc brokastīm mēs atkal devāmies ārā.

"Es baidos, ka viņi man neiedos izkapti." Var rasties jautājumi, bet es mēģināšu nozagt sirpi," Sils ne pārāk pārlicināti iesāka, apskatot darba priekšpusi.

Es iedomājos, cik grūti būtu strādāt ar sirpi tik lielā platībā,

tāpēc ieteicu:

– Pagaidām paskatīšos šķūņos. Man šķiet, ka kaut kur redzēju kaut ko līdzīgu, bet nepievērsu uzmanību.

"Mums ir jāiet, pretējā gadījumā viņi zaudēs savu." Mēs atgriezīsimies rīt no rīta, mums ir arī ko darīt mājās.

– Labi. Mēģiniet pierunāt Asiju mani apciemot. Un, ja viņai ir bail iet uz pili, mēs varam satīties... – es nodomāju. – Piemēram, kur atrodas tīkli. Viņa nebaidīsies tur pastaigāties, vai ne?

– Asija? Viņam nebūs bail. Mana māsa nekautrējas.

Sākumā gribēju meitenei uzdāvināt kādu dāvanu, bet pārdomāju. Viņa arī izlems, ka es viņu uzpērku vai pievilinu. Šķiet, ka Asija nav stulba vai lētticīga meitene. Jo vairāk es gribēju viņu satikt. Laikam man ļoti pietrūka sieviešu komunikācijas.

Viņi par to nolēma.

15. nodaļa. Zirneklī, zobeni un citas rūpes

Kamēr zēni bija prom, es domāju, ko darīt. Rīta incidents nepārgāja, un es nolēmu pavadīt dienu pilī. Tur bija daudz ko darīt. Tomēr es negribēju kļūt par vientuļnieku tikai tāpēc, ka zirneklis pārmeklēja mani. Man bija jāpārvar bailes un jāiet pagalmā. Galu galā mazie zirneklī man neko neizdarīs, un viņi tik drīz neizaugs.

– Lina, neuztraucieties, es nosūtīju mūsu cilvēkus, mēs visu pārbaudījām. Mēs vairs neatradām nevienu pinkainu zirneklī,” Sonics lidoja man blakus. – Ja viņi ir kaut kur, viņi ļoti labi slēpjas.

– Paldies, Sonic. Tu esi īsts draugs un padomdevējs,” es noskrāpēju pūķi zem zoda un noskūpstīju viņu tieši uz zilā cekula.

Pēdējās dienās viņš un es pavadījām mazāk laika kopā, viņš visu laiku pazuda iepakojumā. Arī ziedu pūķu karalim bija savas rūpes.

– Kā iet tavam brālim? Vai jūs neiebilstat, ja es viņu saucu par Skrūvlenti, jo es tik un tā nevaru izrunāt viņa vārdu?

“Es neiebilstu, šis vārds viņam piestāv,” pūķis pasmaidīja savā veidā. – Viņš turpina mani provocēt ar vai bez pamata.

– Kā uz to reaģē pārējie pūķu atvilktnes?

– Sadalījās divās nometnēs. Daži gaida, citi mani atbalsta bez nosacījumiem.

– Ak kā! Un tas nemaz nav tik slikti.

"Es domāju, ka mūsu barām ir jāsadalās." Lai visi, kas vēlas mūs atstāt, lido prom. Es nolēmu to paziņot šodien pirms saulrieta. Katram ziedētājam būs visa nakts, lai to kārtīgi pārdomātu, sēdēdams savās pumpurēs un neklausoties mana brāļa tukšajās lielīšanās.

Mēs piegājām pie zema akmens šķūnīša, kur vienā apļa laikā biju redzējis kaut kādu sarūsējušu instrumentu.

– Ko tu plāno? – Sonic jautāja, uzlidojot augšā no mana pleca.

– Man vajag kaut ko, ar ko nopļaut zāli pagalmā.

"Tad tas noteikti ir šeit." "Jūs nozagāt visu aparatūru, ko šeit atradāt," Sonic apstājās teikuma vidū, klausoties. – Līna, puķes uztraucas, man jāpārbauda.

– Lido, protams! – Es viņu neapturēju.

Tomēr pūķim jūsu plauksta lielumā ir maza nozīme, ja mēs runājam par sarūsējuša metāla kaudzi, kas izgāzta vienā kaudzē. Pats izgāzu, izmetot šurp visu, ko atradu pagalmā, lai vēlāk varētu izjaukt.

Beidzot atradu ko izmantot, lai pļautu zāli. Parastā izskata lietuviešu izkopts aizstājējs bija instruments, kas uz gara kāta izskatījās kā liels sirpis. Atradu divus – lielāku un mazāku. Abi ir blāvi un sarūsējuši, bet, man par prieku, šeit tika atrasts pārbaudes akmens, kas gulēja stūrī zem dažām lupatām. Es uzkāpu uz tā, nedaudz pagriežot kāju. Bija arī grābeklis, kaut arī

bez roktura, bet es tajā nesaskatīju problēmu.

Kā izrādījās, es zināju, kā prasmīgi asināt nažus, tāpēc man kaut kā izdevās tikt galā ar bīstamā puslokā saliektajiem asmeņiem. Tajā pašā laikā es izmēģināju rīku darbībā, izvēloties mazāko. Pēc apmēram trīsdesmit minūtēm tas kļuva izturams, bet es ļoti ātri noguru. Bet, ja zēni nepalīdz, es pats pakāpeniski šķirošu zāli dažas stundas dienā. Es par to maksāšu ar sāpošu muguru, bet ko es varu darīt?

Nogurusi viņa atspiedās uz izkopts roktura un domāja, skatoties pa pagalmu, kur garā zāle bija satraukta, slēpdama iespējamās briesmas. Vai mums nevajadzētu lūgt zobenu vienreiz un uz visiem laikiem atrisināt zirnekļa problēmu?

Kāpēc ne?

Galu galā tas ir svarīgs manas izdzīvošanas jautājums. Esmu jau diezgan noguris no šīm veiksmes spēlēm tikai ar Sphira.

Uzkāpusi uz savu istabu, viņa katram gadījumam paņēma asmeni, ko šajās dienās glabāja zem vannas istabas, ietītu lupatā. Bet, pirms atkal griezu pirkstus, es prātoju, kā precīzāk formulēt savu vēlmi? Acīmredzot problēma ir jārisina globāli, taču vienkārši lūgt iznīcināt visus zirnekļu pasaulē ir nepareizi. Šī ir svarīga ekosistēmas daļa. Izņemiet jebkuru skrūvi, un tas sāksies.

Es atcerējos stāstu, kas mani tik ļoti pārsteidza par to, kā Ķīnā tika iznīcināti zvirbuļi, lai palielinātu ražu. Avīžu pirmajās lappusēs tika publicēti mazu putnu kalni, kas nogalināti bufera ražas nolūkos. Un šķita, ka viņiem izdevās, bet gadu vēlāk laukus

apraka kukaiņi, kuru skaitu nebija neviena, kas kontrolētu. Nē, es nevaru pieļaut, ka tas notiek.

"Tātad," es dzīli ievilku elpu un ar pirkstu nocirtu asmeni: "Es vēlos, lai visi zirnekļi un līdzīgas būtnes man nekad nenodara ļaunumu un... lai paklausā manām pavēlēm."

Akmens rokturī kaut kā vāji mirkšķināja un kļuva tumšs, un es joprojām nesapratu, vai mana vēlēšanās ir piepildījusies. Bet tad notika kas neparasts – tieši mūsu acu priekšā patina skrēja gar asmeni, novecojot to mūsu acu priekšā.

– Nē nē nē! Man tas nepatīk!

Apmulsis, turot zobenu rokas stiepiena attālumā, es nezināju, ko darīt, un mana sestā maņa burtiski kļiedza, ka šī ir pēdējā reize, kad varu "vicināt savu burvju nūjiņu". Mammītes! Ko darīt, ja es palaidu garām iespēju tērēt vēlmes kaut kam patiešām vērtīgam, bet tā vietā kā pasaku muļķis novēlu visādas blēņas?

Man pēkšņi sāka griezties galva. Es nometos ceļos, lai neapgāztos, un uzmanīgi noliku zobenu sev blakus. Izskatās, ka viņa aizgāja par tālu un jautāja vēlreiz... neiespējamo?

Istaba peldēja, manās ausīs bija troksnis... Dažus mirkļus iestājās pilnīga dezorientācija, bet es tik un tā nepaģību. Un vājums nepārgāja pārāk tālu, es pat varēju piecelties un aizklīst līdz vannas istabai. Pēc auksta ūdens izdzeršanas no krāna un sejas mazgāšanas es jutos gandrīz normāli. Izņemot to, ka panika nāca viļņos. Šaubu mocīta, viņa apgūlās gultā un pievilka ceļgalus pie vēdera. Tā pūķis mani atrada.

– Līna, kaut kas notika? – Sonics ielidoja manas guļamistabas

plaši atvērtajā logā.

– Šķiet, ka jā. Ar zobenu kaut kas nav kārtībā,” es piecēlos sēdus gultā. – Zini, man jāiet uz bibliotēku. Noteikti ir norādījumi, kā to pareizi lietot.

– Kas? – pūķis nesaprata.

"Man vajag grāmatu, kurā aprakstīti šādi zobeni un to īpašības." Vai esat kādreiz tādu satikusi?

"Es domāju, ka es to redzēju..." Sonic man atbildēja nedroši.

– Vai varat man palīdzēt to atrast?

– Noteikti!

Pa ceļam puķu pūķis stāstīja, kā viņa brālis, kuru es tik precīzi nosaucu par Screwtape, sāka mocīt vienu pūķi, kurš pašam Sonicam patika.

"Es viņam izvirzīju ultimātu: vai nu viņš uzvedas labi, vai arī man viņš būs jāizmet no pils."

– Oho! Kas viņš ir?

"Viņš atkal bija rupjš pret mani, tāpēc no rīta mums ir iepļānots rituāls duelis." Ja brālis uzvarēs, viņš kļūs par jauno karali, un man būs jādodas prom.

– Ko tu ar to domā, ka viņš uzvarēs? Kur vēl doties?! – saraucu pieri. – Kas tas par sakāvniecisku noskaņojumu?! Vai man vajadzētu paņemt mušu sitēju un vienkārši viņu notriekt?

– Nē, nevajag! – Sonics nedaudz uzjautrinājās, bet uzreiz atkal kļuva skumji. – Redziet, Skrūvlente dzīvoja ārā. Viņam jau bija jācīnās, bet šeit visi ir mierīgi un mierīgi. Es vienkārši... nevaru.

"Sonic," es izbāzu plaukstu, un pūķis piezemējās uz tās.

Viņa pievilka to tuvāk sejai un ieskatījās viņam acīs. – Tu esi drosmīga, tev nebija bail no Sefiras. Pašreizējais un gudrs. Jā, jā, gudrais! Un nestrīdies! Jūs varat lasīt un saprast daudzas lietas. Un arī jūs bijāt ārā, pat ja necīnījāties. Bet kas zina, vai Screwtape stāsta patiesību? Un arī zēni pieķēra viņu, nevis jūs. Šķiet, ka viņš nav spējīgs aizsargāt un atbalstīt baru. Tu esi īstais ziedu pūķu karalis, Sonic. Tu, nevis viņš. Un tu paliksi viens.

– Paldies, Lina. Tagad es jūtos mazliet labāk.

– Tici sev, draugs!

– Jā, es mēģināšu. Un arī... esmu apvainojies. Es tik ļoti uztraucos par viņu. Es tik ļoti cerēju viņu atkal redzēt. Un tad tas notika, un viņš...

"Tas ir pazīstams," mana sirds sažņaudzās no līdzjūtības un negaidīta atklājuma.

Noteikti, es ļoti labi zinu, kā tas ir, kad mīļotais cilvēks tevi nodod. Viņa sarāvās un berzēja krūtis pa kreisi no sāpīga dūriena sirdī. Varbūt ir labi, ka es neatceros, kas ar mani notika? Amnēzija... Šķiet, ka tā psihe mūs pasargā no traumatiskiem notikumiem?

Mēs ar Sonicu palikām bibliotēkā līdz vakaram. Pat ja ne uzreiz, mums izdevās atrast īsto grāmatu.

Cleaver, tas bija mana zobena nosaukums, bija svarīgs Drakendorta artefakts. Katram draklordam bija šāds ierocis un to izmantoja galvenokārt robežas aizsardzībai un tikai tās teritorijā. Nebija minēts, ka tas tiktu izmantots kā burvju nūjiņa jebkādam mulķībām, taču nebija arī teikts, ka tas nav iespējams.

– Varbūt es pārkāpu kādus noteikumus vai nosacījumus?

Sāku lasīt tālāk, un, kad tiku pie svarīgākā, apsēdos ar galvu rokās. Izrādās, ka zobena iespējas nebija neierobežotas. To galvenokārt izmantoja kā burvju vadītāju un pastiprinātāju. Ja “lādiņš” beidzās, zobenam bija nepieciešams ārējs avots, kas atradās īpašā vietā pils pamatnē.

– Bet es neesmu burvis! Izrādās, ka es iztērēju visu, kas bija zobenam, vai ne? Un, lai to izmantotu atkārtoti, ir nepieciešams to uzlādēt, vai ir nepieciešams īpašs maģiskais lādētājs, kas atrodas kaut kur pagrabā? – cerīgi paskatījos uz Soniku.

"Hmm..."

Protams, pūķis tur nekad nebija bijis un nezināja.

– Ak, kas mums tagad jādara? – Jutos neomulīgi, ka vairs nevaru paļauties uz savu “burvju nūjiņu”, ja notiks kas slikts.

– Pirmkārt, ir pienācis laiks vakariņot. Tavs vēders jau sacelšas. Un man ir pienācis laiks gulēt. Lai rītausmā cīnītos ar brāli, tev labi jāizguļ...

– Ak, tieši tā! Atvainojos par aizkavēšanos. Ejam.

Mēs uzreiz atvadījāmies no Sonic pie izejas no bibliotēkas, un pūķis izlidoja pa tuvāko logu. Palikusi viena tukšā koridorā, es pēkšņi sajutos īpaši vientuļa. Pārsteidzoši, ka šo divu tikšanos laikā es pieradu pie puīšiem. Kopā ēst...

– Kaza!

Es atkal aizmirsu par Marusku un neizslauku viņu laikā. Turklāt tagad viņa atkal ir kaut kur pagalmā – viena ar zirnekli! Nē, kā var būt tik neuzmanīgs?! Sirsnīgi dusmīga uz sevi

iegriezios tuvākajā istabā un paskatījos ārā. Tikko bija iestājusies krēsla, un ārā joprojām bija diezgan gaišs, taču nepagāja ilgs laiks, kad parādījās Sefīra.

Kaza sevi nenodeva, tā atkal dārzā košļāja rumu un uzvedās mierīgāk nekā jebkad agrāk. Atviegloti nopūtusies, nolēmu, ka paspēšu to noslēpt pilī un piesteidzos pie sētas durvīm, kuras izmantoju visbiežāk, jo tās bija ērtākas par galvenajām. Pagatavoju laicīgi un pat virtuvē veiksmīgi izslauku Marusku, runājot ar viņu un cienājot ar burkāniem, kurus kaza vienkārši dievināja. Pēc piena nolikšanas veļas istabā, kur bija daudz vēsāks, es atraisīju kazu.

– Izdomāsim, kur likt tevi pa nakti.

Droši vien vajadzēja sagatavoties iepriekš. Savāciet nopļautu zāli un izvēlieties istabu pirmajā stāvā. Mani neuztrauca ne smakas, ne kas cits. Pils ir liela, un tajā ir daudz tukšu telpu, kuras man ilgi nebūs vajadzīgas.

"Ejam," es parāvu kazu aiz virves. Tiklīdz izgāju gaitenī, atskanēja aizdomīga skaņa. – Kas tas ir?

Es apstājos un sastingu, klausoties. Mati uz ķermeņa uzreiz sacēlās stāvus. Nekad agrāk nebiju tik ļoti baidījies, jo pilī jutos aizsargāta, bet ne tagad. Ne tad, kad šeit parādījās kāds cits!

Pēkšņi Maruška izlēca uz priekšu, izraujot man no rokām virvi.

– Beidz! Kur tu dosies?

Bet veiklā kaza jau bija pagriezusies pret kāpnēm. Divreiz nedomājot, es sekoju piemēram. Marusku panācu tikai trešajā

stāvā, kur atradās puikām atvēlētā guļamistaba. Viņa iegriezās krēslā iegrimtā koridorā un samazināja ātrumu, pamanījusi kazu. Viņa stāvēja gaitenā vidū, bet, ieraugot mani, viņa pagriezās un ilgstoši blēja, skaļi atsitoties pret grīdu ar savu nagu.

Tūlīt atskanēja man tik pazīstama rīboša skaņa, kas man uz muguras radīja nepatīkamu zosādu. Un no atvērtajām guļamistabas durvīm izspraucās pūkaina zirnekļa kāja. Nobloķējusi koridoru, viņa skrāpējās gar pretējo sienu, uz kuras bija redzams bālgans zirnekļtīklu plankums.

– Dieva māte! – Es atkāpos dažus soļus. – Maruska, ej atpakaļ! Nekavējoties nāc pie manis!

Kaza nav suns. Protams, viņa neklausījās, bet tā vietā atkal nopūta un, veikli lecot, sasita zirnekļa ķepu. Atskanēja vēl viena slīpēšanas skaņa, un ķepa pazuda, un zirnekļtīkla gabals izlidoja no durvīm. Bet zirneklim bija neērti to izsplaut no istabas, un tam nebija lielas ietekmes.

– Nevar būt!

Izrādās, ka dienas laikā zirnekļis iegūst savu parasto izmēru, tāpēc es to neredzu? Tad viņa nekur neslēpjas, un pat tad, ja pa dienu slēpjas pagrabā, restes nav jāver vaļā, viņa mierīgi ielīda starp restēm. Es biju par deviņdesmit deviņiem procentiem pārliecināts, ka tā ir Sfīra zēnu istabā.

Paņēmusi no sienas lāpu, viņa to aizdedzināja un uzmanīgi tuvojās, nemierīgās kazas acīs pamanījusi klusu apstiprinājumu.

– Sefīra? – Jutos stulbi, pagriezos pret zirnekli. – Beidz splaut zirnekļu tīklus un virzies prom no durvīm!

Neticēju, ka man izdosies, bet... Īpaši čaukstot un čīkstot, astonķājainais briesmonis ievirzījās dziļāk istabā. Šķiet, ka mana vēlme pēc zobena darbojās!

Pārvarot visas iespējamās savas drosmes robežas, es piesardzīgi ieskatījos istabā, jebkurā brīdī gatava atkāpties. Liesmas nenoteiktajā gaismā zirneklis man šķita vēl lielāks, taču pēdējās šaubas tika kļiedētas, kad ieraudzīju, ka zirneķļa viena acs ir bojāta – tā pati, kur es iesitu ar dunci.

Bailes padevās neveselīgam uztraukumam. Ja Sefīra ir ieslēgta istabā, tad es varu ielīst katakombās zem pils, lai atrastu lādētāju zobenam!

Aspiedusi impulsu tūlīt doties turp, viņa metās pa gaiteni, taču piespieda sevi apstāties. Dziļa elpa, izelpot. Es atkal pagriezos pret zirneķli:

– Sefīra, neej tālāk par šīs istabas slieksni, kamēr es tev neatļaušos!

Es nesaņēmu nekādu apstiprinājumu, ka mans pasūtījums ir uzklausīts.

Un kā jūs varat pateikt, vai viņa šoreiz klausīsies vai nē? Ja es visu pareizi sapratu, tad no rīta viņa atgriezīsies normālā izmērā, kas nozīmē, ka viņa var viegli tikt ārā. Es atkal nodrebēju, iedomājoties, kā šī negantība klīst kaut kur ēkā, draudot pēķšņi izaugt līdz tanka izmēram, līdzko pienāks vakars. Nevar būt! Man ir jāriķojas.

Starp citu, kā tas vispār darbojas?

Nākamo pusstundu pavadīju, aiztaisot durvis un aizblīvējot

visas spraugas ar lupatām, cerot, ka nebūs citas izejas no istabas. Marusku ievietoju istabā pirmajā stāvā – tuvāk izejai. Un, lai viņai būtu ērtāk, viņa atnesa vairākas rokas nopļautas zāles.

– Kā šis!

Tikai pēc tam beidzot devos gulēt.

Pa pils nebeidzamajiem gaitenītiem mani dzenāja milzīgs zirneklis. Skrēju kā palēninājumā, un mans ķermenis bija nepaklausīgs, it kā pie rokām un kājām būtu piesieta gumija. Ap nākamo pagriezīenu parādījās Maruska. Pazibinot savas koši sarkanās acis, viņa metās man virsū ar izstieptiem ragiem. Es apsedzu sevi ar rokām un pēkšņi atrados tās pašas alas vidū. Bet šoreiz man bija mugurā skaista veca kleita. Garie mati, tādi, kādi man nekad agrāk nebija bijuši, izplūda skaistās lokās līdz ceļiem. Rokās es turēju nomelnējušu Klīveru.

– Novelc tās, Lindara! – nāca no aizmugures.

– A! – Es nobijusies iekliedzos, asi pagriezos un pievērsu skatienu Reginhardam Berliānam.

Šoreiz viņš bija ģērbies biksēs, bet bez krekla, un es nevarēju apbrīnot viņa labi uzbūvēto augumu. Vīrietis lēnām pacēla saliektās rokas, it kā vicinādams pret mani dūres.

– Noņemiet jahni, es pavēlu! – viņš ar naidu nošņācās.

Un nākamajā mirklī viņš paspēra asu soli man pretī. Melnais zobena asmens, it kā būtu apdedzis, viegli, bez piepūles iekļuva viņa vēderā līdz pašam rokturam! Koši koši asinis parādījās pēkšņi melnbaltajā pasaulē un pilēja uz gaišās akmens grīdas...

Kā?! Kā tas notika? es nesaprotu!

Šausmās viņa paskatījās uz augšu un sastapa dzintara acis, kurās liesmoja liesmas. Tūlīt kāda roka cieši saspieda manu kaklu:

– Ko tu esi izdarījis, miskaste! Jūs iznīcinājāt Drakendortu!

Es noelsos, raustījos, cīnījos, cik vien varēju. Es mēģināju atraisīt viņa pirkstus, bet viņš turējās pārāk cieši. Manu acu priekšā kļuva pavisam tumšs, kad izdarīju pēdējo grūdienu un...

Izkrita no gultas uz grīdas!

“Ak Dievs...” smagi elpodama, es apmulsusi paskatījos apkārt, instinktīvi pieskaroties savam kaklam ar rokām. – Sapņot par kaut ko tādu...

Pirmkārt, es izņēmu Cleaver un biju šausmās. Tagad viņš nemaz neizskatījās pēc sevis un vairāk izskatījās pēc kūpināta dzelzs gabala bez aizsarga. Ja es nezinātu, ka tas ir tas pats zobens, es nekad nesaprastu.

Mani pārņēma panika, it kā es būtu zaudējis vecu draugu. Kas mums tagad jādara? Ko es darīšu, ja notiks negaidīts?

Es piespiedu sevi elpot “kvadrātiņā” – ieelpoju četras reizes, aizturēju elpu četras reizes, izelpoju tāpat un vēlreiz turi. Pulss izlīdzinājās un es nedaudz nomierinājos. Šis nav īstais laiks izmisumam. Zobens bija labs bonuss izdzīvošanai ierobežojumu pasaulē, bet, piemēram, zēniem tā nav, bet viņi kaut kā izdzīvo. Un mājās es nestaigāju pa pilsētu ar bazūku, pistoli vai kaut ko citu.

– Par pistolēm runājot...

Apvalks ar dunci, kas man palīdzēja pirmajā dienā tikt galā ar

pie sienas mītošo vilka rēgu, joprojām karājās krēsla atzveltnē. Pēdējā laikā es tos atstāju istabā, neredzot vajadzību tos nēsāt līdz pils teritorijā.

Un duncis arī nav vienkāršs. Varbūt viņš spēj piepildīt vēlmes?

Izņēmusi asmeni, viņa kādu brīdi skatījās uz to, lemdama, izmēģināt vai nē, taču zobena liktenis piespieda viņu būt piesardzīgiem. Es labprātāk to izmēģinu, kad rodas patiesa vajadzība, nevis tikai ļautos tam. Ko darīt, ja arī viņam ir robeža brīnumiem?

Vēl bija agrs, debesis tik tikko bija kļuvušas sārtas, un jūras virsma man šodien šķita neparasti mierīga. Es gribēju atteikties no visa un vēlreiz apmeklēt to pašu līci un nopeldēties. Varbūt mums tas jādara? Es tik un tā grasījos atsākt skriet, bet tikai sēdēju un sēdēju pilī. Ja nebūtu burkānu diētas, es jau sen būtu pieņēmis tauki.

Bet vispirms man ir jāizdara divas svarīgas lietas. Vispirms ir jāpārbauda, vai zirneklis joprojām ir tur un kāda izmēra tas ir tagad. Un otrais, kas sekoja no pirmā, bija meklēt zobena "lādētāju". Es ieiešu pagrabā tikai tad, ja būšu garantēti zinājis, ka tur nav Sefīras tās nakts dimensijās.

Ātri gatavojoties, viņa paņēma Cleaver sev līdzī un devās uz spārnu, kur atradās zēnu guļamistaba. Atvērusi durvis, viņa neizlēmīgi stāvēja uz sliekšņa un skatījās uz izpostīto guļamistabu. Kā es varu atrast zirnekli šajā haosā?

Pat plaukstas lielumā Sfira manās acīs netika uzskatīta par mazu zirnekli. Jau no domas, ka esmu ar viņu vienā

istabā, es piedzīvoju primitīvas, gēnos iestrādātas šausmas. Mani nomierināja doma, ka zobens ir piepildījis manu vēlmi, un neviens zirneklis man vairs nepieskartos.

– Sfira, tu esi šeit? Rāp uz istabas vidu!

Zirneklis nelika ilgi gaidīt un izkāpa no kaut kur zem apgāztās gultas. Ar neticamu gribas piepūli es piespraudu sevi pie vietas, lai nebēgtu vai, sliktākajā gadījumā, neapcirstu viņu ar kaut ko smagu.

– Nāc! – viņa pavēlēja ar sausu muti.

Zirneklis, strauji kustinot ķepas, gāja man pretī, un es atkal knapi savaldījos, lai ar čīkstēšanu neizlektu no istabas.

– Beidz! – Viņa pavēlēja, cīnoties ar slīdošo iracionālo paniku, kad līdz manis nebija palicis vairāk par metru.

Par laimi, Sphira izpildīja arī šo pasūtījumu. Vairākas reizes dzīli ieelpojusi, viņa pastiepa roku un uzmanīgi ar pirksta galu pieskārās pūkainajam ķermenim, pārvarot šausmas un riebumu. Man tas bija jādara. Man bija jāpierāda sev, ka varu pārvarēt bailes.

–Tu vienkārši esi izsalcis, vai ne? Vai vēlaties doties brīvā vietā – uz kurieni jūs varat medīt?

Zobens nemācīja zirnekliem atbildēt uz maniem jautājumiem, bet man šķita, ka man bija taisnība. Un tad pēkšņi manā galvā ienāca ideja. Bet kā es varu izskaidrot zirneklim, ka es gribu atrast vienu ļoti konkrētu vietu? Vai viņa sapratīs frāzi “zobena lādētājs”?

Es iztinu to, kas bija palicis pāri no Cleaver, un noliku to sev

priekšā uz grīdas.

– Sefira, vai tu zini, kas tas ir? Vai jūs varat man parādīt vietu pagrabā, kur man tas būtu jānogādā?

Es pat necerēju, ka mans ekspromts izdosies, bet zirneklis uzrāpās uz nomelnējuša dzelzs gabala, kas nesen bija zobens, un pēkšņi metās gaitenī. Jā, tik ātri un tuvu man, ka manas acis satumsa no bailēm!

Pats nesapratu, kad izdevās tik tālu nolēkt uz sāniem.

– Nē, man noteikti ir arahnofobija! – Viņa nervozi smīnēja, iztēlojoties Soniku ar viņa vārdu: "Paģībt!"

Sefira tikmēr apstājās, it kā kaut ko gaidītu. Satvēris zobena paliekas, es steidzos pēc zirnekļa, bet pēkšņi pamanīju nelielu baltu plankumu uz sienas tieši pretī durvīm.

Tīmeklis?! Izrādās, ka arī no rīta samazinās? Tāpēc pagalmā nav palikuši baltās vielas kalni!

Sefira pacietīgi gaidīja mani pie pagrieziena. Tas ir neticami, bet tā tas notika! Tiklīdz es turpināju ceļu, viņa atdzīvojās un rikšoja uz priekšu. Kad abi bijām pie kāpnēm, sākās problēmas. Manai gidei nebija viegli nokāpt lejā, un man bija negaidīti skumji, vērojot, kā viņa no katra soļa krīt pa papēžiem.

– Pagaidi! – Es viņu apturēju un atgriezos koridorā, kur nesen savākto atkritumu kaudzē atradu uz divām daļām salauztu piemērota izmēra lielu trauku un atgriezos. – Ielīst un sēdi mierīgi. Ja tu mani nobiedēsi, es tevi pametišu, saproti?

Mana sirds sažņaudzās, kad Sefira uzmanīgi uzrāpās uz pusi trauka un sastinga, viņas ķepas bija iebāztas, un mēs sākām

pieklājīgi nolaisties. Klusi, jo baidījos paklupt un nogāzt zirnekli sev virsū.

Ja kāds mani tagad redzētu! Es histēriski iesmējos, iedomājoties, kā izskatos no malas.

Pilnīgā nopostītā pamesta pils, un te es nesaju šausmīgas brokastis uz saplēstas šķīvja. Cik rāpojoša aina, kā teiktu Agripina!

Pirmajā stāvā es ļāvu Sfīrai atkal nokrist zemē, jūtoties atvieglota. Dzirdot manus soļus, Maruska nepacietīgi nopūta, un es grasījos viņu palaist ārā, taču pārdomāju. Kazai ir ļoti skaidra reakcija uz manu jauno “draugu” – atrodi un iznīcini.

Kad mēs ar Sfiru sasniedzām man jau pazīstamo resti un zirneklis metās starp biežajiem stieņiem, es apstājos.

– Ko man darīt? Sim-sim, atveriet?

Godīgi sakot, es tikai jokojos, bet... Tiklīdz es izdarīju šo vienkāršo burvestību, reste nodrebēja un rāpoja augšā ar klusu slīpēšanas skaņu, atbrīvojot eju...

16. nodaļa. Episkas vietas un cīņas

Līdz brīdim, kad es pārstāju skatīties uz restēm, zirneklis bija paguvis pazust tumsā. Paspērusi dažus soļus aiz viņas, es apstājos pie malas, kur beidzās gaisma, un gaidīju, kad acis pierod pie krēslas.

– Hmmm, tas būtu kabatas lukturīša vērts... uh! Paķer lāpu.

Vilcinoties gāju vēl dažus soļus, iztēlojoties, kā mani no visām pusēm ieskauj tieši vienādi mataini zirneklu ķermeņi, taču pēkšņi atskanēja maiga mirkšķināšana, un uz sienām sāka mirdzēt atsevišķi akmeņi. Ar katru manu soli viņu kļuva arvien vairāk. Kāds iekārtoja tuneli, kas ved uz cietumu, starp parastajiem akmeņiem, tie ir interesanti.

– Oho! – Pieskāros vienam tādām mirdzošam akmenim, atklājot, ka tas ir aukstāks par pārējo.

Zilā gaisma, nevis auksta, bet diezgan maiga, pārpludināja telpu. Tas neapžilbināja manas acis un deva iespēju paskatīties apkārt. Ik pēc pāris metriem no tuneļa atzaroja sānu zari, simetriski visā redzamajā celiņa garumā.

Un arī šie akmeņi man kaut ko atgādināja... Es nekad neatcerējos, ko tieši, jo mani novērsa atgriežamā Sefīra. Godīgi sakot, es viņu uzreiz nepazīnu un, čīkstot, mēģināju man spert, bet zirneklis veikli izvairījās un izmisīgi metās prom.

"Piedod, es nekad pie tevis nepieradīšu," es samulsusi atvainojos. – Uz priekšu?

Pa ceļam es apskatīju katru zaru, bet šobrīd nebiju gatavs tos izpētīt. Ir pārāk biedējoši apmaldīties, ja nu zem pils ir vesels labirints šādu eju? Nē, labāk šādās vietās doties ar speciālu aprīkojumu, tāpēc to visu atstāšu vēlākam laikam.

Un tomēr es nevarēju pretoties un iegriezos vienā no zariem, lai pārbaudītu, kas atrodas aiz tuvākajām durvīm. Izrādījās, ka daži maisi tur tika glabāti lielos daudzumos. Vienu atraisījis, es atklāju graudus. Kvieši? Kāpēc viņi to nesasmalcināja? Vai arī tas tika atstāts sēklām?

Par lauksaimniecību zināju ļoti maz, bet Agripina man varēja pastāstīt visu un jebko: kas un kur aug, kā laistīt to vai citu augu, kādas slimības vai kukaiņu kaitēkļi to apdraud.

Šie smalkumi man uzpūta galvu, pat vairāk nekā viņas gangsteru sērija. Varbūt, protams, velti es tajā neiedziļinājos un tagad šīs zināšanas tiks izmantotas turpmākai lietošanai? Bet es nekad nedomāju, ka tādas lietas man kādreiz noderēs.

Pārbaudījis vēl vairākus zarus pēc kārtas, es nerakņājos pa atklātajām mantām, taču izdarīju zināmus secinājumus – kāds marodieris nebija spēris kāju šajos karceros. Nekas nav salauzts, apgāzts vai izlaupīts. Viss tika uzturēts kārtībā un pat neliecināja par mitruma vai grauzēju bojājumiem, taču pils tukšuma gados to pašu graudu vajadzēja apēst žurkām vai pelēm. Iespējams, laupītāji neizdomāja burvju vārdus, lai iekļūtu Ali Babas alā, un maģija pasargāja pagrabus no kaitēkļiem. Kas vēl?

Labi, noliktavas pagaidīs, tagad zobena remonts ir daudz svarīgāks. Atgriezos galvenajā ejā, kur mani pacietīgi gaidīja

zirneklis. Pārsteidzoši, šķiet, ka es sāku pie tā pierast un pat jutos mazliet mazāk riebīgs.

Mēs neapstājāties tālāk, līdz sasniedzām milzīgu apaļu zāli. Atšķirībā no gaites, tas bija pilnībā veidots no maigi mirgojošiem blokiem, un tikai tagad es pēkšņi sapratu, ko tieši tie man atgādināja.

Pūķa ala!

Iespaidu pastiprināja arī akmens “krūms” – sava veida stalagmīta kristālu uzkrājums tālās sienas dziļumā. Tiklīdz es iegāju augstā arkveida ejā, un...

– Ak, ak! – pamāju ar rokām, saglabājot līdzsvaru. – Aizej vismaz uz ledus slidot šeit!

Bloki, ar kuriem tika ieklāta grīda, izrādījās gludi kā spogulis, un no mums abiem Sfira jutās daudz pārliecinātāka. Aptaustījusi ķepas, viņa devās tieši uz stalagmītu krūmu un ielīda iekšā. Es piesardzīgi sekoju viņai, pa ceļam skatoties apkārt.

Kāpēc šī vieta? Kāpēc tas ir tik plašs un tukšs? Varbūt šeit kaut kas tika glabāts agrāk? Kaut kas milzīgs.

– Jā. Lidmašīna, ne mazāk,” es pasmaidīju, cenšoties visu iespējamo, lai aizdzītu vienīgo loģisko domu par pūķi.

Mani arī ļoti interesēja, vai tie ir dārgakmeņi? Vai nākotnē ir iespējams tos izmantot kā naudu, ja no šiem kristāliem atdalīsīt dažus gabaliņus?

Tieši ar tādiem savtīgiem plāniem es pietuvojos stalagmītiem. Uzmanīgi ieskatoties kodolā, viņa atklāja, ka Sefīra tur jau ir ērti iesēdusies īpašā ieplakā. Iebāzusi pūkainās ķepas, viņa pārvērtās,

hmm... par diezgan aizkustinošu kamolu ar acīm, kas skatījās uz mani diezgan inteligēti.

Es nezinu, kā, bet tajā brīdī es sapratu, ka viņa šeit ir laimīga.

– Šī ir tā maģiskā vieta, vai ne? – Es pat mēģināju ar viņu maigi runāt, bet, kā jau bija gaidāms, zirneklis man neatbildēja.

Cerībā, ka man kaut kā pietrūkst, es vēlreiz paskatījos apkārt, bet manai vecajai acij vairs nebija nekā, ko aizķert.

– Un kā tas darbojas? – jautāju klusumam.

Varbūt jāizvelk zobens un viss nokārtosies pats no sevis?

Tas neveidojās, un es nevarēju iedomāties neko labāku, kā tikai iebāzt zobenu šajā stalagmītu kopā.

Lūk, kur notika brīnums!

Elsodama viņa atkāpās un atlaida zobenu.

Un kā es nevarēju viņu nelaist vaļā, kad viņš tika burtiski izvilktis no mana tvēriena. Iebāzis savu galu tur, kur pirms mirkļa tik ērti bija iekārtojies zirneklis, tas nenokrita, bet palika vertikālā stāvoklī un manā acu priekšā sāka kārtiņu pa slānim pārklāties ar sarmu. Jā, tik ātri, ka, kad pirmais sasniedza augšējo galu, nākamais jau viņu panāca.

Darbību pavadīja spilgtas gaismas viļņi un tā turpinājās, līdz zobens bija pilnībā pārklāts ar caurspīdīga gaiši zila akmens apvalku. Tagad to diez vai varēja atšķirt no citiem stalagmītiem.

Nemirkšķinot es vēroju, kā notiek burvība, līdz gaisma pārstāja mirgot.

– Eh... Tas viss? Ko tālāk? – jautāju zirneklim, jo neviena cita nebija.

Sefira nekļuva pļāpīgāka, tāpēc nācās apmierināties ar klusēšanu. Nolēmu pagaidīt, bet pagāja minūtes. Pieci... Desmit...

Čili nodrebinot, sapratu, ka pazemes angārā ir diezgan forši un, ja uzkavēšos šeit ilgāk, noteikti saķertu iesnas. Man riebjas būt aukstam!

Es nedomāju slimot. Es nevaru iekļūt šādās nepatikšanās bez zobena, ja pat nav zāles pret drudzi. Nē, tur droši vien bija daži augi. Varbūt pat saules ēdāja ziedlapiņas varētu palīdzēt, taču es negribēju eksperimentēt, bet es pieņēmu domu, ka tuvākajā laikā studēšu medicīnas uzziņu grāmatas, ja tādas ir vietējā bibliotēkā.

Godīgi sakot, biju nedaudz vīlies. Man bija slēpta cerība, ka zobena uzlādēšana notiks uzreiz, taču šķiet, ka šis process prasīja laiku.

"Labi, es nākšu vēlāk," es neapmierināti nomurminu un devos uz izeju.

Savādi, bet Sfira rikšoja pēc manis. Tagad viņa skrēja nevis priekšā, bet blakus, saglabājot pāris metru distanci.

– Vai tu... Varbūt tu iziesi pastaigā pa nakti aiz vārtiem? Tikai nebaidiet ciema iedzīvotājus un neēdiet cilvēkus. Jūs nevarat ēst labos, bet jūs varat ēst sliktos," es spriedu, atceroties priekšnieku. Galu galā ne viņš, ne viņa komanda nešķita labie puisi. Bet ja viņi tiks galā ar zirnekli? Acīmredzot Nirfeats par maģiju zina daudz vairāk nekā es. – Tikai esi uzmanīgs. Un... pa dienu vari šeit atgriezties un pagulēt," es laipni atļāvos, un tomēr pārdomāju: "Nē, labāk nevienu neēst, ja vien neatļauju, citādi nekad nevar

zināt...”

Šķita, ka zirneklis to tikai gaidīja. Paātrinot ātrumu, viņa rikšoja uz izejas pusi un ļoti ātri pazuda no redzesloka.

"Hmm..." izejot uz ielas, paskatījies apkārt, izstaipījies, sajutusi, cik patīkami mani sasilda Pūķis un Ēna, un nolēmu atkal doties uz jūru.

Bet tad puķu pūķis ar izmisīgu saucienu uzlidoja man virsū.

Maiga laima zaļa ar neticami sudrabaini rozā acīm un nedaudz tumšāku zaļu cekuls – tas pats mazais pūķis, kas patika Sonicam, es atpazīnu spārnoto skaistumu. Ietriekusies man krūtīs, tā ar grūtībām atrada līdzsvaru un atkal kaut ko izmisīgi čīkstēja, lidinoties gaisā manas sejas priekšā.

– Sonic! – es iesaucos.

Un mazais pūķis, pabeidzis salto, aizlidoja pretējā virzienā, un es skrēju viņai pakaļ. Reiz pagalmā es redzēju nebijušu skatu. Visi ziedi pulcējās vienuviet un sarindojās lielā aplī. Viņu bija vismaz piecdesmit! Es nekad neesmu pamanījis, ka viņu šeit ir tik daudz. Viņi sinhroni čīkstēja uz vienas nots un vienlaikus plivināja spārnus, tas izrādījās diezgan skaļi un ritmiski, kā kāds pagānu rituāls.

Apla iekšpusē riņķoja divi zili ziedi, viens ar zaļu ģerboni – Sonic un viņa brālis Screwtape. Apstājos dažus soļus tālāk, lai netraucētu puķu lāčus. Mazais pūķis kaut ko satraucoši čivināja, lidinādams man pie auss.

"Neuztraucieties, Sonic noteikti uzvarēs," es viņu iedrošināju un pasniedzu viņai savu plaukstu.

Tajā brīdī Screwtepe ieskrēja brālī un satvēra viņu aiz skauستا. Sonics izmisīgi pretojās, mēģināja izvairīties, taču nekas neizdevās. Cīņas puķes iekrita zālē, radot skaņas, kas līdzīgas apmierinātai kaķu murrāšanai. Mazo pūķu izmisīgā cīņa ar šīm mājīgajām skaņām gāja tik slikti, ka es gandrīz nespēju novaldīt smaidu.

Zāles stublāji šūpojās, rādot aptuveno pūķu kustības trajektoriju, un tad tie sasparojās. Abas ir pamatīgi nobružātas, ar izspūrušiem kušķiem, kuros iestrēgušas dažas sēklas un nelieli gruži. Bet ļaunākais bija tas, ka manam pūķim bija saplēsts viens spārns, un bija skaidrs, cik grūti viņam bija noturēties gaisā.

Skrūvlente izskatījās pārliecinātāka. Ienaidnieka stāvoklis deva viņam cīņas sparū. Izlaidis draudīgu trilu, viņš kā bulta metās pretī Sonicam un ar strauju sitienu aizsvieda viņu tālu aiz apla. Mazais pūķis atliecās un plīvoja, gandrīz nokrītot no manas plaukstas. Viņas milzīgās acis liecināja par tīru izmisumu. Kopā mēs skatījāmies uz vietu, kur Sonics bija pazudis zālē.

Mans pirmais impulss bija steigties pie uzvarētā pūķa un atrast viņu biezajā zālē. Bet tad es atcerējos, cik drosmīgi viņš metās pie zēniem, sargādams brālī, un kā viņš novērsa zirnekļa uzmanību, lai es varētu drošībā paslēpties. Mani noturēja tikai sapratne, ka, ja es steigšu palīgā savam draugam, es iedragāšu viņa autoritāti un viņš vairs nebūs karalis.

Sekundes pagāja viena pēc otras, Sonic joprojām neparādījās. Ak, kā es gribēju paņemt mušu sitēju un uzsist šo nekaunīgo skrūvju lenti! Man nemaz nebija žēl šo nepateicīgo huligānu,

kurš pat nav pelnījis brāļa kušķi!

Pūķis bija pirmais no mums, kas salūza.

Viņa metās uz priekšu, lai atrastu savu mīļāko garajā zālē, bet Skrūvlente izlidoja, lai viņu pārtvertu. Viņš ar spārnēm trāpīja tam tieši deguna priekšā, liekot viņam bailēs atkāpties. Mazais pūķis čīkstēja un šaudījās vienā virzienā, tad otrā, bet viņš atkārtoja viņas kustības, nelaižot vaļā...

Man tas nepavisam nepatika, un es biju gatavs iznīcināt laupītāju, kurš bija ielauzies vietējā ganāmpulka mierīgajā dzīvē, taču tad zāle čaukstēja un Sonics pacēlās gaisā. Bija skaidrs, ka viņam bija ļoti grūti noturēties gaisā. Skrūvlente viņu diezgan smagi piekāva, taču pūķa neticami krāsaino acu apņēmība lika man sakņoties.

Viņš spītīgi lidoja pretī mazajam pūķim un nemiera cēlājam, kurš viņu kaitināja, kurš piespieda viņu steigties un izvairīties. Bet viņa pēkšņi ieraudzīja Sonicu un, izdvesot skumju čīkstēšanu, lidinājās gaisā.

Skrūvlente, lai tajā neietriektos, strauji pagriezās un saru, paceļot savu zaļo cekuli, izvīrnot ķepas ar asiem nagiem uz priekšu. Mana sirds sažņaudzās...

Bet Sonics pat nedomāja novērsties no sava ceļa, un tad notika kaut kas pilnīgi negaidīts. Mans mazais pūķis pēkšņi izdvesa uguni!

Zilas liesmas strūkļa kā gāzes deglis izlauzās no viņa mutes labu metru un nogāza nekaunīgo vīrieti. Kļūstot, tagad Skrūvlente ielidoja zālē. Ignorējot viņu, Sonic pievērsās savam

mazajam pūķim. Viņa, laimes trakā, metās pie glābēja. Pūķi savija kaklus un sāka berzēt viņu vaigus kā kaķi, izdvesot murrājošas skaņas. Viņus nekavējoties ielenca pārējie puķu cīnītāji, nežēlīgi ēdot visu, ko vien varēja.

Visa šī trokšņainā kompānija kopā ar saules ēdājiem virzījās uz izcirtumu, aizmirstot par mani un Skrūveipu, kurš vēl gulēja kaut kur zālē. Izmantojot mirkli, es sāku atdalīt stublājus, meklējot negodīgo brāli Sonicu. Galu galā šī ir mana pils, un es neciešu, ka tās teritorijā apvaino manus draugus.

– Lūk, tu mazais stubli! – es satvēru puķu atvilktni ar dziedātu ģerboni, kas mēģināja no manis aizbēgt. Kritiena laikā viņam izdevās sapīties spārnā un vienā ķepā, un tagad viņš varēja tikai nožēlojami atlēkt, nespēdams pacelties. Skrūvlente kļiedzoši iekļiedzās, kad es viņu satvēru un saspiedu savā dūrē. – Visi! Amba!

Klusi paskatījusies apkārt, viņa ielika pūķi jakas kabatā un, turot to ar roku, devās prom. Sonicam vēl nav laika man. Šķiet, ka viņam tur ir ieplānots kaut kas līdzīgs kāzām, tāpēc es nejaucos, un man vēl ir laiks īstenot savus plānus un izpeldēties jūrā. Tajā pašā laikā es aizvedīšu miskasti. Es atriebīgi iesitu kabatā, izraisot neapmierinātu čīkstēšanu.

Taču nācās mazliet vairāk laika veltīt slaukšanai un Maruskas atlaišanai pastaigām. Saņēmusi nelielu mugursomu ar divieli, maiņas drēbēm un pāris sviestmaizēm, ielēju ūdeni pudelē ar aizbāzni – vairākas tādas biju atradis nedaudz agrāk dažādās pils telpās – un devos krastā.

Tikai tad, kad biju tālu no pils, iebāzu roku kabatā.

– Ak! – viņa kļiedza, kad manā rokā tieši zem mazā pirkstiņa iezagās mazi asi zobīni. – Ai-ā!

Nekārtību cēlējs nemaz negrasījās atspiest žokļus. Viņš izvilkā no kabatas, sekojot manai panikas pārņemtajai rokai.

"Es tevi sakodu, līdz tas noasiņoja, tu esi infekcija!" "Es satvēru viņu aiz kušķa un spēcīgi iepūtu viņam degunā. No pārsteiguma pūķis mani atlaida. – Tāpēc tu esi tik dusmīgs, ja? Un jūs nevarat teikt, ka viņš ir Sonic brālis.

Es nicīgi metu pūķi malā un piespiedu lūpas pie brūces, cerot, ka nesāķeršu kādu nezināmu infekciju.

– Un es nevēlos, lai mani salīdzina ar viņu! – pēkšņi sadzirdēju puķu atvilktnes balsi.

Nebija ne mazāko šaubu, ka ar mani runāja Skrūve. Sajūtas bija tādas pašas kā runājot ar Sonicu, taču puķu garīgās balsis bija atšķirīgas.

– Ak nē! Tagad esmu spiests klausīties, kā tu runā? – Es ātri devos uz krastu, nodomādama apmesties tajā pašā līcī, kur peldējos pēdējo reizi.

Saule bija silta, un tā bija vēl karstāka nekā pagājušajā reizē. Tas nozīmē, ka ūdenim jābūt daudz siltākam.

– Sonic... Cik stulbs vārds! – puķu pūķis negribēja nomierināties.

Viņš turējās drošā attālumā, taču neatpalika.

– Labs vārds. Ar jēgu," es nomurmināju. – Un jebkas labāks par Skrūvlenti.

Kādu laiku puķu pūķis aizvainots klusēja, bet turpināja lidot tuvumā. Un es to nevarēju izturēt.

– Kāpēc tu lido pēc manis?

– Kur man jāiet?

– Es neļaušu tev atgriezties pilī.

"Es tagad nevaru ieiet pilī." Brālis nogalinās.

– Un viņš darīs pareizi. Starp citu, viņš metās tevi glābt, riskējot ar savu dzīvību, un tu viņam uzbruki un pat aizvainoji viņa draudzeni.

– Šī ir mana draudzene! – pūķis bija sašutis un pat pielidoja man tuvāk.

"Nu, labi..." es pasmējos un brīdināju: "Ja jūs atkal mēģināsīt man iekost, es tevi nosmērēšu un es neredzēšu, ka runātājs ir saprātīgs."

– Ļaunprātīgs! – Skrūvlente atgrūda no manis.

– Nepateicīgs! – es atcirtu.

Tikmēr mēs jau bijām nokāpuši līcī, un es sāku izģērbties, gatavojoties peldēšanai.

"Redziet, visi vienmēr slavēja Sonicu," Screwtape pēkšņi sāka sūdzēties. "Un viss, ko es dzirdēju, bija: "Neej tur, nelido šeit!" Sēdi ziedā un nespīdi!"

Es pagriezos un ar interesi skatījos uz nokareno pūķi.

– Un?

"Es gribēju pierādīt visiem un... viņai, ka esmu drosmīgs un stiprs." Un viņš pat riskēja pārlidot pāri sienai...

"Un tavs brālis brīdināja jūs to nedarīt." Pa labi?

"Tieši tā..." Skrūvlente negribīgi piekrita. "Galu galā es paliku bez nekā, un viņam izdevās kļūt par bara karali un pat mani apmānīt..." pūķa vārds skanēja melodiskā trilā.

Bet mani interesēja kas cits. Vai tiešām es tagad varēju runāt ar katru puķu atvilktņi, ja viņš mani stipri iekodīs? Būs nepieciešams veikt kontrolētu eksperimentu. Jā, vismaz ar šo mazo pūķi. Tajā pašā laikā izdomājiet viņai vārdu, taču labāk konsultēties ar Sonicu.

– Kā viņš to iemācījās? – jautāja puķu pūķis, bet es domīgi klausījos viņa jautājumu.

– Par ko tu runā?

"Kā īsts milzīgs pūķis, viņš izdvesa liesmas!" Cvetodraks uz to nav spējīgs!

Es gandrīz nodomāju, ka varbūt tas ir tāpēc, ka mums ar viņu bija saikne, bet es laikus pārdomāju. Acīmredzot mums tagad ir arī saistība ar šo Skrūvlenti, bet es negribētu, lai viņš arī attīstītu šādas spējas. Turklāt es to noteikti nezinu.

"Viņš ir karalis, tas izsaka visu," es pārliciecināši meloju.

Skrūve šķita apmierināta ar šo atbildi, jo viņš vairs nejautāja. Ignorējot viņu, es iekritu ūdenī. Tas izrādījās daudz vēsāks, nekā es gaidīju, neskatoties uz karstumu. Šis kontrasts man ātri vien radīja zosādu, un, divas reizes peldot gar krastu šurpu turpu, es nolēmu, ka ar to pietiek. Kad es izkāpu, Skrūvlente riņķoja tālumā virs dažiem man nepazīstamiem ziediem. Viņš taktiski ļāva man pārģērbties sausās drēbēs, pirms atkal tuvojos.

– Kāpēc tev to vajadzēja?

– Kas tieši?

"Tu uzkāpi tur un plosījās."

– Prieka pēc.

– Cilvēki ir dīvaini.

Es tikai paraustīju plecus, necenšoties viņu atrunāt. Savācis mantas, izņēmu sviestmaizi un, ejot košļādama, devos atpakaļ, plānojot dienu. Ja vien Silans spētu pierunāt mūsu runāt ar mani. Un lai Silanas māsa neizrādās tāda kā Sonic brālis. Tā noteikti varētu būt liela problēma.

Skrūvlente mani vairs netraucēja ar pļāpāšanu. Viņš klusībā man sekoja kā aste, kas, pārsteidzošā kārtā, mani nekaitināja. Grūti bija atzīties, bet ar viņu blakus bija sajūta, ka neesmu viena. Bet kaut kāds latentais nemiers manā dvēselē pieauga, tuvojoties pilij.

Ir sajūta, ka joprojām neko nezini, bet kaut kas no augšas it kā saka, ka kaut kas ir noticis. Kaut kas slikts. Uz priekšu gaida kaut kādas nepatīkšanas, un no tām nevar izvairīties, no tām nevar atbrīvoties...

Tā arī šoreiz. Es saviebos un berzēju krūtis pie saules pinuma, skatījos apkārtņi un prātoju, vai nevajadzētu nogriezties no taciņas uz mežu, kas sākās uzreiz pa kreisi zemienē. Bet nē. Es neredzēju nevienu un neko ne debesīs, ne pie pils, ne uz ceļa.

"Hei, Skrūvlente," es saucu pūķim. – Vai tu neko tādu nejūti? Vai šeit ir kaut kas bīstams?

Godīgi sakot, domāju, ka puķu drake mani atsūtīs, bet nē. Viņš labprāt pielidoja tuvāk, tad pacēlās augstāk un sāka grozīt

galvu ar dziedātu cekuls, un tad kā mazs zils putns metās uz mežu un pazuda starp kokiem. Un gandrīz uzreiz atskanēja sirdi pļoša sievietes čīkstēšana.

17. nodaļa. Kā jebkuram mūsdienu pilsētniekam

Kā jebkuram mūsdienu pilsētniekam, kurš nav pieradis, ka uz viņu šādi klieudz par sīkumiem, mana sirds acumirkļi sāka dauzīties no spēcīga adrenalīna pieplūduma. Pat manas acis kļuva tumšas. Uz šādiem kliedzieniem ir kaut kāda dzīvnieciska reakcija. Iespējams, pēc tāda paša principa reaģē arī nobijies zirgu bars, kas paceļas un metas, neizrādot ceļu, tiklīdz kāds no viņiem nobīstas.

Izdzīvošanas likums – vispirms skrien, tad domā kāpēc un no kā.

Un tomēr es esmu cilvēks, un tāpēc paliku uz vietas, lai gan visvairāk gribējās pilnā ātrumā skriet uz pili un ar maģisku aizsardzību paslēpties aiz uzticamiem mūriem.

Es sastingu neizpratnē, nezinādama, ko darīt vislabāk. Ko nosaka veselais saprāts vai sirdsapziņa?

Bet, ja es nobēšos un aizbēgšu, es nevarēšu aizmigt, domājot, ka es pametu cilvēku, kas nokļuvis grūtībās, pat nemēģinot nākt palīgā. Lai gan es patiešām nevēlos, man kaut kā rūpīgi jāpārbauda, kas tur notika.

"Varbūt viņa vienkārši sastiepa kāju vai, vēl ļaunāk, salauza to un sāka kliegt kā traka?" – viņa skaļi, ne pārāk pārliecināti ierosināja.

Mana balss mani nedaudz nomierināja un, raustīdamies no neapmierinātības ar savu glēvulību un reizē pārgalvību, es pametu taciņu un steidzos uz mežu, bažīgi ielūkojoties spraugā, kur bija pazudusi Skrūvlente.

Puķu pūķis izlidoja man pretī, kad es tikko tuvojos makšķerēšanas auklai, un izmisīgi šaudījās ap manu galvu, izraisot satraukumu un paniku.

– Tur! Tur! Daži cilvēki un... tas!

Es maz sapratu no viņa apmulsušās plāpāšanas. Šķiet, ka viņš nevarēja izteikties tik skaidri kā labi lasītais Sonic, vai arī saikne starp mums vēl nebija tik spēcīga. Taču nebija šaubu, ka ir noticis kaut kas neparasts.

– Nerunā par to! – es nošņācu pie puķu atvilktnes. – Runājiet mierīgi! Kādi cilvēki ir un kas ar viņiem ir “tas”?

Mani visvairāk uztrauca tas, ka šī "lieta" neizrādītos kā vietējo siks pārņu bars vai kaut kādi karogi. Es jau esmu redzējis pietiekami daudz, lai mana iztēle atzītu, ka pastāv citi neticami ļaunie gari.

– Tur ir cilvēki! Kā jums tie paši cilvēki! – Skrūvlente mani mulsināja vēl vairāk.

– Tādi cilvēki kā es?!

Atklāti sakot, manā dvēselē uzliesmoja cerība. Ko darīt, ja es neesmu vienīgais, kurš nokļuva Dragon Reaches pasaulē? Varbūt man nezināmi spēki pārcēla šurp manus tautiešus? Kopā izklūt būs daudz vieglāk...

Vai varbūt mazo pūķi nobiedēja speciālo spēku vienība, kas

atklāja dīvainu caurumu citai pasaulei vai pat īstu tanku? Ja tas tā ir, tad varu saprast vietējo meiteni. Ieraugot kaut ko tādu, jums nebūs tik daudz kliegt.

Tā es nodomāju, steigšus dodoties starp kokiem, kas stipri atgādināja zemes apses. Bieži auga pelēki stumbri, ne pārāk resni, un starp tiem bija zāle, tāda, kāda aizauga pils pagalmā, tikai plānāka un zemāka. Šad un tad nācās aust ap ērkšķainajiem krūmiem, kurus nodēvēju par mežrozītēm.

Ja nebūtu puķu pūķa, es jau būtu apmaldījies šajā mazajā stūrītī un, iespējams, būtu iznācis tāpat, kā ienācu, bet Skrūvlente turpināja atgriezties, nepacietīgi čivināt, palīdzot man izvēlēties pareizo ceļu.

Diezgan noskrāpēts, izkāpu līdz meža malai, aiz kuras atradu šauru taciņu tīkla klātu nobraucienu līdz upei. Es nezinu, vai tā ir Berliantar vai tā pieteka, kuras aizmugures ūdeņos es aplaupīju citu cilvēku tīklus, bet šeit upe pienāca ļoti tuvu mežam un ceļam, pa kuru es gāju uz jūru.

Bet ne tas mani lika apmulsināt un skriet atpakaļ biezoknī.

Nav speciālo spēku vai tanku, kas mani glābtu. Protams, es sapņoju. Upe šeit, strauji liecoties, izveidoja līkumu, un šajā vietā stāvajā krastā pietauvojās kuģis, uz kura šaubīga izskata ļaundari, sasiētām rokām pa šaurām ejām, dzina cilvēkus. Spriežot pēc viņu izbiedētā izskata, viņi nekad labprātīgi nebūtu iekāpuši šajā laivā, taču pie jostas piesprādzētās aizsargu smagās nūjas, pātagas un zobeni darīja savu.

Visi ieslodzītie bija jauni, trīs spēcīgi puisi un sešas meitenes.

Nez kāpēc meitenēm rokas bija sasietas priekšā, puisiem – aizmugurē. Šeit bija arī dažāda vecuma bērni. No vienaudžiem Silanu un Maķedoniju, līdz pavisam maziem – piecus līdz septiņus gadus veciem.

– Lūdzu, atlaidiet mazos! – lūdza īsa auguma meitene, kas stāvēja pie pašas ejas.

Tā vietā, lai atbildētu, viņa tika rupji ieģrūsta mugurā. Spērusi vairākus soļus pa koka eju, viņa zaudēja līdzsvaru un uzlidoja uz priekšu uz klāja, neveikli noliekot sev priekšā sasietas rokas. Sitot pa dēļiem, viņa kļiedza – neviens no otras puses pat nedomāja viņai palīdzēt, bija dzirdama tikai nīrgāšanās.

– Ak, tu nobružātais skoomas! – lūstošā balsī iekļiedzās cirtaini rudmatains zēns, kurš izskatījās tikpat vecs kā mani nesenie viesi.

Tikpat drukns un apaļas sejas kā meitene, viņš ļoti izskatījās pēc vasarraibumainas sievietes. Secinājums bija acīmredzams – brālis un māsa? Zēns uzskrēja uzraugam, kurš pagrūda viņa māsu, taču vecuma un svara kategoriju atšķirību dēļ viņš aizlidoja un nokrita uz dupša. Otrs pārraugš viņam nepaspēja spārdīt.

– Neaiztiec Nankuuu! – meitene no laivas kļiedza.

Krītot viņa salauza degunu, un uz viņas vaiga kļuva sarkans zilums. Tas bija redzams pat no attāluma.

Es nebiju pārlicināts, ka šis kuģis ir laiva. Es īpaši neizprotu peldlīdzekļus un nelietoju terminus, bet manā galvā bija pilnībā izveidojies upes laivas attēls ar vienu salocītu buru, klāju, kas pārklāts ar tādu kā tentu un vairogiem sānos.

Zēns mēģināja atrauties, par ko saņēma vēl vairākus sitienus. Par laimi, stekus neviens neizmantoja. Bērni sāka raudāt. Divi drūmi vecāki puīši mēģināja aizlūgt, taču neviens negrasījās stāvēt kopā ar viņiem ceremonijā. Sākās formālā izgāztuve. Trīs no viņiem nogāza lielāko aizsargu un sāka viņam nopietni uzbrukt ar nūjām. Zobeni izlidoja no apvalkiem, neļaujot citiem mēģināt iejaukties.

Meitenes kļiedza un raudāja, bērni kļiedza vēl skaļāk. Notikumi strauji attīstījās dažu sekunžu laikā, un, kamēr es domāju, ko darīt, no šīs kaudzes izlēca maza meitene un ar sirdi plosošu saucienu metās man pretī:

– Mamaaaaaa!

Mana redze kļuva tumša, un pēkšņi mana atmiņa atgriezās, un es biju aizpūsta kā trieciena vilnis...

– Mammīte! Mamaaaa! – mana mazā Zlata ar skaļu raudu metas man pretī.

Viņas ceļgali ir asiņaini, un viņa pie ķepas tur rotaļlietu zilo pūķi, kuru viņa nosauca par Sonicu. Uz pleciem plivinās gaiši brūnas bizes, sasmērētā seja grimasē. Viņa tikko bija izkāpusi no smilšu kastes un neveiksmīgi nokritusi.

Mana meita... Mana meitene. Mans dārgums... Mans bērns! Bērns, kurš palika uz Zemes, citā pasaulē bez manis!

Kļiedzošā meitene, kas kļuva par atmiņu lavīnas katalizatoru, ietricās manī un kļiedza, ieejot ultraskaņā un pilnībā demoralizējot mani. Bet viņas čīkstēšana darbojās kā amonjaks un neļāva viņai sabrukt bezsamaņas bezdibenī.

"Kuss, kluss," es viņu apskāvu, cenšoties nomierināt. – Nekliedz, lūdzu! – Es kādu laiku pamācīju bērnu, pirms viņa paguva klausīties.

– Tur ir laupītāji! Viņi mūs nogalinās un..." šņukstēja piecus vai sešus gadus veca meitene.

Izlaidusi vēl vienu nesaprotamu tirādi, viņa atskatījās un atkal kļiedza. Arī es īsi nobijusies iekliedzos, ieraugot neskutu purnu ar greizu smīnu. Īsts laupītājs un bez jebkādas romantikas!

– Kārtējā zagšana! Un kur viņi tevi paslēpa? Cik no jums tur ir?

– Maz! – nocirtu, pagrūžot meiteni sev aiz muguras.

Godīgi sakot, es no prāta nobijos. Zinu, ka diemžēl ar tādiem stipendiātiem nācās saskarties, un tad viss nebeidzās pārāk labi. Stulba izpildītāja, pieradusi rīkoties nekaunīgi. Iebiedēt. Jūs nevarat izrādīt bailes kādam tādām, un viņi saprot tikai vēl rupjāku spēku vai... naudu.

– Pārdoši? – bandīts pasmīnēja, rādot dzeltenos zobus.

– Ko tu dari uz manas zemes? – Ignorējusi viņa jautājumu, viņa pacēla zodu augstāk un, uzmetusi augstprātīgu skatienu, mēģināja uzreiz radīt apjukumu loģikā, pēc kuras viņš rīkojas.

Notika. Jauneklis tumši sarauca pieri un vēlreiz jautāja:

– Kādā ziņā tas attiecas uz jums?

– Tiešā veidā! – nospiedu, bet nesteidzos iedziļināties detaļās.

Tādām krūzēm kā viņš nepatīk nezināmais. Tas liek domāt, un viņiem arī nepatīk domāt. Viņi principā var izpildīt vienkāršu komandu kopumu, un vietējie jaukti šajā ziņā pārāk neatšķīrās

no tiem, kurus es satīku uz zemes. Manuprāt, šeit minētie būs vēl vienkāršāki. Interneta neskartās smadzenes nav pārāk asinātas dziļai analīzei.

Bandīts uz to iekrita. Viņš zaudēja degsmi un pat paspēra soli atpakaļ, nezinādams, ko darīt.

Man ir aizdomas, ka viņu mulsināja ne tikai mani vārdi, bet arī mans izskats. Es biju ģērbusies savādāk nekā meitenes, kuras viņi iekrāva laivā. Un novilku matus, lai pēc peldes tie varētu izžūt. Vispār es biju savādāks, ne velti pat puikas mani uzreiz identificēja kā nieru – vietējās aristokrātijas pārstāvi. Varbūt tas man tagad noderēs.

– Pieved mani pie galvenā! – Viņa pavēlēja, nezaudējot iniciatīvu.

Ik pa brīdim atskatoties uz mani pār plecu, slepkava gāja uz krasta pusi. Es viņam sekoju. Man ļoti gribējās ticēt, ka es atstāšu tikpat neizdzēšamu iespaidu uz pārējiem, un viņi atbrīvos ieslodzītos un dosies tālu prom. Tad, visticamāk, viņi nāks pie prāta, bet es viņus šeit negaidīšu un aizvedīšu tautu. Mums tie būs jāaizved uz pili, bet šis jautājums jau ir izlemts. Vai man nevajadzētu viņus nodot verdzībā?

Mēģināju klusi aizdzīt meiteni, kamēr man bija laba iespēja izlīst, bet viņa kā ērce satvēra manu roku un nez kāpēc vilkās atpakaļ.

Bandīti jau paspējuši atjaunot kārtību. Neviens cits neraudāja, pat bērni klusi čukstēja, skatoties uz sāniem kā lopi uz vienu no pārraugiem ar pātagu rokās. Spriežot pēc saplēstajām drēbēm,

viens puika tomēr dabūja. Vai ne viens?

Mazā meitene, kas bija turējusies pie manas plaukstas, beidzot viņu atlaida un metās pie draugiem.

Meitenes... Šķita, ka arī meitenēm tā bija. Drūmi viņi mēģināja nostāties starp bērniem un bandītiem. Viens vīrietis ar zemisku seju un rētu uz lūpas ar pātagu norādīja uz spārnu. Šoreiz nevajadzēja divreiz teikt, un nākamā meitene devās uz balķi. Saņēmusi garšīgu pļauku pa dupsi, viņa iespiedzās un pasteidzās. Bandīti smējās.

Par puišiem, kuri centās sargāt pārējos, nebija ko teikt – visi gulēja zemē, diezgan piekauti.

– Kas tev tur ir, Blusa seja? Kuru tu atvedi? – viens no tiem, kas metodiski spārdīja zemē guļošo puisi, pagriezās pret mums.

– Kas šeit notiek? – es skarbi sacīju, saprotot, ka ar šo jauno vīrieti tas vienkārši nedarbosies.

"Njera grib runāt ar priekšnieku," diriģents man izsmējīgi paklanījās.

– Nyera, tu saki?

– Jā. Nazi, viņa melo, ka tā ir viņas manta un cilvēki, vai varat iedomāties?

Tas, kuru viņi sauca par Blusu seju, ar netīrajiem nagiem skrāpēja viņa matains krūtis kreklā ar atvērtu kaklu. Es tik tikko savaldījos, lai nesarautos no raksturīgās skaņas.

– Kas tu esi un ko tu dari uz manas zemes? Atbildēt! – es pacēlu balsi, piesaistot uzmanību un tajā pašā laikā drudžaini cenšoties izdomāt kaut ko, kas viņus nobiedētu, lai viņi sēstos

savā laivā un airētu prom no šejienes.

Bandīti apmulsuši skatījās viens uz otru un skatījās uz vadoni.

Paredzams. Ja rodas kādi pārpratumi, klausieties priekšnieku. Tas nozīmē, ka viņam būs jāizdara spiedienu, pārējie rīkosies tāpat.

Vadītājs, veltījis laiku, lai atbildētu, mani nopētīja. Viņš bija diezgan jauns un pat izskatīgs, ja vien būtu varējis noskuties un izmazgāt ar taukainiem matiem līdz pleciem, vai vēl labāk – matu griezumam...

Bet man nepavisam nepatika viņa izskats ar viltīgu aci. Un arī man nepatika tas, ko viņš darīja, kad mēs tuvojāmies. Pilnīgs sadists – noteicu uzreiz un apsolu, ka visticamāk nebiju kļūdījies...

– Vai jūs gribat teikt, ka mēs esam uz jūsu zemes? – viņš jautāja, sperdams soli pretī.

Un tad es pieļāvu kļūdu – neviļus atkāpos.

"Manējā," es centos stingri atbildēt, taču iniciatīva tika zaudēta.

– Un kas tu esi, drīkst jautāt?

Vēl viens solis pretim, un es atkal atkāpos, nespēdama noturēties savā vietā.

Mulķības! Man ir bail no šī pinkainā laupītāja, ko man darīt?

Es nenodarbojos ar cīņu un arī nemācījos cīņas mākslu. Es zinu pāris paņēmienu, bet neesmu pārliecināts, ka varēšu to izmantot, ja nepieciešams, bez Agripina...

Agripina!

Atmiņas man izšļakstījās kā karsta tēja uz ceļgaliem – porcijās un diezgan karsta.

Manā atmiņā pēkšņi parādījās vecāka gadagājuma sievietes izskats. Lauku stila mezglota šalle, no kuras Agripina negribēja šķirties. Pelnu pelēki mati, pārsteidzoši gluda āda un dzīvas acis. Es nekad neuzzināju precīzu Baba Gapa vecumu. Gapa man nekad neuzrādīja dokumentus, un es nejautāju. Un uz visiem jautājumiem viņa tikai pasmīnēja, nodēvējot sevi par ļoti vecu, lai gan kustību veiklības un saprātīgā prāta ziņā viņa varēja dot priekšu daudziem.

Un cik viņa ir nenogurstoša un trakulīga! Viņa varēja stundām spēlēt ar manu Zlatku, un kaut kā paspēja arī visus darbus pa māju... Apskaužami spēcīga veca kundze.

Tieši Gapa mani pārliecināja apgūt vismaz kādu cīņas mākslu vai sliktākajā gadījumā nopirkt ieroci. Es nevēlējos nevienu no tiem, taču man bija jāiet uz kompromisiem un jāgūst traumas, kā arī jāsāk regulāri trenēties, lai uzturētu sevi formā. Man patika treniņi, tie nostiprināja ķermeni, kļuva daudz izturīgāka un stiprāka. Bet es nesadraudzējos ar traumu un, Gapa nepamanīts, paslēpu to vecā drēbju skapī un kopš tā laika neesmu to izņēmis.

Eh, žēl, ka neklausījos Gapu, varbūt pēdējo sešu gadu laikā es jau būtu saņēmis kādu daudzkrāsainu jostu, un tad es diez vai būtu šeit nokļuvis...

– Eh! Vai tu esi nomākts? – vadītājs ar aizdomām paskatījās uz mani.

Man šķiet, ka noklausījos viņa pēdējo tirādi. Tur noteikti bija

kaut kas svarīgs, ja viņš bija dusmīgs?

– Nazi, tieši tad, kad viņa tevi ieraudzīja, viņa zaudēja runas spēku kopā ar smadzenēm! – pajokoja kalsns vīrietis ar iegrimušām krūtīm.

Vadonis patiešām bija skats, bet bandīts kļūdījās. Es domāju par kaut ko pavisam citu. Bet tagad nav īstais laiks atcerēties.

– Neuzdrošiniēs būt rupjš pret mani! – atcirtu un ar augstprātīgu skatienu paskatījos uz bandītiem, savas bailes slēpjot aiz nosvērtības un riebuma maskas. "Jūs ieradāties manā domēnā, nozagot manus cilvēkus." Kas, jūsuprāt, jums par to pienākas?

Es nezināju, kādi likumi valda šajā pasaulē, bet viņi diez vai apstiprināja šādu rīcību. Ceru, ka sapratu pareizi, kas notiek. Bandīti saskatījās un sarauca pieri. Un, godīgi sakot, man nemaz nepatika viņu sejas. Ar šo izteiksmi viņi nolemj novērst kairinošo faktoru.

– Vai tiešām dosi rīkojumu izpildīt? – Nazis bija acīmredzami nobijies. – Nu, tavas tiesības. Ja vien, protams, neatrodāties savā zemē. Tu esi uz savas zemes, ieguva? – viņš kaut kā insinuējoši uzdeva jautājumu, uzsverot būtību par zemi.

Un viņš pilnīgi nīrgājoties pateica "nyera", lai gan es tomēr atzīmēju, ka arī šie cilvēki mani definē kā nyera. Es grasījos apstiprināt, ka esmu uz savas zemes, bet pēkšņi es par to šaubījos. Ko darīt, ja tas nekaunīgais Nazis zina kaut ko tādu, ko es nezinu? Dragon's Reaches ir maģiska pasaule. Kāda ir varbūtība, ka daudz kas ir atkarīgs no manis sniegtās atbildes?

Godīgi sakot, es ne tikai neatrodos savā zemē, es pat neesmu savā pasaulē. Ja es sniegšu nepareizu atbildi, mani iespērs zibens vai kas tamlīdzīgs. Šeit jūs varat sagaidīt jebko. Es nezinu visus Dragon Reaches noteikumus un realitāti.

Šī doma neļāva man būt pārāk runīgam. Bet ko tad man darīt?

Ak, cik žēl, ka tuvumā nav mana uzticamā visu zinošā Sonic!
Un Skrūvlente kaut kur pazuda...

Patiešām, kopš brīža, kad satiku Blusu, es nekad neesmu redzējis zilu pūķi ar zaļu cekuls. Apzinoties šo faktu, es īpaši asi izjutu savu vientulību un neaizsargātību, lai gan kā gan mazs pūķis, knapi zvirbuļa lielumā, varēja mani pasargāt?

"Tas ir tas, kas bija jāpierāda," Naifs pasmaidīja platāk, ar pārākumu skatīdamies apkārt savai svītai. – Viņa nav vietējā, puisi. Un nekādas Ēnas, lai kā mēles luncinātu. Nav no kā baidīties, piesien viņu un uzkrauj drakā! Mēs viņai kaut ko sagādāsim bordelī.

"Tas būs mazliet vecs," viens no bandītiem šaubījās, skatoties uz mani ar skepsi.

– Sāpīgi novājējis. Tikai muskuļi, nav pat pie kā turēties," Blohasti nenovērtēja manu slaidumu.

– Bet viņš ir nemierīgs. Vienmēr ir mednieki tādām lietām, bet preces ir pa gabalu un ātri izbeidzas," Nazis acīs nežēlīgi dzirkstāja. – Ja, protams, viņš pa ceļam nenoslīks upē...

– Stāvi! – noņurdēju un, izrāvusi dunci no apvalka, sāku atkāpties.

Šķiet, ka ķīlnieku glābšanas plāns man neveiksmīgi izgāzās.

Bet vīrieši tikai skatījās viens uz otru un nopūtās, paceļot zobenus. Viss, izņemot slimāko jokdari. Viņš viens skatījās uz dunci tā, it kā būtu redzējis Sefiru, ne mazāk. Pat smaids pameta viņa seju

– Akhare Nirfe! – slimais pēkšņi iesaucās.

Ātra kustība, un viņa zobens līdz pat rokturam iekļūst tuvākā laupītāja vēderā. Neticot savām acīm, es sekoju ķermenim, kas nogrimis zemē. Nē, tas nav īsts, vai ne? Filma, tikai filma... Pārliecinu sevi, nevēloties atzīt, ka manā acu priekšā tikko nogalināts cilvēks. Tieši tāpat, bez redzama iemesla.

Bērni kliedz, meitenes kliedz. Bandīti uz brīdi šķita izmisumā, un tikmēr slimais ar otru daudzīja zobenus – pamodās laicīgi, neļaujoties tik viegli nodurt.

– Nogalini Nirfeat! – pārspējot kņadu, atskan vadītāja pavēle. Puse bandas steidzas pie sava bijušā biedra. – Paņemiet meiteni dzīvu! – Nazis neatlaižas un pirmais pabāž ar galvu pret mani.

Instinktīvi vēršu pret viņu savu dunci, kas, salīdzinot ar platajiem īsajiem zobeniem laupītāju brāļu rokās, šķiet tikpat bīstams kā zobu bakstāmais. Man trīc rokas, un knapi varu noturēt dunci ar galu uz priekšu, bet jau tagad droši zinu, ka pēc redzētā es to nevarēšu izmantot, lai ar ko tas man draudētu.

Nez kāpēc nevietā atcerējos stulbu atgadījumu kafejnīcā. Pie blakus galdiņa sākās strīds, viens no strīdniekiem pielēca un paķēra... kompasu. Arī viņa pretinieks, dūšīgs gaisa desanta karavīrs ar raksturīgu izpletni uz muskuļotās rokas, piecēlās un iespaidīgi jautāja: “Ko tu ar mani izdarīsi, idiot? Vai piepildīsi

portaku?

Tajā brīdī viņa sejā bija apmēram tāda pati izteiksme, kāda tagad ir Nazim – nicinoši apmulsusi. It kā es viņam nedraudētu ar aukstām kājām, bet gan pērtu pa dibenu ar neilona zeķbiksēm.

Tikmēr viņa līdzzinātāji pielika punktu dumpīgajam biedram un sāka mani ielenkt. Viņi no manis nemaz nebaidījās, drīzāk spēlējās kā kaķi ar stūrī iespiestu peli – tas tik un tā nekur nenāks, kāpēc gan steigties un atņemt sev prieku?

Aizvien skaidrāka kļuva izredzes “nogrimt upē” kaut kur ceļā uz vergu tirgu. Dunča rokturis arvien vairāk dedzināja plaukstu no aukstuma, un šis aukstums radīja nepatīkamas sāpes plaukstas locītavā. Man ļoti gribējās atvilkt pirkstus, bet tas nozīmētu palikt pilnīgi bez ieroča.

Es nevarēju izmantot dunci, un bez tā es tajā brīdī būšu piesiets. Tomēr dilemma...

– Nenāc klāt! – Paliecusies uz priekšu, viņa pamāja ar dunci pārlietu tuvu pienākušajam Nazim sejā.

–No kurienes tu šo lietu dabūji, nyera? – plaši smaidīdams, viņš pēkšņi ar diviem pirkstiem satvēra asmeni.

Viņa instinktīvi izvilka ieroci, baidoties, ka bandīts to neatņems.

– Skum! – Nazis zvērēja un iebāza savu asiņaino pirkstu mutē, dusmīgi uzlūkojot mani.

Viņa biedri smējās. Nē, viņu līdzdalībnieks tikko nomira, otrs ir nogalināts paši, un viņi izklaidējas, it kā viņiem ar to nebūtu nekāda sakara! It kā kaut kas nenozīmīgs būtu noticis!

Mana plauksta pēkšņi sažņaudzās krampjos – likās, ka vēnas sāpētu no aukstuma. Nešaubos, ka pie vainas ir duncis. To pašu sajūtu piedzīvoju, kad viņš izsūca spoku, tikai tagad sajūta bija daudz spēcīgāka un nezturamāka. Bet pats pretīgākais bija tas, ka nevarēju atvilkt dūri, lai izmestu dīvaino ieroci – pirksti likās krampji. Duncis atdzīvojās, trīcēja un vibrēja manā rokā, un no asmens kā bieza migla izlija pienaina dūmaka.

Tiklīdz dūmaka sasniedza bandītus, viņi visi reizē izklīda malās, it kā būtu trāpījuši ar dauzītu aunu. Atskanēja lāsti un klusināti lāsti, viens netīrāks par otru, un jau pēc tradīcijas bērni sāka kliegt un meitenes apdullinoši kļiedza. Un es atpazīnu to pašu saucienu – viņi kļiedza no laivas. Tā resnā meitene.

Sasodīts, ja es tiešām valdišu, es aizliedzu bez iemesla kliegšanu likumdošanas līmenī. Uzlikšu sodu, ja draudu līmenis neatbilst trieciena spēkam...

Tikmēr migla turpināja plūst no dunčiem un spalvām, veidojoties pazīstamās formās. Un drīz vien izcirtuma vidū no tā tika ieausts spokains vilks – zvērs no sienas. Tikpat milzīgs, cik es to atcerējos, vai pat lielāks!

Anguss, kā toreiz viņu sauca Sonics. Zvērs no sienas, kuru man īsti nebija laika redzēt.

Vilks pacēla purnu un apdullinoši auroja. Tajā pašā brīdī aukstuma sajūta kļuva nezturama un izplatījās līdz elkonim un tālāk. Acu priekšā peldēja aplī, vēl kādu laiku vēroju bandītus, kas steidzas un kļiedz, izskatījās pēc izplūdušiem plankumiem, un, kad aukstums sāka satvert manu krūtis, es nezturēju un

kliedzu.

18. nodaļa. Negaidīta papildināšana un paredzamā sadalīšana

Reginhardus Berlians, dimanta pūķis, Drakendortas draklors.

Drakendort Reach, Dragon Peak, Diamond Cave. Brīdis, kad Līna saskārās ar laupītājiem.

Vairākas dienas viss, ko es darīju, bija pierunāt pūķi pārtraukt mūsu saikni. Es pat izdomāju, kā tieši to izdarīt, bet Berlians bija nelokāms. Pirmo dienu viņš pat negribēja mani klausīties. Man pat bija jāiztur nogurdinoša prāta cīņa, kas nav tik viegli, ja tu sacenšas ar pūķi.

Kā es viņu pierunāju! Kādus argumentus viņš sniedza, kā visu izklāstīja, skaidrojot, kāpēc šim mēģinājumam vajadzētu būt veiksmīgam, un šķiet, ka man izdevās pārliecināt Berliānu, ka mums tas izdosies.

“Ber, mēs vairs nevaram gaidīt! Mēs to izmēģināsim šodien saulrietā,” es biju nelokāma.

“Mūsu savienojuma pārtraukšana ir sliktākā ideja, kāda jums jebkad bijusi, Reg! Es pat nevaru izlemt, kas ir sliktāks, vai pasniegt Cleaving Nirfa ar savām rokām uz samta spilvena!”

Pūķa labad es pat izmēģināju vēlreiz tās metodes, kuras bijām izdomājuši jau agrāk, bet, kā jau gaidīts, ar nulles efektu.

“Esmu pārliecināts, ka nekas slikts nenotiks, ja kādu laiku pavadīsim šķirti. Jums nekas nedraud, bet es kaut kā tikšu galā.

Tiklīdz es atradīšu Lindaru, es viņu atvedīšu uz šejieni, un pēc tam, kad būsi atbrīvots, mēs veiksīm jaunu rituālu, pēc kura mēs atkal kļūsim par tādu,” pierunāju pūķi.

“Labi, bet pagaidīsim vēl mazliet? Trīs dienas, Reg! Vēl trīs dienas,” pūķis iesāka to pašu dziesmu, cerot, ka pēc trim dienām notiks brīnums, ne mazāks.

“Un kas mainīsies, Bēr? Ak jā, iespējams, Drakendortā nepaliks neviena iemītnieka, jo radības tos apēdīs! – es uzliesmoju. “Vai arī nirfi tiks pie mana zobena.” Starp citu, mēs nezinām, kas notika ar citām dāvanām no Progenitor Dragon. Varbūt arī viņi jau ir notverti. Tad ierobežojumi noteikti beigsies.”

“Reg, bet klausies...” Berliana argumenti izsīka, bet viņa spītība ne. Pūķis viegli gāja pa apli.

“Labi, tas arī viss. Pietiekami! Šodien saulrietā mēs pārtrauksim maģiskās saites, punkts!

“Un kas tad ar mums notiks?” – Tas izklausās dīvaini, bet milzu ķirzaka, ko senatnē radīja pats Pūķis Priekštecis, bija uz histērijas robežas.

Tiklīdz es to sapratu, es mīkstināju un maigi pieskāros sava otrā Es apziņai.

“Tu būsi pūķis Berlians, mans brālis un tuvākais draugs. Un es būšu Reginhards Berlians, Drakendortas robežas valdnieks. Cilvēks. Yakhne ir piesaistīti jūsu maģijai, bloķējot to iekšā. Manī vairs nebūs pūķu maģijas, un viņi pārstās darboties, tad es varu atstāt alu.

"Bet ja mums neizdosies vai arī jūs nevarat tikt ārā?"

Man nebija laika atbildēt uz simto reizi uzdoto jautājumu, kad pēkšņi atkal sajutušis.

"Izskrūvējiet viņu! – nolamājos, juzdama, ka Ēna atkal iznieko savu vitalitāti. – Bēr!"

Pūķim nevajadzēja stāstīt, kas viņam jādara. Viņš atcerējās, kā tas notika pēdējo reizi, un tagad viņš visu izdarīja uzreiz. Pārvēršot maģiju dzīvībai svarīgos spēkos, mēs sākām to pārnest uz mūsu Ēnu ar plānu strūklu. Beidzot Lindarai briesmas vairs nedraudēja, taču bija pamats steigties.

"Berilan, mēs to izdarīsim tagad."

"Kas?! – pūķis to noteikti nebija gaidījis. "Bet kāpēc tagad?"

"Jo katra kavēšanās minūte ir liels risks mums abiem palikt šajā alā uz visiem laikiem! Vai tu nesaproti? Tik īsā laikā Lindara divas reizes bija uz nāves sliekšņa, un tie ir tikai gadījumi, par kuriem mēs zinām. Man pēc iespējas ātrāk jādodas ārā un jānoskaidro, kas notiek."

Šoreiz pūķis klusēja. Viņš ilgi klusēja. Ļoti ilgu laiku! Es gribēju viņu sasteigt, bet pēkšņi sekoja negaidīta atbilde.

"Labi, Reg. Tev ir taisnība. Mēs to izdarīsim tūlīt."

Rituāls bija vienkāršs, un es atcerējos īstos vārdus no paša iniciācijas brīža, kas vienoja mūsu abu būtības. Bez Ēnas es nevarētu pārvērsties par cilvēku, lai tos izrunātu, taču mēs bijām pārsteigti, atklājot, ka skaņas tajās ir vienkārši svilpojoši rēcinājumi – ideāli piemēroti pūķa balsenei.

Tiklīdz pēdējā rēkoņa apklusā, es kļuva akls un kurls no

caururbjošajām sāpēm, kas caururba visu manu būtni. Kaut kur aiz apziņas robežas pūķis apdullinoši rēja, piebalsojot man. Es zināju, ka viņš tagad cieš tāpat kā es. To, kas ar mums notika, nevar saukt citādi kā par šķiršanos. Man šķita, ka manā ķermenī nav palicis neviens vesels kauls vai muskulis...

Un tad tas viss pēkšņi beidzās, un es iegrimu svētlaimīgā tumsā...

Vasilina Vjuga, Dimanta pūķa ēna

Drakendorf Reach, Dortholas pils.

Es pamodos no tā, ka kāds man iešļakstīja ūdeni sejā.

– Nyera Lindara, mosties! – pār mani noliecās kāda nepazīstama meitene, kurai ap galvu bija aptīta izspūrusi kviešu bize.

Viņas nedaudz trīsstūrveida seju rotāja reti izkaisīti vāji vasaras raibumi, un viņas vērīgās zaļās acis skatījās satrauktas. Redzēju viņu starp gūstekņiem, bet nu viņas rokas bija atraisītas – šķiet, mana ideja bija izdevusies.

–Kur ir bandīti? – viņa steidzās apsēsties, bet tūdaļ sarāvās no asām sāpēm saules pinumā un, kliezot, atkrita.

Atvilkusi elpu, viņa pacēla galvu, mēģinot izpētīt sāpošo vietu un vienlaikus baidoties atrast tur caurumu. Bet nē, nekas tamlīdzīgs. Es nepamanīju nekādas brūces, un pat drēbes bija neskartas. Viņa pieskārs tam, pārlicinoties, ka viss tiešām tā ir, un riskēja piecelties otrreiz.

– Kā tu jūties? Vai tu esi izslāpis? Palīdzēt tev? – mani pārņēma jautājumu krusa.

Otrajā reizē, un ne bez palīdzības, es beidzot apsēdos un pieņēmu meitenes sniegto ūdensādu – man bija patiesi izslāpis. Viņa iedzēra dažus malkus silta, viegli dubļaini smaržojoša ūdens un sarāvās.

– Upe?

– Jā. Vai jums nepatīk? Ak! "Tu laikam vienkārši esi pieradis dzert vīnu..." svešinieks saprata.

– Vīns? Vai es izskatos pēc alkoholiķes?! – biju sašutis par šādiem secinājumiem.

Meitene apmainījās skatieniem ar draugiem, kuri bija drūzmējušies ap mani, un bērni raudzījās viņiem aiz muguras. Šķiet, ka mans raksts netika saprasts un visus atturēja.

"Atvainojiet," drūms puisis ar pamatīgi sasistu seju piegāja tuvāk, viegli pieskaroties meitenes plecam, kura iedeva man dzērienu. "Šeit viss ir vienkārši, taču mēs jums pateiksim paldies, tiklīdz varēsim." Mums nav daudz tādu, pie kā jūs, iespējams, esat pieraduši, bet...

Viņa runu pārtrauca balsis:

"Āzija!"

– Nyera Lina!

Paslīdot nogāzē, Maķedons un Silans pilnā ātrumā metās mums pretī, un viņiem priekšā lidoja divi mazi zili pūķi. Pirms es paspēju pamirkšķināt aci, jaunākais zēns ievilka mani savās rokās.

– Snoop! – meitene sašutusi izdvesa.

– Līna, kas te notika! – Sonics uztraucās.

– Vai tu pats to neredzi? – Balamuts attrauca.

Bērni pamanīja puķus. Kāds pat pacēla akmeni no zemes.

– Sonic, Screwtape, labāk paliec man tuvāk, citādi nekad nevar zināt.

Es pastiepu roku pret puķu puķiem, lai parādītu visiem, ka tie ir mani mājdzīvnieki.

– Asija, šī ir tā pati Nyera Lina, par kuru es tev stāstīju. Redziet, viņa nav tāda. Viņa ir laipna! Nyera Lina, – zēns pagriezās pret mani, – šī ir Aisana – mana vecākā māsa.

"Tā mēs satikāties," es pasmaidīju un paskaidroju: "Es dzeru ūdeni un zaļu uzlējumu." Vīnu dzeru tikai brīvdienās, draudzējos arī ar puķu mīļotājiem. Lūdzu, neapvainojiet viņus! – viņa bargi paskatījās uz bērniem, un tie acumirkļī paslēpās aiz meiteņu svārkiem.

"Līna, tā kā ar tevi viss kārtībā, mēs būsim tuvumā." "Mēs uzraudzīsim apkārtni," sacīja Sonics un pirmais noņēma sevi no manas rokas.

Ar nelielu nokavēšanos Skrūve viņam sekoja, un ar Silana un Maķedonijas palīdzību es piecēlos kājās un paskatījos apkārt. Visi ieslodzītie tika sapulcināti, bet netika novērots neviens laupītājs. Nav laupītāju, nav viņu ķermeņu, nav asiņu.

Un divi no trim puišiem, kuri bija ieslodzīto vidū, arī bija pazuduši bez vēsts. Šķiet, ka pie mums palika tikai visvairāk ievainotais – tas, kuram iespēra.

– Un kur...

Mani mati sāka celties kājās, jo iedomājos, ka to visu ir

izdarījis spokains vilks, kuru nejauši biju ieslodzījis duncī.

“Zēni iekrāva drakhā vergu tirgotāju liķus. Viņi viņu aizvedīs līdz upes grīvai un tur noslīcinās. Straume tur ir spēcīga, visu iznesīs jūrā, liķi neviens neatradīs,” Asija mierīgi runāja, it kā kuģu gremdēšana ar liķiem viņai būtu parasta lieta.

– Vai tiešām? – Es biju nedaudz šokēts, ka Anguss tomēr nogalināja tos cilvēkus.

Nežēlīga pasaule, nežēlīga maģija... Labi, mums vajadzētu priecāties, ka viņš nepieskārās ieslodzītajiem. Es garīgi nodrebēju, aizdzenot daudz šausmīgāku bildi un paskatījos uz vietu, kur laiva nesen bija pietauvojusies. Tāda tiešām krasta tuvumā vairs netika novērota.

"Tas ir briesmīgi, bet mums vienkārši nav citas izvēles." Ja viņu īpašnieki uzzinās, kas šeit noticis, mēs nedzīvosim mierā. Viņi atnāks un aizvedīs visu ciematu verdzībā, un izskatīsies tā, ka draks izgājis jūrā un iekļuvis vētrā," pamanot manu apjukumu, steidzās paskaidrot meitene. "Tas šeit ir ierasts."

"Viena lieta ir slikta, viņi sūtīs jaunus cilvēkus, kad uzzinās, ka vergu krava ostā nav ieradusies laikā," piebilda piekautais puisis.

Viņš stāvēja nedaudz saliekts un turēja savas ribas, un viņa sejā nebija nekādas dzīves vietas. Viena acs ir pietūkušas ciet, uzacis ir nogrieztas un no tās izplūst sārņi. Deguns, lūpas... Zobi, šķiet, brīnumainā kārtā palika neskarti.

– Un Anguss... Tas vilks, kur viņš pazuda?

"Viņš atgriezās tur, no kurienes jūs viņu saucāt, – pie nolādētā asmens," puisis novērsās un spļāva zemē.

– Tad atpakaļ pie dunča? Hmm... – atklājums noderēja.

Vai tas nozīmē, ka es arī turpmāk varēšu piesaukt spoku aizsardzībai? Vai man vienkārši riskēt? Tas ir, maigi izsakoties, nepatīkami un ne vienmēr labvēlīgi organismam. Pēkšņi pēc kāda laika arī es saritināšos un kļuvu melns, gluži kā mans zobens. Viena lieta man tagad ir ļoti skaidra – par visu ir jāmaksā. Īpaši maģijai.

Atjēgusi, viņa sāka skatīties apkārt, gandrīz uzreiz atrada asmeni īsajā un diezgan nomīdītajā zālē. Tiklīdz es to paņēmu, visi pēkšņi apklusā un, sinhrono peldētāju skaudībā, atkāpās no manis.

– Nyera Lindara, vai tas ir tavs duncis? – puisis jautāja, uzmanīgi un nedaudz palūkojoties uz mani no uzacu apakšas.

Jautājums mani pārsteidza, un pēc skatieniem, kas mani iededzināja daudzas bedres, es sapratu, ka daudz kas būs atkarīgs no atbildes. Pat mana eksistence ir iespējama.

"Es to atradu un paņēmu sev," es atbildēju ar tīru patiesību.

Asija un piekautais puisis saskatījās.

– Nyera Lindara, šis duncis ir Nirfeats ierocis. Kāpēc viņš tev paklausa?

Ak kā! Šķiet, mani turēja aizdomās par neslavas cienīgiem sakariem vai pat par piederību ienaidnieku ciltij... Nu jā, turpmāk vajadzētu būt uzmanīgākam, citādi tikšu nogremdēts ar šo vietējo baržu kompānijai. Vietējiem ir skaidra attieksme pret nirfeātiem. Un jocīgākais ir tas, ka pat ja es teiktu, ka es pat nezināju, ka duncis ir no Nirfeat, neviens man neticētu. Ja

jau laucinieki to saprata, tad nieriem tādas lietas būtu jāzina vēl vairāk.

–Ierocis ir tikai instruments. Tas nav ne ļauns, ne labs, viss ir atkarīgs no tā, kura rokās tas atrodas, es atklāju. "Jūs pats redzējāt, ka šis duncis tikko izglāba mūsu dzīvības."

Un, lai arī mani vārdi izklausījās nedaudz nožēlojami, tiem bija vēlamais efekts. Viņu sejas atslāba un piesardzība pazuda no viņu skatieniem.

"Nyera Lina," Meks parausta man aiz piedurknes. "Viņi tagad nevar atgriezties ciematā."

Zēns izskatījās nopietni, nevis kā bērns.

"Mēs... aiziesim," Asja pieņēma grūtu lēmumu un cerīgi skatījās uz piekauto puisi. – Jā, Bran?

Viņš nesteidzās atbildēt, bet pievērsās klusajiem bērniem, kuri, izdzirdot šos vārdus, bija gatavi raudāt. Nabagi, iespējams, bija ļoti priecīgi, bet atgriešanās savās mājās negaidīti tika atlikta. Es saskāros ar tās pašas meitenes acīm, kura pilnīgi atšķīrās no manas Zlatas, izņemot varbūt matu krāsu, un manas krūtis sāpīgi iekrita...

– Bet vai mēs varam sūtīt mazos mājās? – Aisana cerīgi jautāja.

– Nē, Asja. Nav atļauts. "Tu pats to zini," Brans nedeļa viltus cerības.

– Bet kā...

– Tas ir tāls ceļš ejams, bērni nevarēs izturēt ceļu!

– Jā, un mums nav ar ko viņus pabarot. Mēs beigsim...

Pārējās meitenes sāka sacensties savā starpā.

"Mēs varētu tos nēsāt ratos, bet mums tādu nav," Asija cerīgi paskatījās uz mani.

– Tev nevajag nekādus ratos. Un jums nekur nav jāiet. Jūs visi iederēsities Dort Hall pilī.

– Dimanta pūķa pilī? – Brans sarauca pieri un uzreiz saviebās no sāpēm.

Puisim pēc iespējas ātrāk bija nepieciešama mediķu palīdzība. Viņš nepārprotami palika kājās no tīras spītības, jo palika viens starp bērniem un meitenēm.

– Kas tev traucē? – es viņam uzsmaidīju. "Vai arī jums ir iemesls nepaklausīt Ēnu pūķim?"

Es nekad negaidīju, kas notiks pēc maniem vārdiem. Pēkšņi visi zemnieki, arī bērni, paklanījās no jostasvietas. Ar brīdi vilcinoties, to paveica pat Maķedonija un Silāns.

– Līna, vai atceries, par ko mēs runājām pirms mūsu dueļa ar Skrūvlenti? Tici sev! – Sonics klusi nočīkstēja man uz pleca. Un es nolēmu nezaudēt iniciatīvu. Lai viņi paklanās līdz viduklim, nevis izaicina manas tiesības pavēlēt. – Pils ir liela, bet sabrukusi. Man vajag uzticīgus cilvēkus. Kalpotāji, apsardze un strādnieki. Ir arī vieta bērniem. Domāju, ka nekas slikts nenotiks, ja viņi varēs apciemot radus, kad vien vēlas. Un tas... – Es nezināju, kā pareizi pateikt cilvēkiem, lai viņi beidzot iztaisnotu muguru. Šausmīgi neveikla sajūta! – Ejam, mums ir daudz darāmā. Jāatvēl laiks iekārtoties un pagatavot ēdienu.

Kad mani jaunie lādiņi beidzot pārstāja klanīties, vairāk nekā

divdesmit acu pāri cerīgi paskatījās uz mani.

"Lieliski," es nomurmināju, vairāk nomierinot sevi. – Vienīgais... Man neiet labi ar pārtiku, man būs kaut kas jāizdomā.

"Pirmo reizi ir pietiekami daudz pārtikas, un mēs paņēmām visu vērtīgo." Un tad mēs apmeklēsīm ciematu, mēs dabūsim to, kas trūkst," Silans atbildēja pilnīgi pieaugušā veidā, norādot ar roku uz kalna pusi.

Tur meža ēnā bija sakrautas dažas ķīpas un kastes. Tāda pieklājīga kaudze, bet kā to visu nogādāt pilī? Pat no šejienes ir skaidrs, ka ir vajadzīgs viss piedāvājums.

"Rabari bija pamatīgi sakrājuši krājumus, mums bija jākuģo gandrīz nedēļu," zēns saprātīgi atzīmēja.

Tas pats, kuru sauca Nanka. Viņš kaut kā nemanot parādījās tuvumā un tagad ar nopietnu skatienu mēģināja pietuvoties. Maks greizsirdīgi paskatījās uz viņu, nepārprotami nevēlēdamies dalīt savu privilģēto vietu blakus Pūķa ēnai.

– Rabari? – es vēlreiz jautāju.

– Nu jā, tie deģenerāti, kurus tu nogalināji. Viņi tirgojas ar vergiem – vergiem, tas ir.

– Rabari, hmm. Piemērots vārds, īss un skaidrs," uzslavēju puisī.

– Mulķis! – Makedons nošņāca, slepus rādot Nankai dūri.

– Labi, pasteidzamies. Ņemsim nepieciešamākās lietas, un par pārējo būs vēl daži braucieni," novērtējot preču apjomu, sāku kāpt no krasta atpakaļ kalnā, un, kad piecēlos, manas acis

iepletās. pārsteigumā. – Ko viņš te dara?!

Tas pats Nazis, bandītu vadonis, bija droši piesiets pie viena no pelēkajiem stumbriem.

Ieraudzījis mani, viņš pasmaidīja ar savām asiņainajām lūpām. Šķiet, ka puisi nestāvēja uz ceremoniju kopā ar viņu un pilnībā atmaksāja viņam par sitieniem. Godīgi sakot, es, iespējams, nemaz neesmu humānists, bet būtu labāk, ja vilks viņu apēstu!

"Njera Ēno, šis ir bandas vadonis, un tikai jūs varat izlemt viņa likteni," Brens klusi pamudināja.

– Un ko man ar viņu darīt? – Es neizpratnē paskatījos apkārt uz saviem jaunajiem apsūdzībām.

– Izpildīt, protams! – tā pati meitene, kas tika uzmešta uz klāja, neizpratnē pasmaidīja.

– Izpildīt? – es vēlreiz jautāju. Negaidot šādu priekšlikumu, es pat biju neizpratnē: – Kā izpildīt?

– Kā kā! Piemēram, noslīcināt? – tā pati meitene jautri ierosināja.

– Jā! – pārējie viņu atbalstīja.

– Nospiediet viņu!

– Dedzini dzīvs!

– Akmens uz kakla un upē!

Priekšlikumi izbira kā zirņi no caura maisa, viens par otru "skaistāks". Skumjākais ir tas, ka es līdz galam nesapratu, vai tiešām man tiek lūgts organizēt piesieta cilvēka slepkavību, vai arī to varētu kaut kā mierīgā ceļā atrisināt?

Šķita, ka nazim nerūp savs liktenis. Viņš skatījās tikai uz mani un smaidīja arvien platāk.

"Būtu labāk, ja vilks tevi apēstu," es nomurmināju, pieejot ieslodzītajam tuvāk.

Tas ir pārsteidzoši, kā viņam cīņā izdevās saglabāt zobus neskartus?

"Nu, es to neēdu, un tagad man sāp galva, nyera Lindara," es dzirdēju un vēl apmierinātāk pasmaidīju.

– Varbūt man tevi tiešām vajadzētu noslīcināt? – ES domāju.

Bet savā sirdī es jau zināju, ka nevaru. Tas nozīmē, ka viņš būs jāvelk uz pili, pretējā gadījumā viņš atgriezīsies un visu pastāstīs savam saimniekam. Muļķības!

"Tev būs mani jānogalina vai jāņem līdzi," likās, ka bandas vadītājs lasīja manas domas.

Es saprotu, nelietis, ka es neesmu spējīgs uz aukstasinīgu slepkavību. Tas, kas notika ar Nirfeat dunci, man nebija ne jausmas, kā tas beigsies. Šoreiz es nevarēju atturēties no netirības zem deguna. Ieradums savaldīt emocijas izveidojās Zlatas dzimšanas brīdī. Bet manas meitas nebija blakus, un pārējie bērni bija aizņemti ar kaut kādu ķīpu nešanu uz pili – Silans un Maķedonija tās ātri noorganizēja.

"Nyera Lina," Maks bija turpat, tiklīdz es par viņu iedomājos. "Mēs nosūtījām Nanku uz ciemu, viņš atvedīs ratus, lai to visu un Branu aizvestu." Viņš pats tur nenokļūs.

– Paldies, Maķedonija. Tu esi lielisks! – sirsnīgi uzslavēju puisī un noglāstīju viņa sprogaino galvu, kas bija atkal laiks

mazgāties. -Kur ir Bran?

Bija pienācis laiks sniegt puisim vismaz kādu palīdzību. Redzēju, ka viņš ir smagi piekauts, bet nesapratu, ka viņš nevar nostāties uz kājām. Kad es piegāju klāt, Brans sēdēja malā, atspiedies pret koku muguru, un Aisana, Silana māsa, pieskatīja viņu.

– Čau, Ēna? – Nazis mani sauca.

– Ko tu gribi? – es negribīgi paskatījos apkārt.

"Es arī viens pats līdz pilij netikšu," ieslodzītais vainīgi grimasē. "Šķiet, ka šie trīs ir salauzuši manas ribas un kāju."

– Kāda man nozīme? – atcirtu, bet savā sirdī, kā jau jebkurš civilizēts cilvēks, nevaru atstāt cilvēku bez palīdzības.

"Vai tu izņemsi savu dunci un pārgriezīsi man rīkli?" – Viņš mani nepārprotami provocēja.

Es viņam neatbildēju. Tieši tā, puisi! Viņi lauzīs viens otram kaulus, vēlāk saplosīs!

Patiesībā es biju šausmīgi dusmīga, jo maz ko varēju palīdzēt šeit. Ne nazis, ne klijas. Man nebija parastās pirmās palīdzības aptiecināšanas ar medikamentu sarakstu, ko pazīst katrs salīdzinoši vesels lajs, un es zināju tikai, kā ārstēt bērnu saaukstēšanos un skrāpējumus. Un es varu diagnosticēt lūzumu tikai tad, ja kauli izliecas tā, kā daba nav paredzējusi, vai pat izstājas.

– Cik tas ir slikti? – es jautāju Asijai, kura puisīša zilumos aplika zaļu sakošļāto mīkstumu.

Viņš jau bija bez krekla un demonstrēja sievietes acij tīkamo, labi attīstīto vīrieša figūru, kurš nevairījās no smaga darba saulē.

"Varēja būt sliktāk," Brens uzmundrināja.

Šķiet, ka viņam patika tas, ko Asija ar viņu darīja. Šeit ir kļūda!

– Vajag stingru pārsēju un dzīvu ēsmu. Varu pagatavot pili.

Viņa pēkšņi aizvēra acis un sāka kustināt rokas pāri sāpošajai vietai. Brans arī aizvēra acis, un viņa seja atslāba, it kā sāpes būtu pārgājušas.

– Kas notiek? – es sāku interesēties.

"Es esmu dziednieks, es varu darīt dažas lietas, es zinu ārstniecības augus." Ja es varu dabūt tos, kas man nepieciešami, es viņu celšu kājās pēc trim dienām. Šķiet, ka tajā nav plaisu vai lūzumu.

– Kā tu to saprati? Maģija?

– Nu ko tu runā! – Asija samulsa. – Kāda maģija piemīt parastam arklam? No kurienes tas nāk?

Un tomēr meitene varēja kaut ko darīt. Kaut kas, kas stipri pārsniedz vienkārša cilvēka spējas. Viņa man paskaidroja, kā noteikt, vai lūzums ir radies ārējo pazīmju dēļ, un parādīja zāli, ko viņa košļāja. Viņa norāva piecas papīra loksnes un pasniedza tās man:

– Tas ir īrnieks, ja to sakošļāsi un uzklāji sāpošai vietai, tas atvieglos sāpes.

– Vai nav bīstami to košļāt?

– Pat noderīgi. Stiprina ķermeni. Mēs to dodam visiem saviem bērniem, lai grauztu ziemas rezerves, lai gan tas ir skābs un rūgts, un ne visiem tas patīk.

Viņa iekšēji saviebās, paņēma lapas un devās uz ieslodzīto pusi. Lūgt Asijai viņu pieskatīt būtu zaimošana. Man būs ar viņu jāsazinās vēlreiz, bet vēlāk un Branam neredzot. No puīša acīm var redzēt, ka viņš piebeigs Nazi, ja tikai palūkosies Aisanas virzienā.

Neapmierināta ar saviem secinājumiem, viņa devās prom, lai pārbaudītu ieslodzīto.

– Kas tev sāp?

"Ribas," viņš patiešām sekli elpoja, un sviedru lāse tecēja pa deniņu.

– Parādi man!

Vīrietis raustījās, bet rokas bija sasietas aiz muguras, tāpēc viņš tikai smīnēja.

– Nederēs. Tev pašai mani būs jāizģērbj, njera.

– Kā tu to iedomājies? – es kļuvu arvien dusmīgāka.

"Ņem savu dunci un vienkārši pārgriez manu kreklu."

Laupītājs izskatījās tik nekaunīgs un pašapmierināts, skaidri cerēdams, ka varētu mani sajaukt. Droši vien viņš to pat spētu, ja es nebūtu moderna civilizēta sieviete, kas neizjūt pārmērīgu pietāti pret kailiem vīriešiem, pat ja tie ir sasieti rokās un kājās.

Ilgli nedomājot, izvilku dunci, un, satverot "pacientu" aiz apkakles, vilku viņu sev pretī, tā, ka Nazis sāpīgi saburzās un pat izdvesa kaut kādu nožņaugtu skaņu. Nepievēršot uzmanību, viņa cirta ar asmeni, pārgriežot audumu no rīkles līdz apakšai, atklājot viņas spēcīgās krūtis un plecus. Tajā brīdī man izdevās pacelt acis un sastapties ar gūstekņa skatienu.

Apbrīna un... vēlme?! Vai man tā nešķita? Tieši tā Nazis uz mani paskatījās. Viņš noteikti uz mani bija skatījies, un, ja agrāk bija dižojies, tad tagad apzināti neslēpa savu attieksmi. Ak nē!

Uzliekot roku tieši uz vīrieša atsegtā pleca, es lēnām piegāju tuvāk viņa ausij un, skaidri izrunājot katru vārdu, ieteicu:

– Ievietojiet erotiskās fantāzijas savā tumšākajā vietā. Jā, jā, tas, par kuru tu tikko domāji. Citādi nākamreiz šis duncis noraus tavu skaistumu un lepnumu, saproti? Jūs zināt, ko darīt! – iedzīvotājs iebāza mutē lapas.

Viņš to sakošļās pats, tas ir liels pagodinājums. Ja viņš nevar sevi smērēt, ļaujiet viņam norīt. Spriežot pēc Asijas teiktā, tas ir noderīgi.

19. nodaļa. Pratināšana ir abpusgriezīgs zobens

Pilī bez starpgadījumiem izdevās nogādāt visu bandu, ieskaitot mantas un divus piekautus cilvēkus. Rati, ar kuriem Silans brauca, mums palīdzēja. Pagaidām viņš steidzās uz ciemu, kur pačukstēja priekšniekam, ka visiem verdzībā iedzītajiem cilvēkiem viss ir kārtībā un tagad dzīvos pūķa pilī, taču viņš stingri brīdināja par to nerunāt. Pēc tam viņam bez papildu runas un uz visiem laikiem tika iedalīti pajūgi ar lielu zirgu, kas neatšķiras no mūsu zemes smagās kravas automašīnas. Priecājos par šo – saimniecībā noderēs.

Izrādījās, ka meitene, kas tik bezceremoniski tika iemesta uz Drakh, bija Risanna, ciema vecākā meita. Un Nanka, tas ir, Nanijs, bija viņa dēls. Pareizi uzminēju, ka šie divi ir tuvi radnieki.

Viņi ātri iekrauja ratus, bet es nedrīkstēju piedalīties šajā absolūti atbildīgajā, bet burtiski grūtajā uzdevumā. Pat vieglas ķīpas tika izņemtas no mūsu rokām, paskaidrojot, ka Nyers tā nedara. Cietušie sasprindzinājās un, vaidēdami un vaidēdami, klupās paši. Neskatoties uz ratu ietilpību, no Drahas izkrautās preces izrādījās pienācīgas, un Maķedonija palika sargāt pārējo un gaidīt puišu atgriešanos, kuri devās nogremdēt kuģi.

Silans vadīja ratus, pārējie gāja netālu. Bērni, kas bija

saņēmuši negaidītu atbrīvošanu, sākumā piesardzīgi paskatījās uz mani, bet drīz vien atslāba un sāka rotaļāties un izklaidēties, jautrā pūlī skrienot tālu uz priekšu pa ceļu.

Viņi skaļi runāja un smējās, un meitenes sāka viņus klusināt. Viens pat piedraudēja, ka Njēra viņus neņems pili, ja viņi trokšņos. Es lieliski sapratu, kādu nervu šoku bērni piedzīvoja, tāpēc labāk viņiem bija tagad izskriet un kliegt. Tiesa, paskatoties uz viņiem, tik bezrūpīgi, sirds skumji sažņaudzās. Tad saspiedu dūres ciešāk un lūpas ciešāk.

Ne tagad. Tāpēc es vakarā ieslēdzos savā istabā un...

Es paskatījos uz Rizannu, kura cieši saspieda Nankas roku. Izrādās, ka priekšnieks nebija nedz piekritis, nedz par labu vergu tirgotājiem un nekādi īpaši nosacījumi viņam nebija paredzēti. Ja godīgi, jau no domas vien, ka kādam nav kauns atņemt abus bērnus uzreiz, manī radās kvēla vēlme nogalināt nekaunīgo Nazi. Es paskatījos uz viņu. Lai gan, precīzāk, caur to.

"Nyera, tu skaties uz mani tā, ka es jūtos neomulīgi," laupītājs pamanīja manu sastingušo skatienu.

"Es domāju, ka man vajadzētu jūs pabarot milzu zirneklim vai vispirms jūs nopratināt," es nomurmināju.

– Un kāds ir risinājums?

"Tu uzzināsi," es pasteidzos, lai būtu pirmais, kas tuvojās vārtiem.

Mūs gaidīja uzaicināšanas ceremonija uz pili, un mums bija jālauza prāta, kā pareizi to novadīt ieslodzītajam. Es nevarēju viņu atstāt ārā, bet es arī negribēju viņu laist iekšā.

Viss ievilkās gandrīz pusstundu, nācās visus atstāt nostāk un zvanīt pa vienam, un tad arī pierunāt nosaukt īstos vārdus. Un, ja ar meitenēm nebija īpašu problēmu, bērni pārsvarā lietoja iesaukas, kā arī stingri uzskatīja, ka vārdu nevajag dot. Silans palīdzēja – viņš vadīja izglītojošu sarunu un stāstīja, kā stulbais Shnyr cīnījās tāpat, un viņu gandrīz aprija nosfēras.

Nazis arī nevēlējās atklāt savu īsto vārdu.

"Ja jūs man neteiksiet savu vārdu, pils drošības maģija jūs neielaidīs." Man joprojām būs tevi jāpabaro zirneklis, – es paraustīju plecus.

– Es ienīstu zirneklus! – ieslodzītais grimasē.

Pavisam nesen solidarizējos ar viņu, bet tagad mūsu attiecības ar astonkājainajiem ir nedaudz sasīlušas.

– Es dzirdēju par viņu. Un es zinu, ka zirneklis ārpus pils vārtiem neiet," savu apziņu parādīja laupītājs.

"Daudzi cilvēki tā domāja arī par Angusu, bet tikmēr viņš nosūtīja jūsu līdzdalībniekus uz nākamo pasauli," es uzmanīgi vēroju ieslodzītā reakciju.

–Tu runā par spoku, kas staigā pa sienu? – viņš īgni pasmaidīja un uzreiz viņa seja nokrita. "Pagaidi, tā bija... Un kā tu... Bet galu galā..." Pilnīgi aizmirsis vārdus, viņš sarāvās un apklusā.

Viņa diskomfortu vairoja sasītušās vai pat lautzās ribas. Un viņš atspiedās uz ķīpām.

"Izkāp no ratiem, mums tie vēl ir jāizkrauj, bet tu mani aiztur," es nepacietīgi pamāju ar roku.

Izkāpšana no ratiem nemaz nebija tā, ko laupītājs tagad

gribēja, it īpaši ar aiz muguras sasietām rokām, bet viņam nebija kur iet. Vaidēdams un vaidēdams kā vecs vectēvs, viņš kaut kā nolēca, gandrīz nogāzās zemē. Kādu laiku Naifs stāvēja uz ceļiem, galvu uz leju, un nepārprotami cīnījās ar sāpēm, bet es viņam nepalīdzēju, es negribēju viņam pieskarties vēlreiz. Un viņš noteikti tā cerēja.

Nazis, nedaudz atguvies, apsēdās ēnā, atspiedies ar muguru pret sienu un nekaunīgi skatījās uz mani. Likās, ka es joprojām uzvarēju pret stulbo sievieti, bet līdz tam laikam man jau bija radusies ideja.

"Vai jūs sakāt, ka jums nepatīk zirnekļi? – es viņam garīgi jautāju: "Nu, tev būs zirnekļi."

Tādā pašā veidā es garīgi pagriezos pret zirnekļiem, kas atradās tuvumā, un palūdzu viņiem rāpot pāri nekaunīgajam. Viņš nespētu nogalināt mazu radījumu ar sasietām rokām, tāpēc neviens nebija īpaši apdraudēts.

Šausmas! Tiklīdz es sazinājos ar šiem astonkājainajiem briesmoniem, es jau uztraucos par viņiem.

– Skum! – nazis nošņāca. – Aizved viņu prom! Ņem to prom!

Viņš raustījās kā krampjos, ripināja kājas un nokrita uz sāniem. Es uzreiz nesapratu, kas notiek, bet tad pamanīju, kā milzīgs zirneklis spītīgi rāpās augšā manā bikšu stilbā, augstāk līdz ieslodzītā kailajām krūtīm. Nazis sastinga, lūkodamies uz briesmoni gandrīz manas rokas lielumā, kas lēnām kustināja ķepas.

– Sefīra? – klusi saucu.

Atbildot uz to, zirneklis pacēla priekšējo ķepu un pamāja ar to divas reizes. Jā, tieši tā – ir bojāta acs. Šis noteikti bija mans zirneklis. Pārsteidzoši, šķiet, ka man izdevās mirstīgo ienaidnieku pārvērst par sabiedroto, izmantojot zobena burvību. Oho!

– Lūdzu, noņemiet zirnekli! – Nazis, nobijies līdz ģībonim, aizsmakušā balsī lūdzās.

– Par ko? Jums tik un tā būs jāpaliek šeit. Man nav laika stāvēt tev blakus un padzīt no tevis dzīvās radības, un naktī tevi tik un tā aprīs.

Es izlikos, ka pametīšu viņu un ieiešu pils teritorijā, un mans triks izdevās!

– Eirena Četoljē! Tas ir mans vārds.

"Vai es pareizi saprotu, ka man nebūs jārauj nost jūsu ekstremitātes, lai uzzinātu, kas man vajadzīgs?" Vai pietiks, ja jūs sasietu un atstāsiet divatā kādā mājīgā skapī?

Zirneklis vienkārši sita ieslodzītajam uz kailajām krūtīm. Es apsēdos un ar pirkstu maigi noglāstīju viņas pūkaino muguru. Pēc mana pieskāriena Sfira apstājās un apmierināti kustināja ķepas. Vismaz tā es domāju.

– Lūdzu! – Eirens Četoljē aizvēra acis.

Šķiet, ka viņš patiešām jutās slikti, un man bija kauns. Man ir ļoti kauns, ka ņirgājos par dzīvu cilvēku...

"Sefira, paldies par palīdzību," es pasniedzu plaukstu zirneklim.

Viņa nedaudz vilcinājās, pirms pārgāja uz manas rokas. Tajā

pašā laikā visas septiņas mana “līdzzinātāja” acis pauda tiešu neuzticību. Nu vai es vienkārši izdomāju...

Bija vajadzīgs viss, lai nekliegtos un izmestu zirnekli tajā pašā brīdī, kad matainās ķepas pieskārās manai ādai, bet es parādīju izturības brīnumus. Cenšoties neizrādīt riebumu un darīdama visu iespējamo, lai apspiestu neskaitāmās šausmas, viņa paņēma Sfiru malā un uzmanīgi nosēdināja ceļmalā. Tad, Naža nepamanīta, viņa izdvesa un berzēja plaukstu uz biksēm.

Kāpēc man vispār vajadzēja viņai pieskarties ar rokām?

Es izrādījos, es atzīstu. ES nezinu kāpēc. Es laikam gribēju šim pašapmierinātajam puisim parādīt, ka kaut kādā veidā esmu stiprāks vai drosmīgāks. Parādiet, ka viņš tagad ir manā varā, un ļaujiet viņam vientuļās naktīs savā kamerā fantazēt, prātojot, kādus vēl noslēpumus es slēpju. Tostarp letālas. Es patiesībā esmu mīlotā, bet viņam par to nekādā gadījumā nevajadzētu zināt, pretējā gadījumā...

Viņš ir tieši tas vilks, kurš tikai skatās mežā. Esmu pārliecināts, ka tad, kad viņš mazliet atjēgsies, viņš mēģinās aizbēgt vai izspēlēs mani. Tāpēc pareizāk būtu uzlikt viņam važas vai kaut ko līdzīgu smagamam uz ķēdes, kas piesieta pie kājas. Es neatceros, kā to sauc.

Pēkšņi jutos nāvīgi nogurusi. Pie kā esmu nonākusi? Spīdziniet cilvēku ar zirnekli! Murgs...

Es neapskaužu tos, kuriem sava amata dēļ ir pienākums šad un tad pieņemt šādus lēmumus. Neatkarīgi no tā, ko jūs darāt, jums nebūs labi visiem, tagad es to ļoti labi saprotu. Kā arī tas,

ka nebūs viegli, un tie cilvēki, kurus es pilī patvēru, gaidīs no manis aizsardzību un norādījumus, bet droši vien ne reizi vien pārbaudīs manus spēkus, un man būs jādzīvo līdzi. ko es ieņemu šajā pilī.

Kas tur pilī! Pūķa ēnas nosaukums attiecas uz visu limitu, un turpmāk jums būs attiecīgi jārikojas. Tikai manā gadījumā pūķis nav tur, lai paslēptos aiz sava uzticamā pleca...

Es paskatījos uz Dragon Peak, un it kā īstenībā es sapņoju par augstprātīga cilvēka tēlu no portreta, kuru uzreiz nomainīja cits – tas, ar kuru mums alā bija tik īsa, bet negaidīti karsta iepazīšanās. Tas ir tas, kurš droši vien zinātu, ko darīt.

Tiklīdz es iedomājos par Reginhardu Berlianu, manā sejā ieskrēja krāsa.

– Paldies. Es ienīstu zirnekļus! – ieslodzītais izdvesa. – Un tu esi skaista, Lindara. Vaigu sārtums tev piestāv. Pastāsti man, vai tu tagad domā par mani? – Negaidot atbildi, viņš visu pārdomāja: "Nu, protams, par mani, par kuru vēl?" Jūs jau ilgu laiku esat šeit viens pats, vai ne? – Viņš suģestējoši pacēla uzacis.

Ignorējot Eirenas Čatolijē nežēlīgos ieteikumus, es piezvanīju meitenēm:

– Palīdzi man ar ieslodzīto!

Skatoties uz svārstošā Naža aizmuguri, kuru pavadīja četras meitenes un bērnu ķipars, es drūmi nodomāju: "Dievs, vai es rīkojos pareizi, to visu iesāku?"

Laiks rādīs...

Un tad sākās haoss. Vajadzēja parūpēties par Branu un

kaut kur aizslēgt Eirenu. Lai to izdarītu, izvēlējos vienu no saimniecības spārna istabām – to pašu, kurā dzīvoja kaza. Tagad nebija jābaidās no Sefiras, tāpēc es atradu Marusku vienā no atlikušajiem stendiem. Kazai tur būs ērtāk.

Pēc tam es sniedzu ekskursiju jaunajiem iemītniekiem, meitenes jūk un jūk, brīnījās par pils varenību un žēlojās par tās postījumu.

"Nekas, Pirs un Gans atgriezīsies, salabos stendu un salabos durvis." "Un mēs sakārtosim lietas," apaļīgā, vasaras raibumainā Risanna nekavējoties pārņēma vadību par pārējiem.

"Jūs varat izvēlēties telpas otrajā stāvā, bet jums ir jāsakārto viss, man nebija laika to izdarīt," es samulsusi teicu.

Es pēkšņi sajutos neērti par nekārtību, kas bija pilī. Bet meitenes pat pārstāja čivināt, izdzirdot ko tādu no manis.

– Nyera, kur tu to esi redzējis?

– Njēra, tas ir darbs parastiem cilvēkiem.

– Nyera, tas nav labi...

Meitenes sāka plāpāt savā starpā.

"Tas ir pietiekami labi, bet, kad jūs dzīvojat viens, kādam ir jādara visi mājas darbi." Kā jūs saprotat, man nebija daudz iespēju," pasmaidīju, norādot, ka turpmāk jābūt uzmanīgākam.

Un darbs sāka vārīties. Kamēr Asija un pārējie iekārtoja lietas istabās, divas gudras meitenes, Mariša un Tisa, sāka man palīdzēt gatavot. Tas ir, viņi gatavoja, un es vairāk vazājos apkārt, izliekoties par vadītāju. Šādam baram nebija pietiekami daudz krājumu, taču Rizanna mani nomierināja, apsolut regulāras

piegādes no ciemata.

Sapratusi, ka no manis nav nekādas jēgas un visi jau ir pilnībā iekārtojušies, es paķēru Asiju un devos augšā, lai paņemtu trūkstošo gultas veļu – visu, kas bija vairāk vai mazāk pieklājīgs, jau sen biju savācis un pārcēlis uz kādu no telpas manā tornī, iekārtojot kaut ko līdzīgu kastelānam.

"Nyera Linadara," Asija piesardzīgi pagriezās pret mani, kad bijām vieni.

– Jā? – pagriezos pret meiteni.

"Man ir jāatvainojas," Aisana nožēlojot nolaida galvu, saburzīdama priekšautu.

– Par ko? – Es biju piesardzīgs.

– Tāpēc, ka es neticēju savam brālim un par tevi slikti domāju.

Es uzmanīgi paskatījos uz meiteni, kura bija tikai divus vai trīs gadus jaunāka par mani.

"Jums nav par ko atvainoties." Ir normāli neuzticēties pirmajai satiktajai personai, it īpaši, ja viņš ir pārāk aizdomīgs.

"Es ne tikai domāju, bet arī teicu." Es neteicu ļoti labas lietas, tagad es to nožēloju..." Asja turpināja.

– Tā arī gadās. Bet, es ceru, lai kas tas arī būtu, tagad tu vairs tā nedomā, un pārējam nav nozīmes," pasmaidīju, parādot, ka nemaz neesmu dusmīga.

– Protams, es tā nedomāju! – Asija steidzīgi piekrita. "Bet jūs tiešām neturat ļaunu prātu uz mani?" – meitenes acīs pazibēja cerība.

– Es to neturēju. Ziniet, es arī saprotu, cik dīvaini man bija

ievilināt jūs pilī, kas tiek uzskatīta par neieņemamu. "Es pat to nedomātu par sevi," es steidzos viņai apliecināt.

– Un tomēr, man tas jāsaka! – meitene nenomierinājās un kļuva tikai vēl vairāk noraizējusies.

"Asya..." es nopūtos, bet tad es domāju, ka ļauj man atvieglot manu dvēseli. – Labi, pastāsti man.

Tādā veidā šī nepatīkamā aina beigsies ātrāk nekā tad, ja es sākšu viņu pārliecināt, lai viņa man vispār neko nesaka. Pat ja viņa mani sauc par sliktu, piemēram, šajā jokā: "Manas prombūtnes laikā viņi var mani pat piekaut." Es tajā brīdī nebiju tuvumā, un tas ir labi.

"Nyera Lina, kad tas viss notika pilī, man bija sešpadsmit gadu..." Asja iesāka pavisam savādāk, nekā es gaidīju.

– Vai jūs strādājat pilī? – piesardzīgi jautāju.

– Nē, bet es atvedu šurp svaigus garšaugus. Virsnieks cerēja, ka kāds no vietējiem mani uzlūkos un apprecēs, bet es notraipīju seju ar putekļiem un paslēpu matus zem šalles, lai neviens nepamanītu nekārtību, un atceļā nomazgājos upī tā, lai neviens neko nenojautu, "Asja ķiķināja, aizsedzot muti ar roku.

– Jā! "Tu esi viltīga," es pasmaidīju.

Nedaudz izklienējusi situāciju ar savu smieklīgo stāstu, meitene turpināja.

"Tas notiek, bet tas nav tas, ko es gribēju teikt." Kādu dienu es atnesu zaļumus un gaidīju pie lieveņa galveno pavāru, kurš personīgi pārbaudīja preču kvalitāti. Bija karsts, un, lai zaļumi nenovīstu, es iedzinu ratus arkā. Man bija šausmīgi ziņkārīgi

paskatīties uz dārzu, kas atradās tieši aiz tā. Saka, ka tur aug saules ēdāji," viņa cerīgi paskatījās uz mani.

– Viņi tiešām aug. Tos izvēlējās puķu puķi, un pats dārzs bija ļoti aizaudzis.

– Ak! Nezāles iznīcinās šos smalkos ziedus. Vai jūs zināt, ka tie ir maģiski, un no to ziedlapiņām jūs varat pagatavot dziru pret visām slimībām?

– Lieliski! – ES biju laimīgs.

Dzēriens pret visām slimībām deva cerību manai dvēselei. Tagad vismaz zinu, ko lietot Paracetamola vietā. Bet Asija acīmredzami nevēlējās man par to stāstīt.

– Pametusi ratus ar zaļumiem, iegāju bērnudārzā. Apkārt neviena nebija, un saules ēdāji kļuva stipri un spēcīgi. Nodomāju... Domāju, ka nekas slikts nenotiks, ja meklēšu sēklas vai atvasi. Redziet, mans brālis ir Silans. Bērnībā viņš bieži bija slims, un tad es iemācījos saprast ārstniecības augus...

– Ļoti noderīga prasme. Esmu pārliecināts, ka jūs esat labākais dziednieks no mums visiem.

"Paldies," Asja teica samulsusi. – Bet cilvēks nav īpaši labs. Es nolēmu zagt. Bērnudārzā neviena nebija un... Un es...

Aisana, tik pārliecināta par sevi, stostījās, nobālēja un nosarka. Es paņēmu viņas roku, pavilku līdzī un nosēdināju uz veļas ķīpas, apsēdos man blakus un ierosināju, turpinot turēt viņas roku:

"Iedomājieties, ka tagad es neesmu nekāds, bet tikai draugs, kuram varat uzticēt pat viskaunīgākos noslēpumus." Es apsolu,

ka es tevi netiesāšu.

– Nyera...

– Tikai Līna. Jūs varat mani tā saukt, kamēr mēs esam vieni.

„Līna...” Asja smaidīdama pievilka. “Līna, es apsolu, ka es tev nekad nenodarīšu pāri,” viņa skaidri aizmirsā, ka ir devusi tieši tādu pašu zvērestu, bet es to nenorādīju. – Lina, es redzēju jaunu atvasi, apsēdos, lai izraktu vienu dzinumumu, un tad jūs un padomnieks Tapredels iznācāt dārzā.

– Vai tiešām?

Asija, tāpat kā pārējās, mani nepārprotami sajauca ar to pašu noslēpumaino meiteni vārdā Lindara. Es nebiju pārāk pārsteigts.

"Tu apstājies ļoti tuvu man," Asija turpināja. "Viņš turēja tavu roku un kaut ko klusi teica, un es sēdēju tieši aiz saules ēdāju brikšņiem, ne dzīvs, ne miris, un vēroju jūs cauri brikšņiem. Ja mani būtu pamanījuši, padomnieks būtu mani nogalinājis uz vietas!

"Vai jūs nedzirdējāt, par ko tieši mēs runājām?"

– Nyera, kam gan citam, ja ne tev tas būtu jāzina? – Aisana skatījās uz mani ar aizdomām.

Man vajadzēja kaut kā izskaidrot savu nezināšanu. Jā, lai cilvēkos neradītu liekas aizdomas. Ideja radās uzreiz un nebija tā sliktākā. Varbūt varu teikt, ka visus šos gadus gulēju maģiskā miegā, un pamodos tikai nesen? Tāpēc es maz atceros par sevi un savu iepriekšējo dzīvi. Kāpēc ne guļošajai skaistulei, kuru pamodināja izskatīgā prinča skūpstis? Tiesa, situācija ar Berliāna kungu ir nedaudz sarežģītāka, bet nu...

– Asija, ja atceries, par ko mēs ar padomnieku toreiz runājām, pastāsti man. Tas var būt svarīgi.

"Ja godīgi, es nedzirdēju, kas tika teikts," Asija pakratīja galvu. "Padomnieks runāja klusi, un mani sasniedza tikai frāžu fragmenti, kas jau sen bija aizmirsti. Un tu kļuvi arvien klusāks un apmulsis. Un tad arī padomnieks apklusā."

– Māt, jalko...

"Mani neticami interesēja, kāda veida kleita ir ģērbusies Nyera Shadow un kas notiek starp jums un padomdevēju." Es piesardzīgi paskatījos ārā aiz krūmiem. Es saprotu, tas ir stulbi, bet man toreiz bija tikai sešpadsmit, un es neapzinājos briesmas...

– PAR! Kā redzat, tagad Nyera Shadow dod priekšroku biksēm un kreklam, nevis kleitām," es iesmējos, nedaudz mazinot situāciju. – Un ko tu redzēji?

"Nu, es paskatījos ārā, iespējams, muļķības dēļ, un redzēju, kā viņš tevi skūpstīja." "Asija skatījās uz mani nikni, bet es turpināju viņu uzmanīgi klausīties. – Padomnieks noskūpstā Pūķa ēnu – tas... Tas ir vienkārši nepieņemami! – Aisana bija sašutusi.

– Nu... Varbūt tam bija iemesli? Varbūt viņai labāk patika padomdevējs? Tas ir, man," es izlaboju sevi.

– Pūķa ēna ir neaizskarama! Viņa ir tikai viņam, vai zināt, Lina? Un jūs tik tikko esat ieradušies pilī, un jūs jau esat apdzenājuši tās īpašnieku – pašu dimanta pūķi! Tāpēc arī notika nelaime. Par to Dragon Progenitor sodīja mūsu Limitu! Ak...

– to visu izplāpājusi, Asija aizsedza muti ar plaukstu, bailēs lūkodamās uz mani.

Emocijas pārņēma virsroku, bet es varēju viņu saprast. Viņas acu priekšā kanoni tika samīdīti. Varētu teikt, ka tie aizskāruši ticīgo jūtas. Bet tagad es noteikti zinu, ka man vajadzētu būt vēl uzmanīgākam, jo ir redzams, ka man tagad tiek piedēvēti tā paša Lindara grēki.

Vispirms Reginhards Berlians mani nosauca par nodevēju, pēc tam ciema iedzīvotāji skatījās uz manu dunci tā, it kā es viņu priekšā būtu izgriezusi mazuļa sirdi, un tagad šis. Kaut kas man saka, ka tas, kas notika pilī pirms septiņiem gadiem un visā Drakendortas reģionā, nevarēja notikt bez manas līdzdalības. Tas ir, bez tās pašas Lindaras līdzdalības, sasodīts! Un man vēl ir jānoskaidro šis haoss.

Kamēr man būs darīšana ar ciema ļaužu baru, kuriem esmu kļuvis par glābiņu, mani karātavās nepakārs, vismaz aiz pateicības sajūtas, bet ja situācija mainīsies?

– Asja, vai tu kādam stāstīji par redzēto?

"Nē," Aisana pamāja ar galvu. – Jā, un maz ticams, ka kāds man ticēs.

– Labi. "Pamanot meitenes apmulsošo skatienu, es paskaidroju: "Redzi, jūs neredzējāt tieši to, ko domājāt."

– Kā šis?

Lai ko Lindara darītu, vissaprātīgāk būtu visos grēkos vainot ļauno cilvēku Tapredelu.

– Nu... es toreiz biju jauns, nepieredzējis un ļoti kautrīgs.

Maldīgais padomnieks izmantoja mirkli un noskūpstīja mani. Viņš to izdarīja negaidīti, un es biju apmulsusi. Un kas notika tālāk, vai redzēji?

"Es paslēpos, un, kad riskēju vēlreiz skatīties, Tapredels bija viens." Viņš stāvēja, skatījās kaut kur sienā un sliktā nozīmē pasmaidīja. Šis viņa smaids lika man justies pavisam neomulīgi...

Izskatījās, ka Lindara bija aizbēgusi no sava uzmācīgā puiša, kas man nāca par labu.

– Lūk, redzi! Vai jūs tiešām domājat, ka es krāptu savu pūķi ar kādu padomdevēju?

– Tiešām, stulbums! – Asija man piekrita. – Draklords ir tik ievērojams cilvēks un pat ar pūķa dvēseli. Padomnieks viņam neder!

Piekrītoši pamājojot ar galvu, es jautāju:

– Tapredels tevi nepamanīja?

– Nē. Es nogaidīju, kamēr viņš aizies un izskrēju no Dortholas. Tā kratījos, ka aizmirsu ne tikai par saulēdāja asnu, bet arī par ratiem ar zaļumiem, un par to maksāšanu. Es aizskrēju līdz ciemam, aizmirsusi novilkt masku, un saņēmu pērienu no vecākā. Viņa lika mums no rīta doties atpakaļ uz pili, bet tikai nākamajā dienā mums visiem nebija laika ratiem...

"Es redzu..." Es patiešām gribēju jautāt par notikušā detaļām, bet tas būtu izskatījies vēl aizdomīgāk.

Tomēr, Asija, tie nav zēni. Viņa tajā laikā bija daudz vecāka un saprata daudz vairāk.

"Taprels nodeva savu saimnieku Asju, un tagad Reginhards Berlians nīkuļo Pūķpīkā," es izmetu makšķeri, lai pārbaudītu, ko vēl Asija zina.

– Līna, ar ko tu nodarbojies šos gadus?

Jautājums nebija pārsteigums, un es atbildēju, kā biju iecerējis.

– Man šķiet, ka gulēju... Pirms dažām dienām pamodos šeit, ieslēgts, neko daudz neatceros, pagātne noteikti ir miglā tīta. Tas noteikti bija maģisks sapnis. Pirmās dienas es staigāju kā nemierīgs cilvēks, un tas bija brīnums, ka nedomāju. Es nezināju par zirnekli vai spoku uz sienas. Sonic, ziedu pūķu karalis, man ļoti palīdzēja.

Saruna pamazām ievirzījās drošā virzienā, un es stāstīju, kā izdzīvoju nevienlīdzīgajā cīņā ar zirnekli, kā katru dienu biju spiests ēst romaku. Un tad uz kāpnēm atskanēja Rizannas skaļā balss, kas meklēja Asiju.

– Aisana, slinkā meitene, kur viņa aizgāja?

Es biju pārsteigts par meitenes reakciju – Asja pielēca, paņēmot gultas veļas kaudzi, un tikai tad atslāba un nomira acis:

– Tas tā, Risa atjēdzās un sāka komandēt. Pagaidiet, jūs nepamanīsiet, kā viņa sāks jūs vadīt, taču nepadodieties! "Un viņa skaļi atbildēja, skatoties no kastelāna istabas: "Es jau esmu ceļā!"

Es paliku, domājot, kas vēl varētu būt vajadzīgs jaunajiem iemītniekiem, kad Asija ieslēdza sliekšni:

– Līna, kur tu dabūji padomnieka Tapredeļa dunci?

"Es to atradu pils teritorijā un paņēmu līdzi." "Tev sevi ar kaut ko jāaizstāv," viņa atbildēja ar godīgu patiesību.

Asja apmierināti pamāja ar galvu, neprasot sīkākus paskaidrojumus. Kad viņa aizgāja, es atviegloti uzelpoju. Es negribēju šiem cilvēkiem melot, bet nevarēju atklāt visu patiesību.

Pieņemsim, ka es tos savācu un paziņoju: “Patiesībā es neesmu Lindara Shadow of the Dragon, bet Vasilina Vyuga ir parasts hits. Atnāca pie jums Dragon Reaches ar nezināmiem līdzekļiem. Tagad es izdzīvoju, cik vien spēju.”

Kā mani kolēģi reaģētu, ja es paziņotu, ka esmu citplanētietis?

Ha! Savādi, bet kolēģi būtu mani sapratuši. IT speciālistu vidū ir visdažādākie cilvēki, un viņiem ir arī bagāta iztēle, tāpēc viņi sevi pārāk nenoslogotu. Mūsu nodaļā jūs pat varat sevi uzskatīt par podu, vienkārši uzrakstiet normālu kodu – tad es atcerējos, ar ko esmu nodarbojies pēdējā laikā.

Vispār mani saprastu puīši no datordrošības nodaļas, viņu vidū ir gana daudz lomu spēlētāju un pašu geimeru, un, ja paskatās uz iesaukām internetā, tad uzreiz var saprast, kurš ko elpo. Bet, ja es kaut kur ko tādu teicu... Bet vismaz klīnikā vai veikalā, un ko tad?

Labākajā gadījumā viņi smaidīs un sagrozīs jūsu galvu, sliktākajā gadījumā viņi nodos jūs tur, kur viņiem vajadzētu būt, un ar to viss beidzas. Un tev būs jādraudzējas ar Napoleonu no sestās kameras un ar jaunā dieva mesiju no piektās.

Ko viņi ar mani darīs šeit – Limitos? Nekur savās grāmatās, ko esmu lasījis, neesmu sastapis nevienu pieminētu cilvēku no citas pasaules. Sevi ierosināja pilnīgi loģisks secinājums – vai viņi

mani uzskatītu par apsēstu, vai kā te pieņemts saukt par trakiem? Baidos, ka pēc tam, kad esmu oficiāli atzīts par svēto muļķi, būs grūti saglabāt Pūka ēnas autoritāti.

Lai gan svarīgāk ir nevis tas, kā viņus sauc, bet gan tas, kā pret viņiem izturas. Būtu daudz sliktāk, ja viņi mani vienkārši pasludinātu par viltvārdu un bez tiesas vai izmeklēšanas paceltu uz dakšiņu. Nē tiešām. Melot, protams, nav labi, bet dažreiz tas ir vitāli svarīgi. Šajā brīdī es pārstāju domāt un devos lejā uz pirmo stāvu, lai pārbaudītu, vai pusdienas ir gatavas. Visi pārdzīvojumi lika man vienkārši šausmīgi vēlēties ēst.

Pēc sātīgām pusdienām meitenes organizēja vecākos bērnus un apkrāva ar dažādiem uzdevumiem. Arī tie, kas bija jaunāki, dabūja darbu savu iespēju robežās. Jāsaka, ka neviens nevairījās un nesūdzējās. Viņi izmēģināja pilnīgi visu – tīrīja, mazgāja, nolika, iznesa no istabām atkritumus. Viņi vēdināja matračus un spilvenus, izsita paklājus un aizkarus.

Vērojot darbu gaitu, izjutu patiesu gandarījumu – šie cilvēki plānoja šeit apmesties uz dzīvi ilgu laiku, tāpēc centās pili pēc iespējas ātrāk padarīt par mājīgu un apdzīvojamu vietu. Un es par to priecājos. Galu galā, cilvēks ir sabiedriska būtne, un ilgu laiku dzīvot vienam viņam nenāk par labu.

"Nyera Lina," Asija pienāca man klāt. "Vai es varu saņemt saules ēdāju ziedlapiņas?" Es gribu pagatavot zāles Branam un... šo," noklususi balsi, viņa naidīgi sarauca pieri.

– Vai jūs zināt, kā to pagatavot? – ES biju laimīgs.

"Es nezinu," Aisana godīgi atzinās un samulsa. – Mēģināšu

izmantot recepti klasiskajai berzei pret sasitumiem, galveno sastāvdaļu aizstājot ar ziedlapiņām...

"Klausies, man ir grāmata par ārstniecības augiem un mikstūrām," es ieturēju ievērojamu pauzi.

Es nezināju, vai Aisana prot lasīt, un tagad mēģināju to saprast no viņas reakcijas.

– Grāmata? Nyera Lindara, vai es varu uz viņu palūkoties?

Viņas acis iemirdzējās dzīvā ziņkārībā, un viņas balss gandrīz trīcēja no apspiestā sajūsmas. Asija noteikti zināja, kā lasīt.

– Noteikti! Es to tagad atnesīšu. Sonic! – es saucu puķu atvilktni, pastiprinot savus vārdus ar garīgu aicinājumu.

Pūķis parādījās acumirkļi, it kā viņš to tikai gaidītu. Man jāsaka, ka viņš ir lielisks puisis, viņa straujā parādīšanās deva vēlamo efektu.

– Oho! Viņš klausās! – Asija sajūsmā raudzījās viņā.

Man patika, ka viņai nebija vēlmes sist puķu atvilktni, kā bērniem.

– Sonic, saki man, vai ir iespējams izmantot kādu saules ēdāju pumpuru, kurā neviens nedzīvo? Ziedlapiņas ir nepieciešamas ārstnieciskai dzirai.

“Līna, ir palicis maz saules ēdāju...” mazajam pūķim mans lūgums pārāk nepatika. “Tie ir ļoti maigi un pēdējos gados slikti dīgst.

– Skaidrs. Vai ir kāds veids, kā mēs varam palīdzēt izaudzēt vairāk ziedu?

– Jā. Ja izravēsi visas nezāles, tad varbūt nākamgad sēklas

varēs dīgt. Saules ēdājiem ir grūti dīgt, un vālītes, ķirbji un trakumsērga pilnībā aizsprosto stādus. Veclaiki bažījās, ka pēc dažām ziemām vairs nepaliks...

"Palīdzēsim ravēt, savāksim un saglabāsim sēklas, vajadzības gadījumā arī laistīsim." Mēs darīsim visu, kas mums nepieciešams, it īpaši, ja palīdzēsiet man bibliotēkā atrast īsto grāmatu par reta zieda kopšanu.

– Tā ir patiesība? Lina, es ļoti priecājos! Iepriekš dārzu pieskatījis dārznieks, kā saka veclaiki. Bez cilvēka palīdzības saules ēdāji nevar izdzīvot.

"Tad mums būs dārznieks." Ar laiku. Ir izlemts! Pa to laiku, lūdzu, paņemiet Asiju un parādiet viņai ziedu, ko var ziedot, labi?

– Labi, bet labāk ir paņemt pāris ziedlapiņas no dažādiem pumpuriem.

Es nodevu Sonic vārdus Aisanai, kura dzirdēja tikai daļu no sarunas. Sonic atbildes viņai palika noslēpums. Viņi devās uz bērnu dārzu, un es atgriezos savā vietā, lai paņemtu uzziņu grāmatu par narkotikām. Kāpjot pa kāpnēm uz torni jau neskaitāmo reizi, man likās, ka bez lifta ir mazliet skumji. Lai gan tagad, kad man nav jāuztraucas par Sefiru, vai man nevajadzētu virzīties zemāk?

Nedaudz padomājot, tomēr nolēmu, ka nē. Galvenais arguments bija sava veida izolācija – iespējams, ka Pūķa ēnas kambari šeit atrodas nez kāpēc. Un otrs arguments ir vannas un tualetes klātbūtne. Es noteikti nevaru to apmainīt pret neko.

Es jau biju piecēlusies un tik tikko iegriezusies koridorā, kad

pēkšņi man pretī izlēca netīrs, apmēram sešus gadus vecs bērns. Pārsteigumā es iekliedzos un lecu sāņus, un puika neapstājoties noskrēja lejā pa kāpnēm.

– Beidz, nelaimīgais! – es iekliedzos, bet bez rezultātiem.

Es nesapratu, kas tieši tas bija, man vēl nebija laika visus iemācīties. Jā, bērni šajā vecumā ir zinātkāri un nemierīgi, un vietējie ir brīvprātīgi un neatkarīgi no saviem gadiem, tāpat vien. Pirmo reizi aizdomājos par to, ka pats nekad nebiju mēģinājis ieskatīties mājas kunga kambaros.

Es zināju, kur dzīvo Reginhards Berlans, bet izvairījos apmeklēt viņa teritoriju. ES nezinu kāpēc. Varbūt tāpēc, ka nevēlējos uzzināt neko tādu, kas mani neskar? Vai jūs baidījāties no īpašnieka reakcijas, ja viņš atgriezīsies un uzzinās? Jā, jā, atceros pasaku par Zilbārdi.

Protams, es negribēju iekrist maģiskos slazdos. Man pietika ar Sfiru un Angusu. Kas zina, kādus pārsteigumus viņš sagaida. Esmu pārliecināts, ka tie pastāv. Tikai tagad man liekas, ka man pirmajam vajadzētu doties izlūkgājienā un visu pārbaudīt, pirms tur nonāk ziņkārīgie bērni. Kaut kas man teica, ka vienkārša zīme ar uzrakstu “Teeja aizliegts!” ar to nepietiks, lai viņus apturētu.

20. nodaļa. Ar galvu iet pagātnē

Kad es, paņēmis Aisanai apsolīto grāmatu, devos lejā, pie pils vārtiem pacietīgi gaidīja jauni iemītnieki – tie paši puīši, kas ar vergu tirgotāju līķiem bija devušies nogremdēt kuģi.

"Tie ir Pirs un Gans, tas ir, Pirens un Ganijs," Silans ar svarīgu skatienu paskaidroja, pavadot mani līdz vārtiem.

Ieraugot mani, puīši kautrējās un pēc tam unisonā paklanījās viduklī, noraujot cepuri. Abi ir spēcīgi un ar platiem pleciem. Viena ar sarkaniem, izspūrušiem matiem, otra ar blondiem matiem un saules apsārtusi seja. Sejas ir vienkāršas, atjautīgas. Tie ir parasti puīši, tādi, kādus šeit var viegli satikt uz ielas. Tāpēc viņi ir patīkami vai kaut kas cits. Man patika puīši. Intuīcija liecināja, ka viņi ir uzticami un godīgi. No viņiem nevajadzētu gaidīt nekādus trikus.

"Nosauc savu vārdu," es prasīju ar nopietnu skatienu. "Man vajag īstos vārdus, nevis iesaukas, lai aizsardzība jūs izlaistu."

– Es esmu Red, tas ir, Piren.

"Ganij, bet labāk ir tikai Gan," blondais vīrs plati pasmaidīja, parādot noslīpētu zobu.

Sasveicinājies, atkārtāju standarta procedūru ar zvērestu un ļāvu pastiprinājumiem ienākt pils teritorijā. Visi, arī bērni, pulcējās pagalmā, lai viņus sagaidītu. Meitenes nekavējoties metās klāt, sacenšoties viena ar otru, lai pieprasītu sīkāku informāciju par "plūdiem".

Pēdējā ieradās Asija, kuru tagad pavada divi puķu pūķi – otrā bija Sonic gaišā draudzene, kas sēdēja meitenei uz pleca. Viņa negāja pie pārējiem, bet apstājās man blakus.

– Aisana, lūk, tava grāmata. Rīkojieties uzmanīgi," es gandrīz piebildu "viņa ir bibliotēkas cilvēks" savam teiktajam.

– Paldies! – meitene man pateicās un, noklusdama balsi, piebilda: "Līna, es viņu saprotu!" – Viņa samiedza acis uz mazo pūķi.

– Kā tas notika? – Es biju pārsteigts.

– Nu... Viņa man iekoda, un tad es sāku saprast viņas čivināšanu. Vai tas ir labi?

Es par to domāju. Šajā situācijā vietējiem jau sen vajadzēja iemācīties runāt ar puķu atvilktnēm, taču šķiet, ka tas viņus pārsteidz. Varbūt mani ziedi ir īpaši, vai tas ir vietējās maģijas dēļ? Nezinu.

– Tu laikam esi īpaša meitene. Ne tā kā visi citi," es ierosināju.

– Varbūt... Varbūt arī es varētu kļūt par Pūķa ēnu, ja kāds pūķis meklētu sev ēnu? – Asija domāja par mani.

"Nu, tas ir diezgan labs risinājums," es uzmundrinoši pasmaidīju. Tas nebija pretrunā ar to, ko par Ēnām biju uzzinājis no grāmatām. – Vai esat jau izvēlējies sev istabu?

"Jā, es izvēlējos to blakus tai, kur Brans bija norīkots, un man izdevās visu sakārtot." Nyera Lina, liels paldies par visu. Šis... Es pat nevarēju sapņot, ka nokļūšu šeit. Un šodien man izdevās atvadīties no dzīves pavisam. Kā es nolēmu? Es nekad nekļūšu par vergu! "Viņi nebūtu mani tur nokļuvuši," Asija apņēmīgi

saknieba lūpas.

– Nu ko tu dari? – es saraucu pieri par šādu paziņojumu. "Tev vienmēr ir jācīnās līdz pašām beigām un nepadoties, lai kas arī notiktu." Tagad ej atpūsties, lasi un cel ievainotos uz kājām. Starp citu, mums vajadzētu organizēt kaut ko līdzīgu lazaretei. Īpaša vieta, kur var uzņemt slimos cilvēkus, sagatavot un uzglabāt medikamentus un visu to.

Pilī noteikti bija piemērota telpa, tikai vai nu vēl nebiju to atradusi, vai arī nevarēju atpazīt. Starp citu, par vietām... sasīta plauksts, piesaistot uzmanību. Kamēr visi ir šeit, ir pienācis laiks runāt ar cilvēkiem.

Runa man bija veiksmīga. Tas izrādījās īss un kodolīgs, un galvenais, saprotams: ir vietas, kuras nevajadzētu apmeklēt, nejaudājot. Piemēram, uz cietokšņa sienas mazajiem nav ko darīt. Ar to nepietika, ka kāds nokrita.

"Ja atrodat kaut ko nesaprotamu vai jaunu, vispirms zvaniem man," atgādināju, ka pils ir burvju piesātināta.

Katram gadījumam atgādināju par milzīgo zirnekli, kas mīt pazemē, lai arī Sefīras tur nav, bet baidījos, ka bērni vienkārši apmaldīsies šajās katakombās. Meitenes gudri dungoja un atkārtoja manus vārdus bērniem.

– Labi, kā mums iet ar vakariņām? – Es pārgāju pie neatliekamās lietas. Izrādījās, ka vakariņas bija kārtībā un gandrīz gatavas. – Pabarojiet Piru un Ganu un palīdziet viņiem izvēlēties telpas otrajā stāvā.

"Tātad mēs jau esam," Risanna pasmaidīja. "Un viņi to

sagatavoja un sakārtoja lietas."

– PAR! Tas ir brīnišķīgi. Paldies," pateicos priekšnieka aktīvajai meitai. – Jūs kļūsit par izcilu vadītāju.

Mani ļoti iepriecināja šī tālredzība. Atklāti sakot, man jau ir diezgan apnicis dot rīkojumus un sekot līdzi visam.

– Nyera Lina, ja vari man atvēlēt dažas minūtes sava laika rīt no rīta, mēs sastādīsim šīs dienas prioritāšu sarakstu. "Es jau esmu sapratusi, kas jādara, bet man jums jāpiekrīt," Risa mani iepriecināja vēl vairāk.

– Lieliski! Mēs noteikti visu apspriedīsim no rīta, un tagad vakariņas un visi atpūties. Diena izvērtās grūta.

Es tiešām sabruku un šobrīd labprātāk dotos uz savu kambari. Meitenes to pamanīja.

– Nyera Lina, ej un atpūties. Mēs atvedīsim jums vakariņas tieši uz jūsu kamerām.

"Ja vēlaties," pavāri ieteica.

– Jā, esi pateicīgs.

Es traucos uz savu torni, nožēlodams, ka pils saimnieka kambaru izpēti nāksies atlikt uz rītdienu, bet man vairs nebija spēka. Un kaut kas man teica, ka tam pašam duncim bija svarīga loma.

Rīt pirmais, kas man būs jādara, ir pārbaudīt zobenu un atrast sev citu dunci – tā teikt ikdienas. Mana intuīcija man teica, ka man nevajadzētu visur nēsāt līdzi lietu, kas piederēja Nirfeats. Un padomdevēja ierocis – vēl jo vairāk. Es nedrīkstu pieļaut, ka kaut kas mani saista ar Tapredel.

Kad biju vientulībā, es atbrīvoju savas emocijas. Ieslēdzies vannasistabā, es šņukstēju kā traka, priecājoties par ilgām pēc meitas.

– Zlata... Zlatočka. Puķīte, mana dārgā,” es nočukstēju. – Kā tu tur viena bez manis, meitiņ? Kā es gribētu tevi apskaut, mans mazais...

Es pat nevarēju iedomāties, kā jutās mans bērns, kurš vakarā negaidīja, kad mamma nāks mājās no darba...

Es aizmigu asarās un apņēmos apgāzt visus Limitus, bet atrast veidu, kā atgriezties mājās. Ja es varētu nokļūt šeit, tad es varu atgriezties. Es pamodos ar smagu galvu, jo kāds šļakstījās man sejā.

– Līna? Pamodos? – noraizējies Sonijs lidināja man virsū.

Miegaini mirkšķinot, es piecēlos sēdus gultā un saviebos no sāpēm deniņos. Man uzreiz atkal sagribējās raudāt, bet saņēmos. Asaras man nepalīdzēs nokļūt mājās. Un es darīšu visu, lai atgūtu savu ģimeni. Vajag būt uzmanīgiem un tur meklēt Linu, Zlatu, Pasita tīni Horveigu un visus pārējos bijušos un topošos!

– Sonic, man jāpārbauda, kas ar zobenu vainas. Vai jūs domājat, ka viņš jau ir atveseļojies?

– Nezinu. Vai esat pārliecināts, ka jūtaties labi?

– Ne īpaši, bet viss pāries.

–Līna, kas noticis? Kāpēc tu jūties tik slikti? – pūķis neatlaidās.

“No kurienes es nācu, man joprojām ir maza meita. Viņu sauc Zlata, un viņai ir tikai seši gadi. Sonic, man viņas šausmīgi

pietrūkst! – es izplāpājos, jo vienkārši vajadzēja vismaz ar kādu padalīties.

"Līna..." pūķis burtiski nokrita uz spilvena.

Viņš vienkārši pārstāja plivināt spārnus un nokrita.

– Nekas, Sonic, nekas. Un es varu tikt galā ar šo problēmu.

"Es nošņācu un pēkšņi iekritu savā pagātnes bezdibenī..."

Pirms septiņiem gadiem. Maskavas apgabals

Mana dvīņumāsa ielidoja mūsu mazā divistabu dzīvokļa gaitenī Hruščovā, ko mums atstāja no mātes. Viņa aizcirta durvis un steidzīgi aizslēdza durvis ar abām slēdzenēm un ķēdi. Papēži noklikšķināja – novilkusi kurpes, māsa pieskrēja pie loga virtuvē, iepriekš tur izslēdzot gaismu.

– Marinka! – norūcu, skatoties ārā no poda, kur pēc tīrīšanas tualetē lēju netīru ūdeni.

Bija novembra vidus, Maskavas apgabalā sniegs vēl nebija pilnībā nosēdies, taču jau daudzas dienas tas uz ceļiem veidoja slapjumu. Drūmi skatoties uz slapjām pēdām uz grīdas, novilku gumijas cimdus.

– Tu pats nomazgāsi! – Nesveicinādama, viņa dusmīgi pieskārās slēdzim, ieslēdzot gaismu.

Sliktā elektroinstalācija to nevarēja izturēt, un virtuvē uzsprāga vēl viena spuldze, kas izkaisījās mazos lauskas. Mēs ar māsu reizē čīkstējām, pletās uz sāniem. Es iegāju koridorā, un Marinka vienkārši iespiedās stūrī un aizvēra acis.

– Arrr! – sašutusi norūcu.

Es ienīstu stikla izņemšanu, it īpaši naktī!

– Vasenka, lūdzu, piedod man. "Es tagad visu iztīrīšu,"

Marinka bailīgi paskatījās uz logu.

– Atkal šis? – saraucu pieri.

Negaidījusi atbildi, viņa piegāja pie loga, pastumdama malā māsu. Neslēpjoties viņa paskatījās ārā. Tā ir patiesība. Pie ieejas stāvēja melns, plēsīgs, pilnīgi jauns Lexus, kas mirdzēja no slapjiem pilieniem, kura izmaksas pārsniedza mūsu dzīvokļa cenu. Un netālu tās īpašniece Žeņa Cvetkova skatījās uz mūsu logiem.

Ieraudzījis mani, viņš pamāja ar roku un pēc tam ar mobilo telefonu, norādot, lai es paņemu klausuli. Izskatās, ka no tāda attāluma viņš mani sajauca ar Marinku. Es negatīvi pakratīju galvu un pamudināju viņam aiziet, pēc kā izaicinoši aizvēru aizkarus un pagriezos pret māsu.

Marinka skatījās uz savu klusi zvanošo viedtālruni, un ekrāna fona apgaismojums pārvērta viņas seju izbiedētā maskā. Es klusībā izrāvu ierīci no viņas rokām. Abonents ar smieklīgu vārdu sauc: "Necel!"

Es to nepaņēmu. Es vienkārši pārtraucu zvanu un noliku viedtālruni ar seju uz leju uz galda.

"Pārgērbieties, mēs paēdīsim vakariņas," es teicu un ar nopūtu sniedzos pēc putekļu pannas un otas.

Būtu nežēlīgi prasīt, lai māsa tādā stāvoklī uzkopj, tāpēc, kamēr viņa pārgērbās mājas drēbēs un nomazgāja kosmētiku, es likvidēju viesuļvētras Marina sekas un uzklāju galdu, par laimi, vakariņas šodien biju sagatavojis iepriekš. . Es iemetu viedtālruni

viņas somā, pēc tam, kad pārbaudīju, vai ir vēl kādi zvani, taču Cvetkovs vairs nezvanīja.

– Mmm! Krūtiņa ar grilētiem dārzeņiem! – māsa, šņācot, priecīgi uzsita ēdienam, kas bija laba zīme.

Likās, ka viņa ir atguvusies no šoka un ar viņu bija iespējams runāt. Bet es pacietīgi gaidīju, līdz nonāca tēja.

–Kur viņš tevi vēroja? Pie ieejas?

"Nē, fitnesa klubā," mana māsa kļuva drūma. – Vasiļin, kā viņš mani dabūja!

– Atkal viņš piedāvāja braucienu un seksu?

Jevgeņijs Cvetkovs, sava veida princis Charming un zobārstniecības klīniku ķēdes Zhemchug īpašnieks, radīja mānīgu iespaidu. Viņš smaidīja savu mīlo, perfekto smaidu no žurnālu lappusēm, piedalījās visdažādākajās konferencēs un biznesa attīstības pasākumos un teica runu pilsētas pasākumos uzreiz pēc mēra. Un arī, sievietes uzmanības izlutināts, viņš nekautrējās no savām vēlmēm.

Pirms diviem mēnešiem Marinka iekārtojās darbā par medmāsu vienā no savām klīnikām. Viņa ļoti vēlējās studēt, lai kļūtu par ārsti, un ļoti priecājās, ka ieguva praksi, un tajā pašā laikā ietaupīja naudu tālākai apmācībai. Pirmās nedēļas Marina lidoja, viņai patika viss – zobārsts, klīnikas aprīkojums, attiecības kolektīvā. Bet tas nebija ilgi, līdz brīdim, kad pats Cvetkovs ieradās viņu nodaļā par kādu lietu. Šeit viss sākās.

Žeņa Cvetkovs, kurš nepazīst atteikumu, nekavējoties pievērsa uzmanību jaunajai medmāsai, ko viņš teica Marinkai,

neminot vārdus. Tikai mana māsa nepagura no laimes un pieklājīgi viņam atteicās, un tad viss sākās.

Pušķi, dāvanas, zvani un ziņas. Sākumā mana māsa bija pat glaimota par šādu uzmanību, un viņa skrēja pie manis, lai parādītos. Tikai darbā viņa tika apgaismota, ka jaukajam zēnam Ženijai ir ļoti specifiskas vēlmes, un Marīnu negaida nekas labs. Labākajā gadījumā īsa, bet vētrains romantika, pēc kuras viņai nāksies pamest. Sliktākajā gadījumā jebko.

Tad Marīna pirmo reizi atnāca mājās kā iegremdēta ūdenī. Es apsoliju palīdzēt un sazināties ar vienu no saviem virtuālajiem hakeriem un lūdzu izrakt visu pieejamo informāciju par Ženijas Cvetkovas netīrajiem darbiem. Patiesībā mans draugs bija iedomāts, es visu darīju pati, bet mātai nevajadzēja zināt par manām slepenajām spējām.

Ne viņai, ne kādam citam.

Izrādījās, ka Marīnas kolēģi ļoti mazināja briesmas. Trīsdesmit septiņus gadus vecās klīnikas īpašnieces jaunība bija vētrains un ne vienmēr piesardzīga. Tur bija pietiekami daudz faktu, kuru dēļ man mati cēlās stāvus. Es nestāstīju savai mātai varas iestāžu apspiesto lietu detaļās, bet ieteicu viņai turēties tālāk no šāda pielūdzēja.

Cilvēki pieļauj kļūdas, cilvēki mainās, bet tikai mana sirds teica, ka tas tā nav...

Māsa bija nelokāma, taču Cvetkovs neatlaidās.

"Man rīt būs alga," paskaidroja Marinka, malkojot aromātisko tēju. – Mums šodien iedeva kvītis, un zini ko?

– Kas?

– Ir bonuss. Trīs simti tūkstoši! – māsa pēc pauzes piebilda. Tēja gandrīz izplūda no mana deguna.

– Kas tas ir, kukuļošana?

– Es pat nezinu, kā to sauc. Es piezvanīju uz grāmatvedību, vai jūs zināt, ko viņi man teica? Pasūti pats personīgi, kas tad tev neder? Vasja, tik pretīgi! "Es nezinu, ko darīt," mana māsa nolaida galvu. "Es pat nevarēju atteikties, kad viņš man piedāvāja braukt." Man likās, ja es neatlaidīgi izturēšos, viņa lielie zēni mani vienkārši iemetīs mašīnā," viņa vainīgi skatījās uz mani ar savām milzīgajām acīm.

"Es redzu..." Man arvien mazāk patika tas, kas notiek.

– Nolādēts šis Cvetkovs! Nu, ar sievietēm viņam nepietiek, vai kā? – Marinka dusmīgi trieca savu krūzi pret galdu.

Uz galdauta izšļakstījās daži tējas pilieni.

– Tas esi tu, būsīm uzmanīgi! Es sajukšu, ja man šodien atkal būs jātiek galā ar stiklu," es mēģināju novērst māsas uzmanību no ikdienas problēmām.

– Klau, varbūt šie tavi hakeri kaut ko darīs? – Marina cerīgi paskatījās uz mani. "Nu, varbūt tiks pārslēgti luksofori, lai viņš ietriektos nāvē savā sasodītā Lexusā, vai arī visa viņa nauda tiks noņemta no viņa kontiem, un viņš no bēdām pakārsies?"

Manai maigajai un laipnajai māasai bija jābūt pamatīgi pārliecinātai, ka viņa kādam novēlēs kaut ko tik acīmredzami sliktu, kas nozīmē, ka viss bija pavisam slikti. Viņa pati nevar tikt galā, viņai kaut kā jāpalīdz.

– Marin, viena lieta ir iegūt informāciju un pavisam cita lieta šādi pārkāpt likumu. Ne uzreiz.

"Jā, es tā jokoju aiz izmisuma," mana māsa šņukstēja. – Vasja, viņš mani uzaicināja uz randiņu parīt. Viņš teica, ka tas nav apspriests un ka tas būs par mūsu nākotni. Vasja... es negribu viņu redzēt! "Marinka apvija sev apkārt rokas un viņu satricināja viegla trīce. "Viņš pēdējā laikā visur vazājas ar savām mazajām krūzītēm, man ir bail." Šodien viņš, piemēram, noparkojās zem mūsu loga, un pie ieejas stāvēja Krūzaks ar saviem apsargiem. Viņi bloķēja pagalmu un neļāva cilvēkiem ienākt, kamēr viņš "vicināja roku". Mani kaimiņi vēlāk mani par to vainos..."

"Ļaujiet viņiem runāt," es nomurminu. – Neuztraucies, Marinka. Mēs noteikti ar visu tiksīm galā," piecēlusies kājās, es apskāvu māsu pāri galdam.

Mēs kaut kā tikām galā, kad mana māte aizgāja mūžībā un mums bija jāpavada trīs gadi bērnunamā. Un, kad dzīvokli gribēja pārņemt attāls radnieks no tēva puses, kuru mēs pat īsti nepazinām, mēs tikām galā. Es atradu, ar ko viņai ēst. Un mēs tiksīm galā arī ar Žeņu Cvetkovu, lai arī cik grūts viņš būtu.

– Kad tev ir randiņš, tu saki?

– Piektdienas vakars, ko?

– Man ir ideja. Starp citu, kur jūs piekritāt satikties?

– Viņš teica, ka paņems mani pēc darba.

– Skaidrs. Paņemiet laiku agri un dodieties uz sporta zāli vai iepirkties, bet ne mājās. Īsāk sakot, kaut kur, kur Cvetkovs neiedomāsies tevi meklēt, un, kamēr es nepiezvanišu, es nesperšu

kāju mājās! Sapratu? – es apzināti jautri piemiedzu māšai.

– Vasiļina, ko tu plāno?

–Vai tu viņam kādreiz esi stāstījis par mani? – es ignorēju viņas jautājumu.

– Nē. Viņš kaut kā nejautāja, viņš arvien vairāk runāja par sevi,” māsa nopūtās. "Par to, kādas viņam ir iespējas un sakari, un cik lieliski man būs, ja piekritīšu būt viņa kundzei," Marinka ar grimasi atdarināja savu draugu un pēkšņi pietvīka: "Sasodīts!" Vasja, viņš pat nav mans tips! Es nevaru ciest tādus pompozus cilvēkus!

Es zināju savas māšas gaumi, un Ženja Cvetkova tajās noteikti neiederējās.

Piekdien visu noliku malā, par laimi, atšķirībā no māšas, strādāju no mājām par brīvmākslinieci un sāku gatavoties. No rīta apmeklēju salonu, un tagad mani neparasti garie pieaudzētie nagi atskanēja pretīgu skaņu uz taustiņiem. Viņi ievēdoja manus matus un veidoja tos tieši tāpat, kā to darīja Marinka – es viņai salonā parādīju foto. Es pats nekad to nebūtu varējis izdarīt.

Arī ar garderobi problēmu nebija – mums ar māsu bija vienādas figūras, taču atšķirībā no mana skapja, kas bija piepildīts ar džinsiem, sporta krekliem, krekliem un visādām militārā stila biksēm, Marinai bija daudz sievišķīgu lietu, elegantas kleitas un blūzes. Lai nemaldos, papētīju tendences internetā un viegli atradu sev piemērotu komplektu starp viņas lietām – svārkkiem un blūzi. Stāvot pie spoguļa, pārdzīvoju dīvainu sajūtu, it kā no turienes uz mani skatītos māsa.

"Ceru, ka mums viss izdosies," es piemiedzu atspulgam un uzklāju uz savām plaukstas locītavām Marinkas smaržas.

Viņa izvēlējās vairākas rokassprādzes, karājas neērtus auskarus un kulonu, kas vilinoši gulēja ielejā starp viņas krūtīm. Gatavs!

Es naktī samainīju Marinkas viedtālruni – mums bija tie paši, un es zināju māsas paroli, tāpēc viegli ielādēju viņas profilu savā ierīcē un uzvilku viņas krāšņo maciņu ar rhinestones. Viņa pat nesapratīs, ka iekšā esošās SIM kartes ir atšķirīgas. Man bija svarīgi, lai Cvetkovs viņu tuvākajā laikā neizsekotu.

Viedtālrunis nepacietīgi iepīkstējās tieši manās rokās – bija atnākusi ziņa. Pārsteigumā es gandrīz nometu ierīci. Man cauri ķermenim pārskrēja adrenalīna vilnis, un no sajūsmas sāka sāpēt plaukstas.

ES baidījos. Man bija šausmīgi bail iesaistīties šajā piedzīvojumā, bet kurš gan cits palīdzēs manai mātai?

Neņem!: Es esmu ieradies, izkāpiet vai es jūs paņemšu tieši klīnikā un paņemšu jūs, pat ja esat kopā ar pacientu

Es: Es neesmu klīnikā

Neņem!: Kas vēl notiek?!!!

Es:Atgādināt man, kur mēs vakariņojam? Es izsaukšu taksi.

Neņem!: Nesapratu...Kur tu esi?

Es:Mājās. Es palūdzu aiziet agri, lai savestu sevi kārtībā.

Neņem!:Skaidrs. Gudra meitene. Pagaidiet

Ārā bija auksts un tumšs, slapjš sniegs sniga, bet es nolēmu, ka mašīnā salst nesanāks, un uzvilku Marinkas mēteli un plakanās

zoles zābakus. Melns Lexus piebrauca tieši līdz ieejai. Stikls noripojās, un uzņēmējs novērtējoši skatījās uz mani un "ou, kāds cilvēks!" Cvetkovs Jevgeņijs.

Pēc viņa taukainā skatiena es sapratu, kādu kļūdu esmu pieļāvusi, agri izejot no mājas. Tagad viņš nolems, ka es neesmu tik pret šo tikšanos. Precīzāk, Marinka, protams. Lija nejauks "sniegs", un Cvetkovs no mašīnas neizkāpa. Viņš tikai pamāja ar roku, un viens no viņu pavadošajiem uzpurņiem tuvojās ieejai, atverot lielu melnu lietussargu. Man likās, ja es pakāpšu zem tā, es būšu iesprostota.

– Nu, iesim ātri, mans dārgais. "Priekšnieks ir dusmīgs, ka man cauri sastrēgumiem nācās vilkties uz šo nomaļu," mani klusi pasteidzināja absolūti plikpaurains purns, pārsteidzot mani ar tik pazīstamu.

Par ko tas vīrietis mani uzskata, it kā viņš šeit būtu parādījies no vecās filmas par deviņdesmito gadu bandītiem ekrāna?!

Cvetkovs, pamanījis aizķeri, tomēr piekrita izkāpt no mašīnas. Es negribēju nekur iet, bet manas māsas dēļ man šī problēma bija jāatrisina uz visiem laikiem. Es nodomāju vai nu nopietni sarunāties ar savu apsēsto draugu un visu salikt pa plauktiņiem, vai arī izrakt kādu apsūdzošu pierādījumu. Uzziniet vismaz kaut ko, kas palīdzēs šo pārgalvīgo "burvīgo princi" nolaist uz zemes. Bet tam ir nepieciešams, lai saruna notiktu, un no šīs sarunas būs skaidrs, kā man rīkoties.

Saķērusi somas siksnīņu un ciešāk zobus, es apņēmīgi izkāpu no lieveņa, sajuzdamās tā, it kā spētu izmisīgu soli taisni

bezdzibenī...

"Nu, sveiks, Marišik," Cvetkovs sniedza man roku, domādams mani noskūpstīt.

Es izvairījos, pagriežot vaigu.

"Sveika," viņa diezgan sausi atbildēja.

Cvetkovs norūcis palīdzēja man sēdēt aizmugurējā sēdekli un iekāpa man blakus. "Borja, tu parādīsi ceļu," viņš teica savam palīgam.

Smago smaržu smarža ierobežotā telpā uzreiz lika man justies slikti. Kā es varu to elpot visa ceļojuma laikā? Es aizvēru acis, tikdama galā ar vieglprātības uzbrukumu.

–Vai tu esi izsalcis? – "Princis burvīgais" līdzjūtīgi jautāja.

"Nē," es patiesi atbildēju.

Rūpes šobrīd neliktu kaklā ne koduma.

– Bet es esmu izsalcis. Tā bija smaga diena, mums bija daudz darāmā. Apkārt ir tikai idioti... muļķi. Neviens neko nevar izdarīt pats, viņi tikai zīlējas un lūdz bonusus...

Visa saruna izvērtās par to, cik svarīga un nepieciešama persona šajā pilsētā ir Jevgeņijs Vitāljevičs Cvetkovs. Es klausījos klusēdama, cerot, ka viņam būs laiks kaut ko tādu pateikt mašīnā, un drīz, it kā pēc pasūtījuma, viņš sāka runāt par mēru un ne pārāk likumīgām kopīgajām lietām, ko viņš nekad nebūtu darījis bez Ženjas. Cvetkovs.

Šajā brīdī es steidzami ieķēros somā, it kā pēc spoguļa, un ieslēdzu tajā paslēpto diktofonu.

Diemžēl mana sarunu biedra daiļrunības plūsma, kas aizņēma

pārāk daudz vietas uz blakus sēdekļa, nekavējoties tika pārtraukta.

– Kas notika, Marišik?

"Kaut kas man iekļuva acī," parādot viņam spoguļi, es centos viņam maigi uzsmaidīt, kā to spēj tikai mana māsa.

Šķiet, Cvetkovs to nepareizi interpretēja un uzlika roku uz mana ceļgala, saspieda to, un tad viņa roka rāpās augstāk, glāstīja manu augšstilbu.

– Oborzel?! – es sašutusi atmetu viņa roku. – Zini ko, Jevgeņijs Vitāljevič? Vispirms precējies, un tad ķepa!

Es to izplāpāju nevis tāpēc, ka gribēju Marinkai tādu līgavaini, bet gan tāpēc, ka manā ballītē bija tāds teiciens, bet tas neizdevās.

"Es noteikti tevi apprecēšu, ja tu man patīc." Es nejokoju, Marina. Tu mani pieķērāji, bet man nav tāda statusa, lai vairākus mēnešus skrietu pēc tevis kā kaut kāds sūcējs. Tas ir salūzis, un ar to pietiek. Ir pienācis laiks pieņemt lēmumu, mīļā.

– Ko tu ar to domā?!

"Tas, kas man ir, ir... Borja, pasteidzies," viņš teica plikpaurim pie stūres.

Biju iespiests sēdeklī, gaismas aiz loga mirgoja trīskāršā ātrumā, un drīz vien Lexus ar maksimālo pieļaujamo ātrumu izkļuva no pilsētas apskāvieniem.

– Cvetkov, kur tu mani ved? – saspringos, vērojot meža ainavu aiz slikti apgaismotas lauku šosejas robežas.

Būtu labāk, ja viņš un mērs par to parūpētos. Tumsa, pat ja tu izbāz acis!

– Jūs redzēsiet.

– Kā sauc restorānu?

"Tu pats teici, ka neesat izsalcis."

Vīrieša pirksti atkal iespieda manu augšstilbu dziļi zem maniem svārkjiem. Cvetkovs pastiepa roku, lai mani noskūpstītu. Pazibēja paniska doma: "Cik tālu viņa panākumi gāja iepriekš? Ko īsti mana māsa atļāva?"

Šķiet, ka nebiju tik labi sagatavojusies šim "randiņam", kā domāju...

– Neaiztiek mani! – es brīdināju. – Un, Borja, vai kā tevi sauc? Samazini ātrumu! Ceļš slapjš, mēs avarēsīm!

Es jau manāmi kratījos. Viss nemaz nenotika pēc plāna. Es domāju likt Cvetkovam sarunāties restorānā un pierakstīt kaut ko, kas palīdzētu man nesāpīgi atbrīvoties no viņa. Vai vienkārši noskaidrojiet sāpju punktus, uz kuriem varat izdarīt spiedienu. Bet šķiet, ka restorāns tika atcelts...

Un tā mēs nonācām savrupmājā, ko ieskauj augsts ķieģeļu žogs. Kaltās virsotnes – pat šķietami asas – ir augšā, novērošanas kameras skatās gan iekšā, gan ārā...

Vārti pārcēlās uz sāniem, ielaižot automašīnas pagalmā, un pēc tam automātiski aizvērās. Kopā ar viņiem aizcirtās arī lamatas, kurās es iekritu.

Cvetkovs pirmais izkāpa no mašīnas un pastiepa man roku:

– Laipni lūgti manā pazemīgajā bedrē!

21. nodaļa. Nāvējoši piedzīvojumi

Trīsstāvu savrupmāju, kas veidota pils formā ar torņiem, nebija iespējams nosaukt citādi kā par pieticīgu midzeni. Nepietiek, lai aizrautu manu iztēli, bet vairāk nekā pietiekami, lai mani nobiedētu...

– Žeņa, vai tā ir nolaupīšana? – jautāju tieši un skaļi, cerot, ka somā esošais magnetofons joprojām ieraksta.

Es ļoti cerēju, ka tāda meitene kā mana māsa ne par ko netiks turēta aizdomās un nesāks rakņāties pa savu maku.

– Marišik, kas tā par nolaupīšanu? Šis ir uzaicinājums uz vakariņām, kas gludi pārtop brokastīs,” iesmējās “Princis Charming” un ieteica: “Labi, es tevi neēdīšu.” Es tevi nogādāšu tāpat, kā es tevi atvedu, bet tu pārlaidīsi nakti šeit,” tas izklausījās kategoriski, un viņa zilajās acīs iemirdzējās tērauda mirdzums.

Es negribīgi pieņēmu Cvetkova roku, un viņš man palīdzēja izkāpt no mašīnas.

Sniegs un lietus bija mitējušies, bet ārā temperatūra bija ievērojami pazeminājusies. Sals mirgoja uz zāles un priekšmetiem man apkārt, un es uzreiz sajutu līdz kauliem.

“Lūdzu, ņemiet mani atpakaļ,” es jautāju, cenšoties būt pieklājīgs.

– Obligāti. "Es to nogādāšu vislabākajā stāvoklī no rīta," nolaupītājs man gandrīz naivi uzsmaidīja, un es beidzot sapratu, cik lielā mērā esmu nonācis nepatīkšanās.

Spriežot pēc apsargu garlaikotajām sejām, es šeit neesmu pirmais un ne pēdējais.

Tātad, Lina, nomierinies. Kādas ir priekšrocības šajā situācijā? Pats svarīgākais pluss ir tas, ka Cvetkovs joprojām uzskata, ka esmu Marina. Mana māsa, tipiska laba meitene, paliktu traka, ja būtu manā vietā. Esmu bijis tas, kurš no bērnības iekļuvis visādās nepatīkšanās, kaut kā no tām tikšu ārā.

– Vai tu esi nosalusi? Ejam uz māju. "Ejiet karstā dušā, pārģērbieties," Cvetkovs ieteica, it kā es nebūtu nācis viņam līdzī ar Lexusu, bet jau trīs nedēļas nonācu šeit uz skatuves, netīrs, izsalcis un draņķīgs.

Es nomazgātos, citādi nav iespējams izturēt smaku. Nevis smaržas, bet masu iznīcināšanas ierocis! Turklāt tas, iespējams, ir "ļoti dārgs".

"Paldies, es iztikšu bez dušas," es pieklājīgi atteicos no tik dāsna piedāvājuma.

"Nu, kā jūs zināt..." Cvetkovs izdarīja aicinošu žestu, kad viens no viņa zvēriem atvēra mums durvis.

Katrai mājai ir sava īpašā smarža. Man uzreiz nepatika Cvetkova smarža. Žeņečka komunikācijā bija aizsmakusi visā. Tāpēc viņa māja biezi smaržoja pēc mākslīgiem gaisa atsvaidzinātājiem, it kā viņš mēģinātu maskēt kanalizācijas smaku. Vai tiešām šis ir iespējams iepatīties?

– Kā jums tas patīk? – mājas saimnieks noplātīja rokas, demonstrējot situāciju. – Vai vēlaties kļūt par saimnieci šeit?

Šķiet, ka viņš manu apjukumu kaut kā uztvēra savā veidā.

"Paldies par piedāvājumu, bet es domāju, ka es atteikšos," viņa atbildēja, nedroši skatīdamās apkārt un mēģinot saprast, kur un kas šeit atrodas un kā es izkļūšu no šīs bedres.

Man nebija šaubu, ka tas nebūs viegli.

Un tad viss kļuva vēl sliktāk. Saruna nevedās, Cvetkovs man neko tādu negribēja stāstīt, viņš arvien vairāk plāpāja par māju, par mūsu kopīgo nākotni, aprakstīja, kur dosimies atvaļinājumā. Vispār ar saviem meliem viņš jau tā smacīgo atmosfēru padarīja vēl smacīgāku.

Vairākas reizes mēģināju viņus pierunāt palaist mājās ar taksometru, taču visus mēģinājumus izjauca kategorisks nē. Saprotot, ka šādi nekas neizdosies, nolēmu rīkoties citādi.

– Žeņa, es esmu nogurusi. Parādi man, lūdzu, manu istabu," es jautāju.

Man pat nevajadzēja izlikties par nogurumu, smakas padarīja manu galvu smagu un duļķainu un patiešām lika man aizmigt.

– Protams, Marišik. Ejam, istaba ir gatava, – viņš jautājoši paskatījās uz kluso sievieti, kurai bija ap četrdesmit gadiem un kura mums pasniedza vakariņas, un viņa piekrītoši pamāja ar galvu.

Mēs uzkāpām uz otro stāvu un pagriezāmies pa kreisi. Cvetkovs apstājās pie priekšpēdējām durvīm koridorā.

– Ienāc, iekārtojies. Viss, kas šeit ir, ir tavš.

– Paldies, man neko nevajag.

– Ak, beidz. Vai man žēl čības un halāta savai topošajai sievai," turpināja uzmācīgais puisis.

Viņa gods jāsa, ka visu vakaru viņš vairs nemēģināja mani skūpstīt vai taustīt, bet nez kāpēc tas mani satrauca tikai vēl vairāk.

– Mana istaba ir blakus. Ja jums ko vajag, piekļauvē – nekautrējies. Saldus sapņus!

Pamirkšķinājis man, Žeņa Cvetkovs pat nepūlējās iet iekšā un apgriezās un devās uz savu istabu, kas viņam izpelnījās zināmu cieņu. Varbūt es no viņa baidījos velti?

Kā izrādījās, ne velti...

Aizcirtu durvis, klusi aiztaisīju slēdzeni un, padomājusi, noliku krēslu zem roktura. Tā nav tāda barjera, bet, ja kāds te gribēs ielauzties, es pamodišos no rēkšanas. Par laimi, maku neatņēma, un bez diktoфона bija vēl kas noderīgs, tajā skaitā piparu gāze.

Es jutos neticami miegains, tik ļoti, ka dvēsele šķīrās no ķermeņa, un viss izplūda acu priekšā. Man kaut kā izdevās nomazgāt kosmētiku, bet neiegāju dušā – baidījos pat nevis no tā, ka kāds manī ielauzīsies, bet gan no tā, ka nokritīšu un salauzīšu galvu.

Manas rokas un kājas slikti paklausīja, kaut kas nebija kārtībā ar kustību koordināciju, un tas mani brīdināja. Iepriekš esmu bijis ļoti noguris, bet ne tik ļoti! Ko un kad viņi man paspēja iedot?

Vakariņās mēģināju aprobežoties ar salātiem ar garnelēm un glāzi dzirkstošā minerālūdens. Salātiem bija visparastākā garša, kas nozīmē...

Kauss!

Tāpēc minerālūdens man šķita dīvains, bet zīmols bija svešs, un vietējie aromāti man lika slāpt, un es nevarēju pretoties...

Ūdeni no aizvērtas pudeles izlēju savām rokām, neapšaubot stikla trauku tīrību – matēta stikla glāzi ar greznu ziedu rakstu un apsudrabotu malu.

Atzinusi kādas svešas vielas klātbūtni savā ķermenī, nolamājos.

– Nu, Cvetkov, tu kuce!

Mana intuīcija man teica, ka man nav palicis daudz laika. Nebija cerību, ka krēsls pie durvīm apturēs lielos vīrus, ja saimnieks liks durvis gāzt.

Es sniedzos savā makā, sameklēju piparu gāzi un iebāzu to zem spilvena. Tālāk es izvilku portatīvo videokameru, kas spēj nosūtīt attēlu tieši uz serveri – balss ierakstītāja un šīs puslegālās lietas dēļ šorīt nogalināju vairākas stundas. Kā izrādījās, ne velti.

Viņa paskatījās apkārt, meklējama, kur to novietot. Ja man izrādīsies taisnība, un mājas īpašnieks ir pilnīgs nelieši, pierādījumi nebūs lieki. Nav brīnums, ka man jācieš...

Istaba, atšķirībā no pārējās mājas, bija diezgan meitenīga un piepildīta ar mežģīnēm, volāniem un citiem tekstilizstrādājumiem. Droši vien Cvetkovs bez vilcināšanās pabāza pirmo žurnāla bildi, kurā atradās buduāra skati, un dizaineri darīja visu iespējamo, lai no pasūtītāja noplēstu vairāk naudas.

Tieši pretī gultai pie sienas karājās lielformāta plazma, kas bija

maskēta kā divu balerīnu glezna. Šeit nebija nekādas kameras slēpšanas. Ilgi skatījos uz bagātīgo karnīzi ar aizkariem – no augšas varētu iemūžināt gandrīz visu telpu objektīvā, bet manā pašreizējā stāvoklī uz palodzes uzkāpt nevarētu.

Nedaudz izdomas, un es beidzot pieliku kameru pie tualetes galdiņa, paslēpjot to izsmalcinātā žāvētu ziedu pušķī. Tas, kas man bija vajadzīgs, lai to iestatītu, izmantojot mobilo tālruni un pārbaudītu, kā norit ierakstīšana, ir cits stāsts.

Uzreiz pēc spēka viņi mani pameta. Es noģību uz gultas pārklāja, nokrītot ar seju uz leju.

– Nāc, mosties! – Mani atjēdza viegla pļauka un ūdens šļakatas.

– Kas tas ir? Kas notiek?

Viss peldēja manu acu priekšā, es joprojām nevarēju pareizi fokusēties, un manas ekstremitātes jutās kā kāda cita – smagas un vājas.

Mēle mutē tik tikko kustējās un savijās.

– Kāpēc tu esi tik piedzēries, mīlā? – viņi uzdeva jautājumu Cvetkova ļaunajā balsī.

– Šis... Tu mani saindēji... Kaza...

"Varbūt, bet mēs nevienam par to nestāstīsim, vai ne?" Jā, Lina? Visiem tu vienkārši sevi izdrāzēji.

Es neatbildēju, tikai sakostu zobus ciešāk. Iespējams, bailes mani pat ieveda asumā, un beidzot varēju ieraudzīt pār mani noliecamies mājas saimnieka seju.

"Vai jūs domājat, ka varat mani apmānīt?" – viņš iesmējās,

un es mēģināju zem spilvena dabūt piparu gāzi. – Tur nekā nav. "Es atradu visas jūsu rotaļlietas," Cvetkova plauksta bez ceremonijām uzlika man uz augšstilba un rāpoja augstāk. "Un tagad es plānoju parādīt savu." Jums tas patiks, es apsolu.

Iekšā kļuva auksti.

– Beidz! – Mēģināju pretoties, bet neesmu pārlicināta, vai tagad tikšu galā pat ar tikko dzimušu kaķēnu, nemaz nerunājot par to, ka vīrietis apmeklē sporta zāli. "Jūs to nožēlosit, ja pieskarsities mums!"

Cvetkovs iztaisnojās un dziļi ievilka elpu.

– Kādas jūs esat stulbas sievietes! – Viņš pamāja ar galvu. – Vai zini, kā es sapratu, ka tu neesi Marina? Viņa nekad mani neuzrunāja kā jūs. Tikai Jevgeņijs Vitāljevičs, jūs saprotat? Jums būs jāsaņem sods par šo maldināšanu. jūs abi.

– Nē! Lūdzu! es negribu! – nočukstēju, kad gribējās kliegt.

Un tad sākās murgs.

Nē, Cvetkovs nebija īpašs perverss. Tas viss sākās un beidzās diezgan ātri, un, pateicoties narkotikām, kuras viņš mani iesūkņēja, es nejutu gandrīz neko. Izvarotājs nekad nespēja piespiest mani aktīvi piedalīties notiekošajā. Daudz briesmīgāki bija vārdi, ko viņš čukstēja man ausī. Un tas liktenis, ko viņš sagatavoja man un Marinkai...

– Šķiet, ka es nepareizi aprēķināju devu. Nav jautri. Pagaidīsim vēl stundu vai divas un turpināsim. Pagaidām es došos prom, un tu rūpīgi padomā un esi laba meitene, pretējā gadījumā tev būs jāzvana maniem puisiem, lai tevi uzbudinātu.

Viņi arī neiebilst draiskoties. Ar jums abiem.

– Marina arī ir šeit? – ar visām acīm skatījās uz mocīti.

"Nē, bet drīz jūs abi pārvāksimies pie manis," viņš apsolīja.

Šķiet, ka tas bija tikai murga sākums...

– Radījums! – es iesplāvu durvīs, kas aizvērās aiz Cvetkova.

Un nē, tas nebija izsists, un krēsls glīti stāvēja malā.

Es gribēju nomirt no pazemojuma, bet nebija laika apgulties un ļauties ciešanām. Ar neticamu gribas piepūli viņa piespieda sevi piecelties un apsēsties. Zāļu iedarbība faktiski pamazām vājinājās, un manas kustības kļuva arvien pārliccinātākas.

Labi, ka tas nenotika agrāk, es biju priecīgs. Kaut kas man teica, ka tad man nebūs tik viegli tikt vaļā no Cvetkova. Velti pārvilkusi halāta lūžņus pār kailo ķermeni, es vilkos uz vannas istabu. Pirmā vēlme bija kārtīgi nomazgāties, bet piespiedu sevi apstāties un padomāt.

Viņš teica, ka atradis visas manas rotaļlietas. Bet vai tā ir?

Cik ātri vien tagad varēju – tas ir, nedaudz ātrāk par gliemezi – es steidzos pie tualetes galdiņa. Kamera joprojām bija tur, un tas nozīmēja tikai vienu – šeit nebija vietējo kameru.

Tālrunis!

Es neatradu tālruni uz gultas vai nekur istabā. Acīmredzot Cvetkovs to tomēr paņēma kopā ar magnetofonu, smidzināšanas kannu un visām manām lietām. Slikti, bet ne letāli.

Plāns radās šādi: tagad man ir kaut kas, kas palīdzēs savaldīt Cvetkovu. Ierakstā skaidri redzams, ko viņš darīja. Bet, lai tos izmantotu, jums jābēg un jānokļūst tuvākajā slimnīcā, pirms

pēdas pazūd. Noteikt, kādas zāles ir man asinīs un... Un tad kopā ar manis paveikto ierakstu un sēklu šķidrums paraugiem varēs mēģināt piespiest ķēmu pie naga.

Gandrīz normāli kustoties, meklēju drēbes, bet likās, ka Cvetkova dāsnums beidzās ar čībām un halātu. Man nācās novilkt no gultas pārklājus un ietīties.

Jutos mazliet pārliecinātāka, viņa piegāja pie loga. Nebija režģu, un nebija arī rokturu no iekšpuses – es nevarēju tos atvērt un nevarēju izsist plastmasu. Atceros, ka kādreiz redzēju testus, kad šādā logā iemūrēja sešpadsmit kilogramus smagu atsvaru, bet tas tikai saplaisāja un nokrita, bet ne uzreiz. Ko darīt?

Padomā, Lina, padomā!

Es devos uz durvju pusi un uzmanīgi nospiedu rokturi. Bloķēts. Bet es pat neloloju cerības šeit tikt ārā. Protams, koridors ir apsargāts, un, ja nē, tad tur noteikti ir uzstādīta kamera. Es griezpos, mēģinot to atrast, bet vai nu tas bija ļoti labi paslēpts, vai arī tā nebija vispār. Es nesusniedzu nekādus rezultātus, man tikai sāpēja galva.

Manu pašreizējo stāvokli varētu salīdzināt ar pagirām, un es biju ne mazāk izslāpis. Ietinusies segā, steidzos uz vannas istabu, kur nomazgāju seju un dzēru ūdeni tieši no krāna. Tieši tobrīd manu uzmanību piesaistīja kaut kas spoguļattēlā.

Uz grīdas pie sienas gulēja divielis. Melns un vīrišķīgs, tas izcēlās uz pārējo krēmbalto interjeru.

Bet kā tas šeit nokļuva?

Man nebija šaubu, ka divielis pieder Cvetkovam. Izdzēsusi

dusmas uz saimnieku, es centos viņu ar kāju izsist prom, kā neģēlīgu kukaini, taču pēkšņā kustība man lika vēl vairāk sagriezties galvai, un es ietriecos ar plecu sienā. Atbalsts pēkšņi padevās, un, vēl vairāk zaudējot līdzsvaru, es lidoju pēc, izmisīgi mēģinot ar rokām kaut ko satvert.

Tas bija tikai brīnums, ka es neuzkritu uz cietajām flīzēm – man izdevās satvert durvju vērtnes malu. Bailēs mirkšķinot acis, viņa uz vairākām sekundēm atjēdzās, pirms saprata, ka atrodas citā vannas istabā – blakus manējai, tikai šeit viss bija melns un zelts, nevis bēšs. To apgaismoja tikai lampiņa pie spoguļa.

Tātad Cvetkovs brīvi ienāca manā istabā!

Durvis, kas atdala abas vannas istabas, nebija maskētas – tās bija tikai durvis ar slēptu kastīti, un, ja es būtu normāla, es to noteikti būtu pamanījusi. Abās pusēs ir pat mazs pogas rokturis, bet, ja es to redzēju, es to paņēmu kā dvieļu paliktņi.

Kur es esmu? Citā viesu istabā vai īpašnieka vannas istabā?

Vannas istaba nepārprotami bija izmantota, taču pirms kāda laika, atrodoties šeit, es nopietni riskēju. Ja Cvetkovs sapratīs, ka esmu jau pietiekami atguvies, lai pārvietotos pats, mani noteikti sagaidīs otrā kārtā, bet kāda man ir izvēle?

Cerībā, ka mājas saimniece nedzīvo šajā istabā, viņa izslēdza vannas istabā gaismu un klusi, tikai par mata tiesu, atvēra durvis. Istabā bija tumša, tikai nedrošā gaisma no ārpuses iekļuva logos, kas naktī nebija aizsegti, tik tikko kļiedējot piķa tumsu. Es klausījos ar aizrētumu elpu, bet no guļamistabas nenāca skaņas. Nekādas miegainas krākšanas vai kā cita. Klusums...

Velti baidījos – guļamistaba izrādījās tukša, un pat gulta netika izjaukta. Varbūt šī guļamistaba nemaz nav viņa, vai arī Cvetkovs vēl nav devies gulēt. Piesardzīgi uzmetusi skatienu durvīm, es metos pie loga un priecīgi raudzījos uz rokturi, kas tur bija. Un arī uz terases jumta, kas atradās tieši zem loga, tikai metra attālumā.

Nebija pārāk grūti izklūt un nolaisties lejā, pieķeroties pie notekcaurules un jumtu atbalstošā staba, un pēc pāris minūtēm es, no aukstuma drebēdams, ietinos iepriekš zemē nomestā segā. Drēbes droši vien vajadzēja meklēt tajā istabā, bet intuīcija man teica, ka man beidzas laiks. Ja mans tālrunis jau būtu uzlauzts, viņi, iespējams, būtu atraduši arī lietotni. Tas nav biedējoši, kamera sūta datus tieši uz serveri, un ir laba parole un ir konfigurēta automātiskā sūtīšana. Tāpēc es neizņēmu un neiznīcināju kameru. Ļaujiet viņam to novilkt. Varbūt kadrā iekļūs vēl kas svarīgs.

Un arī nācās kaut kā klusi pamest teritoriju bez kameru notveršanas un pārvarēt sētu!

Man par laimi Cvetkovam bija tikai lauku māja – apsargāta, bet tomēr ne apsardzes iekārta. Visticamāk, te neviens dienu un nakti pie monitoriem nedežurēja un ja ņēma rādījumus no novērošanas kamerām, tad tikai nepieciešamības gadījumā un internetā no mobilā telefona varēja redzēt, kas notiek, citādi man nebija ko skaidrot. mana veiksmē.

Apsardzes SUV atradās vistuvāk žogam. Uzkāpjot taisni uz kapuces, vairākās kārtās salocītu segu uzmetu pāri smailajām

Žoga virsotnēm un, vienlaikus izmantojot to kā virvi un kāpnes, varēju uzkāpt un tikt pāri uz otru pusi. . To darīt kailam novembra salnā bija vēl jautrāk, bet es centos nedomāt par neērtībām.

Lecot no trīs metru augstuma, es sagriezu potīti un kliežu no sāpēm. Tūlīt kaut kur kaimiņu pagalmos sāka riet suņi. Vispirms vienu, tad otru. Man par pārsteigumu aiz manis aiz žoga arī atskanēja varena riešana.

Izrādās, ka kāds cits sargs, par kuru es pat nenojautu, gulēja visus manus manevrus?

Ignorējot sāpes potītē, es aizbēgu. Zobi klabēja no aukstuma, un man bija ļoti žēl segas, kas bija atstāta uz žoga, bet tā tur bija cieši iesprūdusi, aizķērusies uz kaltā dzelzs žoga smailēm. Šķiet, ka man nekad mūžā nav bijis tik auksti, un tā bija pretīga, nogurdinoša sajūta.

Es skrēju, cik mana sliktā kāja atļāva. Cvetkova māja stāvēja nedaudz malā, un uz to veda divi ceļi, viens caur ciematu un otrs uz lauku ceļu. Es to izvēlējos, cenšoties paslēpties ēnā ceļa malā un cerot, ka mana pazušana drīz netiks atklāta.

Diemžēl koki auga tālāk no ceļa un īpaši nebija kur paslēpties. Varbūt man vajadzēja izvēlēties citu ceļu, bet ceļš cauri ciematam man šķita kā lamatas, un bija par vēlu atgriezties – man būtu nācies skriet garām mājai, no kuras ar tādām grūtībām biju izbēgusi.

Izredzes izdzīvot tādā aukstumā izskatījās apšaubāmas, un visas cerības bija tikai, ka uz šosejas pretī stāsies kāda mašīna ar adekvātu vadītāju, kas, ieraugot nelaimē nonākušu meiteni,

apstāsies un palīdzēs. Un būtu labāk, pirms Cvetkova cilvēki mani noķer...

Kņada aiz manis pie savrupmājas liecināja, ka mana bēgšana nav palikusi nepamanīta. Tālumā ņurdēja dzinējs, un vārti radīja raksturīgu troksni, velkot prom uz sāniem. Ja viņi mani noķers mašīnā, tad man gandrīz nebūs nekādu izredžu. Ar kājām pa mežu noteikti nevarēs izklūt.

Knapi tiku līdz lielceļam, kad man blakus piebrauca apvidus auto, kas nogrieza man evakuācijas ceļu.

– Nu, beidz! – pa atvērto logu iesaucās rupja vīrieša balss.

Un, nedomādams paklausīt, es pagriezos un metos pretējā virzienā. Skrēju labi un ilgi, tāpēc vienīgā cerība bija aizskriet pie tuvākajiem Cvetkova kaimiņiem un lūgt palīdzību.

Izkožot zobus no asajām sāpēm, viņa skrēja cik ātri vien spēja. Asaras aizmigloja manu redzi, aizmiglojot nakts ainavu cietā izplūdumā. Klūpdama iekodu lūpā, līdz tā noasiņoja, bet turpināju, klibodama, kustinot kājas.

– Tava māte! – nāca no aizmugures

Aiz tām sinhroni cirtās durvis. Gandrīz uzreiz atskanēja klusināta bļautīšanās un kaut kādi aplaudējumi, un kaut kas mani stipri ieģrūda mugurā. Klieudzot, es paklupu un pa kaklu nokritu uz asfalta, kas pārklāts ar svaigu pūderi, nodīrājot savus kailos ceļus un plaukstas.

Bija auksti un sāpīgi tur gulēt, bet es nevarēju piecelties. Manās krūtīs bija dedzinoša sajūta, it kā es būtu norijusi lavu, un katra ieelpa un izelpa tika veikta ar lielām grūtībām. Un nez

kāpēc mana kreisā roka nepaklausīja. Es laikam to sastiepu.

Pār mani noliecās tā paša Borisa figūra, kas vadīja mašīnu. Vienaldzīgas acis ieskatījās viņa sejā, un vīrietis pamāja ar galvu, sarūgtināts saknieba lūpas.

– Kāpēc tu viņu izsmēji, idiot? – Iztaisnojies viņš jautāja kādam ārpus mana redzes lauka.

– Es... Man viņa nepatīk, Bor. Sasodīts... – viņam blakus parādījās puisis tieši tādā pašā tērpā. Viņš visu laiku rosījās, it kā nespētu nostāvēt uz vietas, un nervozi raustīja matus pakausī. – Varbūt... Varbūt mums vajadzētu piezvanīt ārstam?

– Tev jāsauc ārsts, idiot! Nu, sazvanīsimies, ko tad? Jūs nesaņemsit hemoroīdus. Priekšnieks tevi apglabās viņai blakus, saproti?

– Bet... Tā ir kļūda. Tur... Borja, es... Es redzēju briesmoni. Es tikko izkāpu no mašīnas, un tur tas bija. Es nevilus nospiedu sprūdu.

– Tu pats... esi briesmonis! Sasodīts narkomāns! – Boriss nekītri zvērēja.

– Es to neizmantoju, es zvēru! Es jums saku, es sapņoju kaut ko tādu..." jauneklis noraizējies paskatījās apkārt un nodrebēja.

– Neatkarīgi no tā, vai jūs to izmantojāt vai nē, mēs to izdomāsim vēlāk. Vispār meitene vairs nav ģimene. Pabeidziet, un no rīta mēs pateiksim priekšniekam, ka viņa ieskrēja mežā, punkts.

– Kā pabeigt? Cīniet, varbūt... Nē, es to nevaru!

"Vai pēc visa, ko esat paveicis, jūs joprojām liksit mani

histēriski?" Vai man uzsist kādu kāpostu zupu, lai nāk pie prāta?

– Nevajag zupu...

– Dzēst, es teicu! – Boriss drūmi paskatījās apkārt.

– Vai varbūt tu pats? Nu... Tev ir lielāka pieredze.

– Tā ir jūsu vaina, jums ir jānes atbilde.

Klausoties šo absurdo dialogu kā no sliktas filmas, varēju tikai sekli elpot. Es jau sapratu, ka ir noticis kaut kas nelabojams. Man ir auksti un sāp arī tāpēc, ka mirstu. Tas blīkšķis – mani nošāva un, spriežot pēc Borisa vārdiem, es dzīvoju savas pēdējās minūtes...

Divas asaras izskrēja no acīm, kad iedomājos par Marinku, kura nekad nesaņēma zvanu no māsas. Kurš viņu tagad pasargās bez manis? Jā, un es izrādījās tik aizsargs...

– Ejam! – Boriss nospieda.

Puisis, žēli lūkodamies uz mani, lēnām pacēla pistoli ar klusinātāju.

– Piedod, es negribēju...

– Nav vajadzības! Lūdzu! – es centos pasargāt sevi no ar rokām uz mani vērstā pistoles stobra, taču tikai mana labā puse nedaudz sakustējās. Es vairs nejutu savu kreiso roku...

"Tik būs labāk, ticiet man," drūmi sacīja tas pats Boriss. – Vienkārši aizver acis, meitiņ.

22. nodaļa. Atcerieties visu un pat vairāk

Neklausīdams padomu, es spītīgi skatījos savas nāves tukšajā melnajā acī. Mans slepkava, nervozi laizīdams lūpas, īsi paskatījās uz savu drūmo partneri. Viņa pirksts saspringa uz palaidēja.

Nez kāpēc tajā brīdī es ļoti skaidri sāku atšķirt visas detaļas, it kā dzīves pēdējos brīžos pasaule būtu ieguvusi īpašu asumu. Es pat redzēju retu sniegpārslu izgrebtās ziedlapiņas maigi virpuļojam mēness gaismā, bet es nejutu neko citu. Ne auksts, ne ķermenis, ne emocijas. Man pat likās, ka sirds vairs nepukst...

Šim gada laikam tik neraksturīgā ozona smarža atnesa apbrīnojamu atvieglojumu, un es beidzot varēju normāli elpot dziļi, droši zinot, ka šī elpa bija... mana pēdējā.

Šāviens atskanēja, bet lode nerasniedza mērķi, rikošetā pa asfaltu kaut kur netālu no mana tempļa...

Tajā pašā laikā kaut kas ietricās slepkavas, izslaucot viņus no redzesloka kā slotu. Īss biedrs. Kliedziens. Nepatīkama gurstēšana un apdullinošs klusums. Pēkšņi uz zvaigžņoto debesu fona parādījās seja. Neglīts, bet noteikti sievišķīgs, tas noliecās pār mani, pietuvojoties pavisam tuvu. Smailas ausis, izteikti uzacu izciļņi, strauji virzoties uz augšu, veidoja mazu ragu līdzību. Mandeļveida acis bez zīlītēm mirdzēja spilgti zaļā krāsā,

mute bija atsegta ilkņveidīgā smaidā. Augsti vaigu kauli, kaut kādas zvīņas kaklā... Nē, vairāk kā spalvas...

Līdzība ar putnu pastiprinājās, kad radījums kā putns nolieca galvu uz sāniem, skatoties uz mani, un tad iztaisnojās līdz pilnā augumā un, izplešot milzīgos spārnus, caururbjoši kļiedza.

No šī elles kļiedziena šķita, ka visa mana būtne ir caurdurta ar elektriskās strāvas triecienu. Aukstums bija pagājis, un tā vietā karstums sāka strauji pieaugt, izplatoties no krūškurvja centra uz ekstremitātēm. Es sēcos, nespēdama to izturēt, mans ķermenis izlicās pats no sevis.

Harpija, kā es saucu par zvērīgo radījumu, atkal noliecās pār mani, savā nagainā ķepā turot mazu dzirkstoši zilu bumbiņu, gar kuras virsmu ik pa brīdim pazibēja zelta zibens. Šūpojoties viņa no visa spēka iesita man pa krūtīm, aiztriekdama atpakaļ uz ledaino asfaltu.

Pašreizējais laiks, Lina in Dragonflight

– Harpija? Tā noteikti bija harpija! – šokēta nomurmināju. – Bet kā? No kurienes viņa nāca?

Pārsteidzoši bija tas, ka līdz tam brīdim es neko tādu neatcerējos. Ne par bērnu namu, ne par manu dvīņu māsu Marinu, ne par Cvetkovu un mūsu šausmīgo tikšanos ar viņu, kas man beidzās tik nožēlojami.

Manu atmiņu skaitīšana par visiem septiņiem gadiem sākās no brīža, kad es atvēru acis slimnīcas gultā un ieraudzīju blakus vecu sievieti, kura iepazīstināja sevi ar Agripinu, manu attālo radnieci. Tad es zināju tikai savu vārdu. Nedaudz vēlāk

medmāsa man konfidenciāli stāstīja, ka esmu atrasta piekauta un izvarota uz ceļa, par ko saņēmu rājienu no ārstējošā ārsta, kurš man konstatēja histēriju.

Pēc divām nedēļām es beidzot atguvos, un Agripina mani aizveda uz savu vietu. Un šeit ir dīvainā lieta: slimnīcā viņa teica, ka esmu sists, bet ne vārda par šautu brūci. Tā vienkārši nebija, bet izrādās, ka man iešāva mugurā, lode iedūrās plaušās un sabojāja sirdi, bet nebija pat rētas. Kā tas varētu būt?

Dokumentu līdzī nebija un, pārvācoties, noformēju jaunus, katram gadījumam izdomājot jaunu otro vārdu un uzvārdu. Viņa ar nelokāmu roku ierakstīja formā jaunu – Blizzard. Šis bija mans parastais tiešsaistes segvārds, taču es tobrīd par to nezināju. Vai es vienkārši uzminēju savu otro vārdu, vai arī tas man palika prātā?

Kopš tā laika mēs ar Agripinu dzīvojām mazas pilsētiņas nomalē Nižņijnovgorodas apgabalā, kur viņai bija veca māja, un pēc mēneša es sapratu, ka esmu stāvoklī no Zlatas...

Tas ir paradokss, bet tieši Zlatka mani izvilka no depresijas. Rūpes par jaunu cilvēciņu kļuva par manas dzīves jēgu. Un, tiklīdz es domāju par to, kā nodrošināt pienācīgu grūtniecību un mazuļa aprūpi, es atcerējos savas programmēšanas prasmes. Man bija jāpavada pāris mēneši, veidojot portfolio un iegūstot darbam nepieciešamos dokumentus. Ne visi bija likumīgi, bet ko jūs varat darīt? Mierināju sevi, ka pilnībā atbilstu tajās rakstītajam, jo īpaši tāpēc, ka termiņi spieda.

Kad Zlata piedzima, mēs ar Gapu jau bijām remontējuši

un iegādājušies visu nepieciešamo, mana piektā māsīca burtiski mani izspieda no datora aizmugures svaigā gaisā. Pastaigājāties pa mežu, ogām un sēņojām, baudījām maigo, silto vasaru, un augusta sākumā piedzima mana meitiņa.

Es skaļi šņukstēju un centos neizplūst asarās. Man izmisīgi pietrūka meitas pat tagad, kad mans stāsts tika atklāts pilnībā, un es precīzi zinu, kas īsti ir Zlatas tēvs, es viņu nemīlēju mazāk.

Sēžot uz vannas istabas grīdas, es šūpojos, ar rokām apskaujot ceļgalus. Mans neredzīgais skatiens urbināja griestus, cenšoties caururbt telpu un iegūt vismaz aci, kā klājas manam mazulim.

–Līna! Lina, mosties! – pūķa balss izlauzās cauri melanholijas kokonam. "Jūs ciešat tik daudz, ka es neesmu vienīgais, kurš to jūt!" Viss ganāmpulks ir noraizējies.

"Un es arī nejūtos labi..." piebilda Screwtape, kurš kopā ar Beauty, kā mēs ar Asju saucām par zaļo pūķi, arī bija šeit.

Piekrītoši čīkstot, viņa uzlidoja man līdz pašam degunam un ar savu strupo, raupjo mēli negaidīti nolaižīja pašu galu. Es pārsteigta skatījos uz viņu un pēkšņi nošķaudīju. Tas notika tik negaidīti, ka visi pūķi izklīda malās.

– Ak, piedod! – es samulsusi piespiedu rokas pie mutes un... iesmējos.

Pūķi uz mani neapvainojās. Viņi arī jautri čivināja, kas Cvetodrakā nozīmēja smieklus.

– Tad kāpēc tu skumsti? – Skrūvlente bija pirmā, kas pārtrauca izklaidēties.

"Viņai ir meita, bet viņa tagad ir tālu prom, no kurienes Lina

ierādās pie mums," paskaidroja Sonics.

"Jā, un man viņas šausmīgi pietrūkst..." Es dalījos savos noslēpumos ar saviem mazajiem draugiem.

– Ir skaidrs, ka jūs ilgojaties pēc saviem pēcnācējiem. Nu tad es lidoju, man vēl jātaisa aplis... Un tu savedies kārtībā, tavas brokastis ir gandrīz gatavas, tās drīz nāks šurp," vicinot zaļo pušķi uz astes, puķu pūķis izpludināja ārā. logs.

– Vai tavs brālis vēl ir barā? – jautāju, slaukot asaras.

– Jā. Viņš atzina mani par vadītāju un tagad nodarbosies ar drošības un izlūkošanas jautājumiem. Reizēm Skrūvlente var noderēt un turklāt viņš... Viņš joprojām ir mans brālis.

Es piekrītoši pamāju ar galvu.

– Nu, labi, mēs arī lidojām, ir daudz darāmā. Uz redzēšanos. Ja vajag, zvaniet man! "Sonic un Beauty mani pameta, bet, pirms es paspēju piecelties no grīdas, mans mazais pūķis atgriezās. – Lina, es domāju... Tev pēc iespējas ātrāk jāatbrīvo dralords. Viņš ir spēcīgs burvis un arī pūķis. Viņš noteikti tev palīdzēs, ja smuki palūgsi.

– Kas?

Mazais pūķis aizlidoja, neatbildot, un es ilgu laiku mazgāju seju ar aukstu ūdeni, cenšoties sakārtot no asarām pietūkušo seju. Kad viņa atgriezās guļamistabā, viņa vairākus ilgus mirkļus skatījās uz portretu, kas bija pagriezts prom no sienas. Un tad viņa neizturēja un pielēca viņam klāt, nokrītot uz ceļiem, un pagriezta viņu pret mežu, tas ir, pret sienu ar muguru.

Portretā attēlotais vīrietis šķita auksts un nežēlīgs, un nemaz

nebija līdzīgs tam, kuru satiku alā. Un nez kāpēc man bija grūti satikt viņa skatienu.

Kādas muļķības! Tas ir tikai tēls... No otras puses, Reach visur ir tik daudz maģijas, ka es ne vienmēr varu saprast, kur tā ir un kur nav.

Satverot portretu ar abām rokām aiz rāmja, es novietojos tā, lai mana seja būtu vienā līmenī ar portretā attēlotā draklora seju, un koncentrējos.

– Klausieties... tie, Breliāna kungs. R-reginhard..." viņa stostīja sarežģīto vārdu, juzdamās kā idiote. – Man vajag tavu palīdzību. Ļoti...

Interesanti, vai var gadīties, ka dralords mani sadzirdēs?

Vai tā ir taisnība vai nē, nav nozīmes. Bet, iespējams, manā personīgajā nominācijā sarunas ar portretiem novedīs pie atsevišķas palātas garīgi slimo iestādē.

Viņa nervozi iesmējās un iekoda lūpā. Jo vairāk es ieskatījos uzzīmētās sejas vaibstos, jo spilgtākas kļuva atmiņas par mūsu negaidīto skūpstu alā. Vispār, ja es sāktu apgalvot, ka nebiju sapņojis par tā turpinājumu dažādās variācijās, tad tie būtu klaji meli.

Tiklīdz es par to iedomājos, tā pati sajūta pārņēma manas vēnas. Norijot siekalas, kas pēkšņi kļuva viskozas, es ātri pieliecos pie portreta un noskūpstīju viņu tieši uz lūpām.

– Palīdzi man, Reg! "Es darīšu visu, ko tu prasīsi, vienkārši atved mani pie manas meitas," es čukstēju, neatverot acis un mēģinot skaidri iedomāties, ka manā priekšā nepavisam nav

portrets.

Pakausī dzima patīkama tirpšanas sajūta, kas viļņveidīgi izskrēja cauri ādai, izplatoties ar patīkamu nogurumu līdz pirkstu galiem.

– Nyera, kas ar tevi notiek? Ak...” aiz muguras atskanēja Rizannas pārsteigtā balss.

Uz manas guļamistabas sliekšņa stāvēja priekšnieka meita ar paplāti.

– Risa? Kā tu tur nokļuvi?

– Tas nebija tā aizslēgts. Es zvanīju un zvanīju, bet jūs neatbildējāt. Tā nu nolēmu pārbaudīt,” dzīvespriecīgā meitene mirkli apmulsā un uzreiz atjēdzās, norādot uz paplāti. – Brokastis pūķa ēnai.

“Paldies, nolieciet to uz galda,” es norādīju uz nelielu galdiņu pie loga.

Visu laiku, kad Risanna gāja viņam pretī, viņa šķībi paskatījās uz portretu, kuru es turpināju turēt rokās.

– Vai jums pietrūkst Draklora? – viņa nespēja nejaudāt.

“Jā,” es nejauši atbildēju, smaidot.

“Un mums tevis pietrūkst,” meitene man zinoši uzsmaidīja.

Man nebija šaubu, ka visi pilī tagad uzzinās par maniem apskāvieniem ar “tēlu”. Varbūt tas ir uz labu. Ļaujiet viņiem tenkot par to, nevis par Nirfeat dunci vai Lindara iespējamo saistību ar Tapredelu.

Kad Risa aizgāja, aizverot aiz sevis durvis un ik pa brīdim paklanoties, es apsēdos uz grīdas un, apskāvusi portretu, kā

klasesbiedrs pie rakstāmgalda, paskatījos uz to sānis:

– Nu, Reg? Šķiet, ka esam sadedzināti. Kā šis. Starp citu, kas tas bija? – es plēsīgi šķielēju, cenšoties noķert vismaz dažas izmaiņas uzkrāsotajā sejā.

Varbūt kāda zīme?

Bet nē, es nekad nesaņēmu nekādas zīmes vai citu atbildi no draklorda portreta, portrets palika portrets, un vairs nekādas maģijas. Nopūtusies uzmanīgi atspiedu to pret sienu un sāku ēst brokastis. Tas ir pat labi, ka viņi man to pasniedza tieši šeit;

Es košļājos zem augstprātīgā skatiena no audekla, ne tik jautri, bet pēc visa, kas notika starp mums, es vairs nevarēju portretu atkal pagriezt pret sienu, lai cik stulbi tas neizklausītos. Kamēr ēdu brokastis, cītīgi domāju, ko darīt. Nolēmu, ka vispirms došos lejā cietumā un pārbaudīšu, vai zobens ir uzlādēts, un ja jā, tad...

Ierosināja divas iespējas: mēģināt atgriezties mājās vai lūgt zobenu aizvest mani uz alu pie draklord. Es ceru, ka viņš var man precīzi pateikt, kā es varu viņu atbrīvot.

Skumjākais ir tas, ka abi varianti radīja sajūtu uz panikas robežas. Kad mēģināju pati doties mājās, es gandrīz nomiru, un mēģināt otrreiz bija šausmīgi biedējoši. Taču ne mazāk baidījos no vēl vienas tikšanās ar draklarodu. Viņš ir kaut kā neadekvāts, lai gan ko gan var gaidīt no cilvēka, kurš tik ilgus gadus ir ieslodzīts?

Izredzes neizskatījās tās rožainākās, taču es nolēmu sadalīt globālo uzdevumu mazākos – un vispirms vienkārši pārbaudīt zobenu. Ja viņš nebūs atveseļojies, tad man būs kavēšanās ar šī

grūtā lēmuma pieņemšanu.

Izejot no istabas, es atklāju, ka pils ir pilnā sparā. Meitenes beidza tīrīt dzīvojamās mājas spārna otrā stāva telpas un gaitenus. Pirs un Gans plāva zāli pagalmā. Viņi izģērbās līdz viduklim, un viņu labi veidotais ķermenis mirdzēja no sviedru pērlītēm, harmoniski sastrādājoties ar bizēm.

Arī bērni bija ar kaut ko aizņemti. Tie, kas bija jaunāki, staigāja ar noslēpumainu skatienu pa vēl nenopļauto zāli, skatoties uz savām kājām. Reizēm kāds priecīgi čīkstēja un ar galvu pazuda tajā, bet tūdaļ iznāca atpakaļ un skrēja pie sienas, kur iemeta lielu akmeni kopējā kaudzē.

Vienīgie cilvēki, kurus es šeit neredzēju, bija pusaudži, tostarp mani aizbilstamie.

– Njā, Līna? – no kaut kurienes lejas atskanēja klusa balss.

Tā bija blondā meitene ar zilām, zilām acīm kā lelei.

– Sveika, mazulīt! Kā tev iet

Es nevilus pastiepu roku, lai noglāstītu meitenes zīdainos matus.

"Es esmu noomāls, bet Isanna baidās no kazas," viņa man iedeva vecās sievietes meitu. "Pele šodien atkal mēģināja viņu sagraut."

Meitene, kas man tik ļoti atgādināja manu vakardienas Zlatu, pilnībā izpārdeva rudmataino apaļīgo, un darīja to ar tik brašu skatienu, ka es gandrīz nevarēju atturēties no smiekliem.

– Atkal? – es ķēros pie skaidrojuma, cenšoties neļaut manai sejai izplesties smaidā.

– Jā! Kaza nevar viņu paņemt un sasit, un kaza Isanna arī!

– Vai tā arī ir spiešana?

– Nē, viņš to ienīst! Iska domāja, ka viņai izdevās no viņas atbrīvoties, bet tagad viņa tiks no viņas vaļā!

– Vai tiešām? Es tikšu galā. Nu vai tev nav bail no kazas? – es bargi jautāju un, nespēdama pretoties, vēlreiz noglāstīju meitenei pa galvu.

"Es nebaidos," meitene pakratīja savas blondās cirtas. – Es ne no kā nebaidos! Tikai azbojņikovs.

– Tas ir skaidrs. Nu labi, mums pilī nav no kā baidīties. Pastāsti man, kā tevi sauc?

"Jā," meitene atbildēja.

"Prieks iepazīties," es paspiedu viņas roku ar visu nopietnību. "Sakiet man, Aija, vai jūs nejauši esat redzējusi kādus zēnus?" – es bažīgi paskatījos apkārt

– Šnijs un Dilda devās pie manējās. Akoviņi pulcējas vakariņās, un Asija tās garšīgi pagatavo," meitene sazvērnieciski pieliecās pie manis. "Nanka viņiem sekoja, bet viņi negribēja viņu piekaut." Tikai Nanka bija piedzēries, un viņš vienkārši aizgāja.

– Kāpēc tu negribēji to ņemt? – Es biju piesardzīgs.

Labam vadītājam jāzina, kāda attieksme un noskaņojums valda starp viņa padotajiem.

"Tātad Iisanna viņiem dos ausis."

"Uh-huh, es redzu," es iesmējos.

Priekšnieka dēls nelīdzinās psielas bērniem. Protams, arī šeit

Risanna stingri uzrauga sava brāļa sociālo loku.

Aiju pasauca draudzene, viņa pacēlās un aizbēga, bezrūpīgi kā spāre, un es, atbildējusi uz puīšu atturīgo sveicienu, kuri bija nopļāvuši ievērojamu pagalma daļu, devos tālāk. Es jau gandrīz biju sasniegusi ieeju pagrabā, kad man aiz muguras kāds sāka klausīties.

– Ak, ak! Jā! Jūra! Nanka vaimanāja.

Puisis, aizelpas un pietvīcis, izlauzās pa vārtiem, aiz kaut kā paklupa un apmeta galvu uz tikko pļautā papēža. Pirs piegāja pie viņa un sāka kaut ko jautāt, tad Gans piegāja pie viņiem, un tad viņam pievienojās bērni, bet jo vairāk Nanija tika krustā, jo skaļāk pārējie smējās.

– Kāds izgudrotājs! Jā!

– Jā, es saku patiesību! Tas atkāpās!

Tad no aizmugures parādījās īsā Risanna. Viņa satvēra brāli aiz auss un veda prom, klusi kaut ko murminot. Es dzirdēju tikai: "Bet... Jā, es!.. Ak!" – cirtainā galva satricināja no pakausi.

Šķiet, ka mana māsa nedeva zēnam iespēju, bet kaut kas viņa uzvedībā mani satrauca.

– Neaiztiec! – es iebļāvos tik skaļi, ka gandrīz noklikšķināju papēžos. – Kas šeit notiek?

Kā jau bija gaidāms, visi atkal sāka kliegt reizē, un Nanka saņēma vēl vienu pļauku pa galvu no māsas par mēģinājumu atbildēt.

– Risanna! Beidz sist bērnam.

– Kas viņš par bērnu, nyera? – meitene noplātīja rokas.

– Klusi! Naniy, nāc pie manis un pastāsti man, kas tieši notika? – es pastiepu roku. Cilvēki šķīrās, lai izlaistu puisī cauri. Viņa māsa neapmierināti sarauca pieri. – Pārējiem turpiniet strādāt!

Es nebiju pieradis būt atbildīgajam. Tas ir pat neērti, bet es jutu, ka tas ir vienīgais veids, kā es varu nopelnīt autoritāti no šiem cilvēkiem. Es atrāvu ne pārāk labprātīgi staigājošo Nanku aiz rokas prom no pārējiem. Intuīcija lika domāt, ka lieta varētu izrādīties svarīga.

"Nyera, tas ir muļķības..." zēns vilcinājās, kad es viņam lūdzu atkārtot to, ko viņš teica citiem.

– Kādas muļķības? Tu neizskaties stulba, Naniy. Nedomāju, ka tu tā kliegtu par sīkumiem.

– Es negribētu! – zēns kļuva cienīgs.

– Tad pasaki, un tiešām runā!

Detalizētā stāsta pirmā daļa bija par to, kā viņš strīdējās ar zēniem, kā viņi atteicās viņu ņemt līdzī, kas neatšķīrās no Aijas stāsta, bet, kad viņš beidza, es iesaucos:

– Kas?!

"Jā, es teicu, tas ir muļķības..." Nanka atkal vilcinājās.

"Vai es pareizi sapratu, ka jūra ir atkāpusies tālu no krasta, atsedzot dibenu, un tagad šie divi nelieši tur klīst, vācot gliemežvākus?"

– Nu jā...

Es tik tikko atturējos no skaļas lamāšanās. Cik sen tas bija? Vai Nanka gāja vai skrēja? Nebija laika domāt un es sāku skriet,

nepievēršot uzmanību kliegzieniem aiz muguras.

Reginhardus Berlians, pūķu kungs Drakendorta.

Drakendort Reach, Dragon Peak, Diamond Cave.

Es pamodos ar rāvienu un piecēlos sēdus, mirkšķinot un skatoties apkārt. Kāds patīkams sapnis mani pamodināja, bet tā atbālsis ātri izklāda, atstājot tikai melnholisku pēcgaršu.

– Reg! Beidzot esi pamodies! – teica balss manā galvā.

Tas bija neparasti un pārāk skaļi, es pat ievilku galvu plecos un pārsteigumā aizvēru acis.

– Bēr, kāpēc tu tā blāuj? – mana balss šķita aizsmakusi, kā slikti ieeļļota režģa čīkstēšana uz pils vārtiem.

Pagriežoties, es redzēju kristāla kalnu kustamies, palielinoties izmēram. Notika avārija un nokrita dimanta drupatas...

"Berlian," es izdvesu, pieceloties un ejot pretī pūķim. – Par ko?

– Kas? Es domāju, ka tu nomiri! Es nevarēju tevi pamodināt. Un... Un es... Nolēmu, ka man labāk saplūst ar akmeni un gulēt, kamēr tiks atrasts cits vienotības cienīgs kandidāts. Es esmu tik nepieradusi būt vienam, Reg! Iepriekš tu vienmēr dzīvoji kaut kur manī, bet tagad tas ir kļuvis tik tukšs!

"Mēs tik ilgi neesam bijuši kopā." Pirms manis bija...

Pūķa dzintara acīs uzplaiksnīja tāda melnholija un aizvainojums, ka es apklusu teikuma vidū un, ļāvusies impulsam, piegāju tuvāk, apskaujot pūķi par... Pēc kā es sniedzos.

Berliāns vairākus mirkļus nepakustējās.

"Tu esi tik mazs..." viņš domīgi novilka un pavisam citā balsī.

– Agrāk viss izskatījās savādāk, vai ne? – es pasmīnēju.

"Varbūt," manā galvā pazibēja smaga nopūta. – Un... Tu varētu noderēt drēbes. Un šī apkakle liek jums izskatīties pēc bēguļojoša verga! – pūķis mani negaidīti piemānīja.

Instinktīvi pieskāros savai rīklei un nolādēju – Nirfeat atkritumi joprojām palika man uz kakla, bet jahnes nebija, kā biju plānojis. Interesanti...

Es tiešām biju pilnīgi kaila. Un kāpēc man iepriekš neienāca prātā šajā alā glabāt minimāli nepieciešamo lietu krājumus? Un viņš uzreiz sev atbildēja – man tas vienkārši agrāk nebija vajadzīgs, un manā cilvēka formā es vienmēr varēju paslēpties aiz dimanta bruņām, pateicoties Beram.

It kā viņš būtu dzirdējis manas domas, pūķis jautāja:

– Kā tu jūties, Reg? Kā klājas ar maģiju?

"Tas ir mazliet dīvaini bez tevis manā galvā, bet kopumā nav slikti." Es vienkārši gribu ēst kā traka. Un dzert...

"Tagad, kad esmu šķirts no sava pūķa, man, tāpat kā jebkuram parastam cilvēkam, ir vajadzīgs ēdiens un ūdens.

"Tā varētu būt liela problēma, ja jūs nevarat izkļūt no alas." Kaut kas man saka, ka mēs nevarēsim veikt apgriezto rituālu un atkal apvienoties," pūķis demonstratīvi kustināja priekšējās ķepas.

Es uzmetu īpašu skatienu, un šķita, ka melni raksti uz tiem parādījās negribīgi – Yakhne rokassprādzes bija mērķētas tieši uz pūķu maģiju. Uz pūķa tie izskatījās kā maģija, runa bija par īpašu metālu un rūnām – nevis Nirfeats, bet gan prasmīgāko

Kirfarongas amatnieku darbs...

"Un jūs nevarēsīt atstāt alu, kamēr valkāsit šīs lietas." Tātad, ir pienācis laiks man..." pamāju pūķim, es devos uz alas izeju.

– Reg! Tu joprojām neesi atbildējis, kas noticis ar tavu maģiju? – Berliāns uzdeva nodevīgu jautājumu.

"Ak, labi," es viņam pamāju. "Es esmu vājāks nekā iepriekš, bet ar laiku viss atgūsies." Diena vai divas, un es būšu kā iepriekš. Līdz mūsu vienotībai tas ir beidzies.

Taču pūķis nenomierinājās, it kā negribētu būt viens.

"Es tā ceru," no viņa bija skepsi, kas nozīmē, ka man neizdevās viņu maldināt. – Starp citu, vai tu zini, kas tevi lika pie prāta? "viņš pēkšņi piezīmēja, liekot man apstāties un spert dažus soļus atpakaļ.

– Kas?

– Tava ēna. Viņa izdarīja to, ko es nevarēju. Vai jūs saprotat, ko tas nozīmē?

Es sapratu lieliski. Mūsu saikne ar Ēnu nostiprinājās, bet man riebās atzīt to par viņas nopelnu.

– Vai jūs domājat, ka tas ir arī daļa no mānīgā Nirfeat plāna? Ko viņa varētu darīt?

– Kāpēc tu tā domā? Es redzu jūsu maģisko saikni tikai tādā pašā veidā, kā jūs redzat jahni uz mani.

Es pamāju, bet nespēju pretoties un jautāju:

– Un kā tas izskatās?

– Uz ķēdēm, kas kļūst stiprākas mūsu acu priekšā. Un zini ko, Reg? Nelauz tos, tas neko labu nedos.

– Es tevi sapratu. Labi, neesiet garlaicīgi, es centīšos visu izdarīt ātri," es uzsitu pūķim tā gludo dimanta pusi.

– Gaidīšu. Esi uzmanīgs, Reg. Tu... esi tik vājš šajā čaulā...

Es pasmējos, neatbildēju un devos atpakaļ uz izeju. Atklāti sakot, es šausmīgi baidījos, ka barjera mani neizlaidīs, un tad alā mani sagaidīja sāpīgs bads, ja vien Bērs nepiekrita mani vispirms piebeigt.

Manas bailes izrādījās veltas. Solis, un es šķielēju no apžilbinoši spilgtās gaismas, kas skāra manas acis – Pūķis un Ēna centās visu iespējamo.

Un nākamajā mirklī es sarāvos no neciešamā aukstuma. Sals, nikns, nepanesams, uzbruka manam ķermenim kā izsalcis plēsējs. Viņš iekoda miesā, ko neaizsargāja apģērbs vai dimanta bruņas...

Cik pareizi Bēram bija runa par “vājo čaulu”! Man šķita, ka tikai nedaudz vairāk, un es saplaisāšu vai iekodīšu mēli no trīsas, kas acumirkļi satricināja visu manu ķermeni.

Glābjot savu dzīvību, es sniedzos pēc maģijas avota savā sirdī. Lietas bija daudz sliktākas, nekā es mēģināju Berliānam pateikt. Tagad jebkurš ciema dziednieks bija lielāks burvis par mani.

Koncentrējoties, mēģināju abstrahēties no ārējām neērtībām un centos uzpūst tur tik tikko kūpošo ogli. Tas izrādījās ārkārtīgi slikti. Es tagad nevarētu aizdedzināt sausus zarus, vēl jo mazāk palielināt izturību pret aukstumu. Vai arī nē, šī burvestība ir piemērota kaujai, bet es labāk gribētu siltuma priekškaru, vismaz vāju, lai paliek nedaudz siltāks un es varu vienkārši kustēties.

Es ievilku dziļu elpu plaušās un uzreiz pārstāju elpot. Atgriezis rīkli, viņš centās būt uzmanīgāks. Atkal ievilku elpu, šoreiz lēnām, no aukstuma sāka sāpēt pat deguns, bet es, cenšoties tam nepievērst uzmanību, un trīcei, kas arī mani satricināja, izplešu rokas un pacēlu seju pret gaismekļiem.

– Dionhar, anabe, tajore! – Man tas izdevās, tievs zelta pavediens no manas sirds stiepās līdz tālai zvaigznei. – Endian, estarro, riaš! – pa pavedienu plūda tieva burvju straume, un es jutu, kā mans iekšējais avots lēnām mostas un piepildās.

Es gandrīz izplūdu smieklos no nepārvaramās laimes, bet man bija jāsakoncentrējas. Pārāk daudz uzņemt ir bīstami.

– Mare toit! – Apturēju plūsmu pēc kādām piecpadsmit minūtēm, domādams, ka iesākumam ar to pietiks. – Hintarego! – izdvesu, atviegloti jūtot, kā man apkārt kļuvis manāmi siltāks.

Manas kājas gandrīz neko nejutu, kad paskatījos apkārt un devos uz nogāzi. Ceļš acīmredzamu iemeslu dēļ nerasniedza šeit, tāpēc nolaišanās nebija viegla. Taču es to jau esmu darījis ne reizi vien, pirms akceptēju draklora kroni, tikai tagad viss būs sarežģītāk.

Sasniedzis klints malu, viņš pārstāja apbrīnot skatu uz saviem dzimtajiem plašumiem. Skatiens atzīmēja un fiksēja detaļas: pils aizsardzība bija novājināta, bet neskarta. Meži ir zaļi, lauki ir apstrādāti. Nav redzamu ugunsgrēku vai melni izdegušas zemes. Ar katru šādu detaļu mana dvēsele kļuva nedaudz vieglāka. Ceru, ka nekļūdos.

Es tikai grasījos sākt nokāpt, kad kaut kas piesaistīja manu

uzmanību.

Jūra! Tas atkāpās kā plēsējs, kas gatavojās uzbrukt. Nekad neko tādu nebiju redzējis, bet sapratu, ko tas varētu nozīmēt.

– Sākās...

Patērējis nedaudz vairāk maģijas, viņš uzaudzēja dimanta nagus uz rokām un kājām un, sācis skriet, nolēca no klints, imitējot kalnu lādiņu.

Pirmās grāmatas beigas